

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

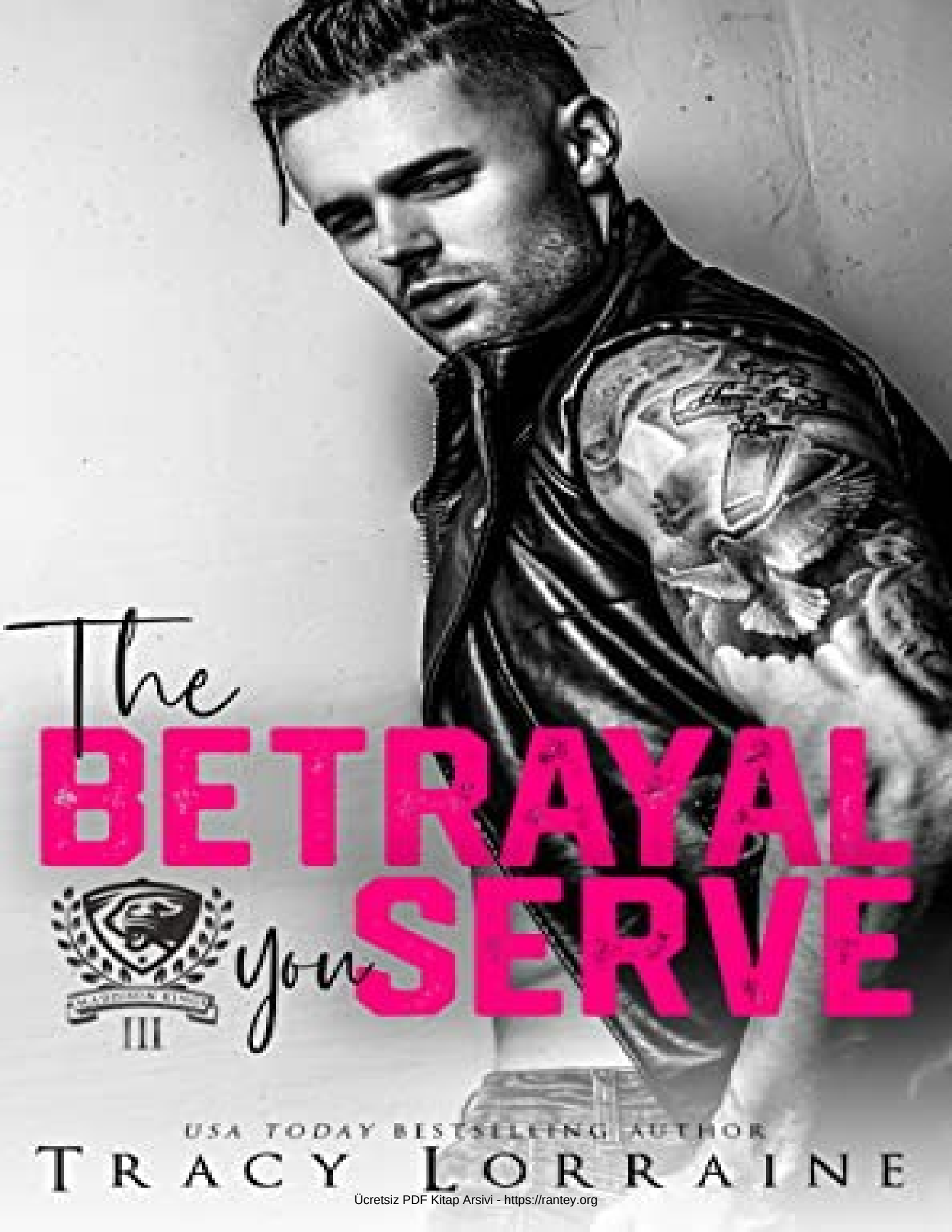
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
BETRAYAL
you **SERVE**

you

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
TRACY LORRAINE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HİZMET ETTİĞİN İHANET

MADDISON KINGS ÜNİVERSİTESİ #3

TRACY LORRAINE

TRACY
LORRAINE
believes in happily ever after...eventually...

Copyright © 2021 by Tracy Lorraine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kardeşimin Editörü Tarafından Düzenlendi

Redaksiyon: Sisters Get Lit(erary) Yazar Hizmetleri

Fotoğraf: Armando Adajar

Model Eric Guilmette

İÇİNDEKİLER

1. [Kane](#)
2. [Letty](#)
3. [Kane](#)
4. [Letty](#)
5. [Kane](#)
6. [Letty](#)
7. [Kane](#)
8. [Letty](#)
9. [Kane](#)
10. [Letty](#)
11. [Letty](#)
12. [Kane](#)
13. [Letty](#)
14. [Kane](#)
15. [Letty](#)
16. [Kane](#)
17. [Letty](#)
18. [Kane](#)
19. [Letty](#)
20. [Kane](#)
21. [Letty](#)
22. [Kane](#)
23. [Letty](#)
24. [Letty](#)

[Sonsöz](#)

[Genişletilmiş](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Tracy Lorraine](#)

[THORN tarafından](#)

KANE

"**S**Hamile amına koyayım," diye bağıyor Letty, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken sesi duygusallıktan çatlıyor. "Senin bebeğine hamile amına koyayım."

Dünyam dönmeye başlıyor, kafam karışıyor, beynim bulanıyor.
Onu.

O da ne-

"Sürpriz, tatlım," diye nefes alıyor Alana, ellerini ellerimin etrafına sararken

Üst kolum, varlığı beni ürkütüyor ama sesi kanımı lav haline getiriyor.

Gözlerimi paramparça olmuş Letty'den ayırıp, inanamayarak ona bakıyorum.

Gerçekliği kavramaya çalışırken kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor.

"Özür dilerim, sana bu şekilde söylemeyi planlamamıştım. Çarşamba gecesi sana sürpriz yapmak istedim ama işlerin nasıl gittiğini biliyorsun," diyor sesini alçaltarak ve kaşlarını oynatarak.

Geçen geceyi hatırlayınca midem çalkalanıyor ve içindekileri tam burada, otoparkta dışarı atmakla tehdit ediyor.

Bir an için onun kindar gözlerinden uzaklaştığımda Letty'nin gitmiş olduğunu görüyorum. Vücudum koşmam, onu kovalamam, bunun büyük bir şaka olduğunu söylemem ve onu kollarıma almam için bağıyor. Ama bunların doğru olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Alana'ya dönüyorum, yüzündeki başarılı gülümseme içimde bir şeylerin patlamasına neden oluyor.

Onu boğazından tutup arabamın yan tarafına yasladığımda kızgın öfke diğer her şeyin yerini alıyor.

Dudaklarından dehşete düşmüş bir soluk kopuyor ve ben onu sıkıştırıp gözyaşlarıyla dolu gözlerine bakıyorum.

"Yalan söylüyorsun." Bunu yüzüne haykırmak istiyorum ama yapmıyorum. Şu anda kontrolümü ne kadar hızlı kaybettiğimi görmesine ihtiyacım yok.

"Hayır, de ğ i l i m," diye kekeliyor, tüm vücudu sert tutuşuma karşı titriyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, gerçe ğ i bilmek istiyorum.

Onun yalancı, kinci bir amcık olduğunu zaten biliyorum. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmek için hiçbir nedenim yok.

Letty'nin sözde sırrını açıklayan kişi olması kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oldu.

Neden önce Letty bilsin ki? Letty Alana'yı nereden tanıyor ki?

Tek bir cevabım var.

Alana.

"Arabaya bin," diye homurdanarak arka kapıyı açtım ve neredeyse onu içeri atıyordum.

Oturmak için arka koltu ğ a tırmanmadan önce ciyaklıyor. "Sen ne-"

Kapıyı yüzüne kapattım, böylece o lanet olası sinir bozucu sesini bir saniye daha duymak zorunda kalmayacaktım.

Kaçmaması için arabayı kilitleyerek volta atmaya başladım.

Park alanı şu anda boş ve bildi ğ im kadarıyla kimse az önce olanlara tanık olmadı. Takım da görmüş olamaz çünkü eminim ki şu anda bir şey görmüş ya da duymuş olsalardı muhtemelen ayakta olmazdım.

"Siktir. SİKTİR!" diye bağı rıyorum sessiz arsada.

Cebimden telefonumu çıkarıp Letty'nin numarasını bulurken ellerim titriyor.

Ara tuşuna basıp kula ğ ıma götürüyorum ama bekledi ğ im gibi sadece çalıyor.

Son birkaç gündür ondan uzak durmanın bir hata olduğunu biliyordum. Ama Çarşamba gecesinden sonra, ona ihanet etti ğ imi bilerek gözlerinin içine bakamazdım. Bunun yerine, kimseyi öldürmek zorunda kalmadan beni tüm bu pislikten kurtarabilecek bir plan yapabilece ğ imiz umuduyla Reid'le birlikte saklandım, yani onun amcık babasını.

O arabaya bineceksem ve onu bo ğ madan onunla uğraşmak zorunda kalacaksam sakinleşmem gerekti ğ ini bilerek volta atmaya devam ediyorum.

Letty ilk koştu ğ unda düşürdü ğ üm spor çantamı topladıktan sonra sürücü kapısını açıp aşağı iniyorum.

"Kane, ben-"

"Benimle konuşma. Bu arabadan canlı çıkmaya niyetin yoksa şu anda bana tek kelime bile etme."

Dikiz aynasından gergin bir şekilde yutkunmasını izliyorum.

Gözlerim onunkileri tutuyor, bana meydan okuması, yalan söylediğini anlatması, Letty'ye bunu yaptığı için ellerimi boğazına sarıp canını çıkarmam için bana bir sebep vermesi için yalvarıyor.

Zihnim o mektubu okumaya, bana bebeğimizle ilgili her şeyi anlatmasına geri dönüyor.

Sikeyim.

Letty'nin şu anda nasıl hissettiğini hayal etmeye çalışırken parmaklarım direksiyonu acı verici bir şekilde kavırıyor.

Bir kez daha kontrolümü kaybetmeye başladığımı hissederek gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve arabayı çalıştırıyorum.

Gaza bastığımda tekerleklerim asfaltta gıcırıyor.

Arabanın içi benim derin nefeslerim ve onun arkadaki sessiz iniltileri dışında sessiz; damarlarıma sızmaya çalışan karanlığın tam sınırda durmasını ve beni ele geçirmekle tehdit etmesini sağlayan iniltiler.

Maddison County'den çıkana kadar konuşmadı. Sorduğu soruyu neden sorduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, bu çok açık.

"Beni Creek'e mi götürüyorsun?"

Sesini duyunca dişlerim gıcırıyor.

"Seni cehenneme götüreceğim. Ve eğer benimle oynadığın ortaya çıkarsa, bu tek yönlü bir bilet olacak."

"Kocam olmaz," diye yalvarıyor ve beni Victor'un adamlarından birini hayal etmeye zorluyor. Görünüşe göre Alana'yı sadece gösteriş için yanında tutan bir adam çünkü onu hiç sikmiyor. Nedenine dair birkaç teorim var ama çoğunlukla umurumda değil.

Dudaklarımdan dökülen kahkahaya engel olamıyorum.

"Kocan çok iyi biri." İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Victor'un en sadık üyelerinden biri ve iyi olmaktan başka her şeye sahip. "Doğruca şeytana gidiyorsun."

Victor'u hayal ettiğini düşündüğümde dudaklarından bir inilti dökülüyor.

Eğer durum buysa, o zaman fena halde yanılıyor olacak, çünkü eğer içgüdülerim doğruya yakınsa, o zaman benden tam olarak bunu yapmamı bekliyor.

Aslında Victor'a gitmediğimizi anladığı anda biraz doğrulup pencereden dışarıya ilgiyle bakmaya başladı.

"Bir kaçıŖa ihtiyacınız olursa diye yolculuğu ezberlemenin bir anlamı yok.

İçimden bir ses senin asla gitmeyeceğini söylüyor."

"Neredeyiz biz?" diye nefes alıyor ben Derenin eteklerindeki toprak yola girerken.

Tam anlamıyla hiçliğin ortasındayız. Onun gibi pisliklerle uğraşmak için mükemmel bir yer.

"Bu bir sürpriz," diyorum sesimi tehditkâr bir şekilde alçak tutarak.

Büyük bir kapı setinin önünde duruyorum. Burada birinin yaşadığını bilmeseydiniz, ağaçların ve çalıların arkasına akıllıca gizlendikleri için onları asla bulamazdınız, ama biliyorsanız, bilirsiniz.

Birkaç saniye sonra benim için açılmaya başlıyorlar ve içerideki kişiyi ziyaretçileri konusunda uyarıyorlar.

Ev nihayet görüldüğünde Alana "Vay anasını," diye soluk soluğa kalıyor. Onun tepkisini anlıyorum. Bina ürkütücü derecede güzel.

Harrow Creek malikânesi, aşağıdaki bok çukuru kasabaya tepeden bakmaktadır. Viktoryen tarzdaki malikâne son yıllarda baştan aşağı elden geçirilmiş ve uğursuz görünümünü daha da pekiştirmiştir. Her şey karanlık ve çarpık. Tıpkı içinde yaşayan kişi gibi.

Motoru durdurarak dışarı çıktım, kapısını açtım ve parmaklarımı üst koluna dolayarak onu dışarı çektim.

Ayakta durmaya çalışırken tökezliyor, ama onu beklemiyorum, onun yerine sihirli bir şekilde bizim için açılan ön kapıya doğru sürüklüyorum.

"Parti vereceğimizi bilseydim şık giyinirdim," diyor Reid, arkamdan gelen kadına bakarak.

Üzerinde sadece gri bir eşofman var, saçları yeni uyanmış ya da bir iki kadını dışarı atmış gibi dağınık.

"Bana gayet iyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor Alana.

"Kapa çeneni," diye bağırarak hain fahişeyi Reid'in üzerine fırlattım.

"Hey, sevgilim. Görünüşe göre seninle biraz eğleneceğiz."

Alana'nın ona bakarken gözlerinin kararmasından ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyor.

Boynunun arkasını sertçe kavrayarak onu koridora yönlendiriyor, ben de peşinden gidiyorum.

Doğruca onu beklediğim kapıya gitti ve kapıyı açtı. "Aç mısın, sevgilim?"

"Evet."

"Harika," diye nefes alıyor, sesi şeytani bir niyetle dolu.

Bana dönüp başını sallamadan önce onu kapıya doğru itiyor, aramızda bir anlayış geçiyor.

"Biralar buzdolabında. Sadece birkaç dakika sürer." Ağır kapı ürpertici bir gürültüyle yerine düşmeden önce ilerlemeye devam eder.

Kendi kendime gülümseyerek mutfığa doğru ilerliyorum ve odanın diğer tarafındaki kanepelerden birine çökmeden önce iki şişe çıkarıyorum.

Söz verdiğim gibi, en fazla iki dakikası var.

"Ne yaptı?" diye soruyor, birasının üstünü devirip yarısını tek seferde içtikten sonra sanki bir kadını nedenini bile sormadan bodruma kilitlemek normalmiş gibi karşı kanepeye çöküyor.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru oturuyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Maçtan sonra geldi."

"Kaybın için üzgünüm dostum. Koç başlamana izin vermeyerek hata yaptı." Ona başımı salladım, yorumunu ve desteğini takdir ettim.

"Evet, şey. Letty beni bekliyordu ama bana ulaşamadan o kaltak ona çarptı. Çocuğuma hamile olduğunu iddia ediyor."

"Ne oluyor lan?" diye karşı çıkıyor.

"Alana mı?" "Ve Letty zaten biliyordu."

Gözleri büyüyor. "Birbirlerini tanıyorlar mı?"

"Letty'nin ona ölümcül bakışlar atmasından değil, hayır."

"Kahretsin, yani... Alana oyun mu oynuyor? İkinizin arasına girmeye mi çalışıyor? Letty nerede?"

"Kaçtı, nereye gittiğini bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "O iyi olacak. Hepimizin bildiğinden daha güçlüdür."

"Bebeğimizi kaybetti," diye ağzımdan kaçırdım, bir saniye daha içimde tutamadım.

"Bekle... Ne?" Durum bu kadar vahim olmasaydı, Reid'in yüzündeki şaşkın ifadeye gülebilirdim.

"Columbia'dan ayrılıp MKU'da çalışmaya başlamasının nedeni Skye'ın partisinin olduğu gece onu hamile bırakmamdı. Yirmi haftalıkken kaybetti. Doğurması falan gerekti dostum." Parmaklarım boynumdan aşağı acı fişkirana kadar saçlarımda kıvrılıyor ama bu, kelimeleri ilk kez yüksek sesle söylerken göğsümde hissettiğim acıyla kıyaslanamaz bile.

"Siktir," diye nefes alıyor.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye itiraf ediyorum. "Kahretsın."

"Yani Alana'nın hamile olduğunu duyması..." Letty'nin şu anda nasıl hissettiğini açıklamaya çalışmama gerek olmadığı için sözümü kesiyorum.

"Plan nedir?" Reid birasının geri kalanını boşaltarak sorar.

"Ona inanmıyorum. Fare kokusu alıyorum. Belli ki Letty'nin peşine düşmüş ki önce onun haberi olsun. Kahretsın," diyorum elimi yüzüme sürerek. "Burada doğru olmayan bir şeyler var."

"Tamam. Onu domuz gibi bağtıracam," diye söz veriyor, bunu yaparken gözlerinde karanlık bir şey parlıyor.

"Önce gerçekten hamile olmadığından emin ol."

"Kane," diye homurdanıyor. "Ne olduğumu sanıyorsun, lanet bir canavar mı?"

Yüzündeki sahte masumiyete gülmekten kendimi alamıyorum.

Cebinden telefonunu çıkarırken "Hepimiz senin ne olduğunu çok iyi biliyoruz" diye mırıldandım.

Unuttuğum biramı elime alıp dudaklarıma götürürken Ellis aramaya başlıyor. Ellis cevap vermeden önce hoparlörünün sesi odayı dolduruyor.

Reid merhaba demek yerine, "Kardeşim, bir iş buldum," diye bağıyor. "Hay aksi."

"Alana Murray. Onun tıbbi kayıtlarına ihtiyacım var." "Elbette. Bana yirmi dolar ver."

Reid başka bir şey söylemeden telefonu kapatır. "Cevap için onunla yarışalım mı?"

"Hiç sormayacaksın sandım," diyorum, şişemi boşaltıyorum ve hevesle ayağa kalkıyorum, kaltakla yüzleşmeye ve gerçeği keşfetmeye hazırım.

LETTY

M Sonunda bir sokak köşesinde durduğumda ciğerlerim yanıyor, umutsuzca ihtiyaç duyduğum havayı içeri çekmek için savaşıyorum.

Dinlenme benim avuç içi karşıve kaba tuğla işi, gözyaşları

Elini Kane'in üst koluna doladığı görüntü bir türlü gitmezken yanaklarımda iz bırakmaya devam ediyor.

Ona dünyasındaki en önemli kişiymiş gibi nasıl baktığını hatırladıkça içimde bir şeyler yeniden paramparça oluyor.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Benimle oynadığını biliyordum. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Birinden onun benden nefret ettiği kadar nefret ederken birdenbire ciddi bir şeyler istemeye başlamazsın.

Bunu göremeyecek kadar aptalmışım.

Yukarı baktığımda bir mağazanın yanıp sönen neon tabelasını görüyorum.

Sahte kimliğimin çantamda olduğunu bildiğimden, ellerimin tersini yanaklarımda gezdiriyorum ve acımı dindirecek bir şeye ihtiyaç duyarak yola çıkıyorum.

Raftan bir şişe votka aşırıyorum ve kendimden emin bir şekilde kasaya doğru yürüyorum. Sahtekârlığım iyidir, daha önce de işe yaramıştı ama bugün beni hayal kırıklığına uğratacağı gün değil.

Genç adam benimle kartın arasına baktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ama birkaç saniye sonra başını sallayıp şişemi uzatmadan önce kartı bana geri veriyor.

Dükkandan çıkar çıkmaz kapağı çeviriyorum ve sıvının ağzıma dolmasına izin verdikten sonra yanma çok fazla olana kadar shot üstüne

shot yutuyorum.

Binanın yan tarafına doğru tökezliyorum, alkolün hiçliğinin daha hızlı gelmesini istiyorum ama midemden gelen sıcaklık damarlarımı istediğim kadar hızlı doldurmuyor.

Şişe boşaldığında, onu arkamdaki sokağa fırlatıyorum ve tıpkı hayatımdaki felaket gibi paramparça olma sesinin keyfini çıkarıyorum.

O fahişe onun bebeğini taşıyor. Kane'in bebeğini.

Acı içimi kemirirken kollarım karnımı sarıyor. Onun karnımda hareket ettiğini hissettiğim anı aklıma geliyor ve gözyaşlarım bir kez daha taşıyor.

Bebeğimizi benim doğurmam gerekiyordu. Onun değil.

Bir ara sokakta tek başıma kendimi kaybedemeyeceğimi bildiğim için duvarı itiyorum ve bir Uber çağırırken kaldırımdan aşağı doğru ilerliyorum.

Buradan uzaklaşmam lazım.

İhtiyacım var.

Beni tekrar bir araya getirebilecek birine ihtiyacım var.

Bir araba yanımda durur durmaz arka kapıyı çekip açıyorum, gerçekten benim için olup olmadığını kontrol etme zahmetine bile girmiyorum.

Gitmek istediğim adresi tekrar ediyorum ve arkama yaslanıyorum.

Dünya etrafımda dönmeye başlıyor ve ben daha fazlasını arzuluyorum.

"Daha hızlı gidebilir misin?" Sesim kesik kesik çıkmaya başlıyor, eve vardığımda daha çok içeceğimi biliyorum.

Ön kapıya doğru yürürken bacaklarım vücuduma bağlıymış gibi hissetmiyorum. Kapıyı açıp istediğim bir -ya da iki- kişi için yüzleri tararken tüm vücudum bana aitmiş gibi hissetmiyorum.

Çocukların bu akşamki mağlubiyetine üzölmek için gelen kalabalığın arasından geçerken etrafımdaki her şey ağır çekimde hareket ediyor. Liderliği almaya çok yaklaşımlardı. Keşke Kane'in adı aklıma geldiğinde bile bir çığlık atabilseydim.

"Letty?" Etrafımda dönüyorum ama adımla kimin söylemiş olabileceğini göremiyorum. Aramaya devam ediyorum, evin arka tarafına doğru tökezleyerek ilerliyorum. Güverteye. Güvertede olmalılar.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kapıya varıp içeri daldığımda gözlerim hemen tanıdık bir çift yeşil gözlüğe takılıyor.

"Letty. Siktir."

Saniyeler içinde bir çift kolla sarıldım ve paramparça oldum.

"Her şey yolunda. Her şey yolunda. Yanındayım," diyor kulağıma, burnumu göğsüne bastırıp kokusunu içime çekerek beni rahatlatmasına izin verdiğimde. "Gel."

Hadi, gidelim buradan."

Beni içeri götürmeden önce bir şey alıyormuş gibi eğildiğini hissediyorum.

Başımı kaldırıp nereye gittiğimize bakmıyorum, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve onun beni kollayacağına güveniyorum.

"Sorun nedir?" Leon bir saniye önce önümüzde durduğunu hissediyorum.

"Bilmiyorum. Onu yukarı çıkarıyorum."

Konuşurken Luca'nın vücudu öfkesini kontrol etmeye çalışırken titriyor.

Beni bu duruma kimin düşürdüğünü bilmek için herhangi birimizin onun adını yüksek sesle söylemesine gerek olduğunu sanmıyorum.

"Lee," diye fısıldadım, elimi ona doğru uzatarak.

Luca tekrar yürümeye başladığında hiç düşünmeden onu destekliyor.

Üçümüz partiyi geride bırakarak merdivenleri tırmanıyoruz ve çok geçmeden içlerinden biri arkamızdan bir kapıyı kapatıyor ve ben bir yatağın kenarına indirilmeden önce müziğin sesi kısılıyor.

Titrek bir nefes veriyorum, gözlerimi yere dikerken ikisinin de endişeli bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Al," diyor Luca, bana bir şişe votka uzatarak. Aklım zaten çok hızlı içtiğimi söylüyor ama kalbim bir kez daha parçalanıyor ve körü körüne ona uzanıyorum.

"Vay be. Sakin ol Let," diyor Leon, ben birkaç kadeh içtikten sonra şişeyi benden alarak.

Luca'nın kolu bedenimi sarmaya devam ediyor, parmak ucu sıkı sıkı tuttuğu belime batıyor.

"Ne yaptı Let?"

Başımı kaldırıp Luca'nın gözlerindeki karanlığa bakıyorum, Kane'in her şeyi berbat ettiğini söylemem için bana yalvarıyor, o sihirli küçük kelimeleri söyleyebiliyor: "Sana söylemiştim.

"O... O..." Boğazımdan kopmak isteyen hıçkırığı yutuyorum. "Başka biri."

Odanın diğer tarafındaki bir şey yere düşmeden önce Leon, "Orospu çocuğu," diye bağırır.

Luca sessiz ama çenesi hayal kırıklığıyla titriyor ve şakağında bir damar atıyor, sessizce bana ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyor.

"O... o hamile-" Hıçkırıklarım sonunda serbest kalırken kelimeyi çıkaramıyorum.

İkisinin de önünde milyonlarca parçaya ayrılırken gözyaşlarım özgürce akıyor.

"Kahretsin, Letty." Luca yüzümü kocaman ellerinin arasına alıyor, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, geleceğini bildiğim kelimeleri söylemesini bekliyorum. Ama konuştuğunda, beklediğim gibi konuşmuyor.

"Neye ihtiyacınız var? Nasıl daha iyi hale getirebileceğimi söyle."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Karanlık hâlâ orada, ama votka damarlarımda akarken ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeyin ışıltısı var.

Leon yanıma gelip otururken, "Luc," diye uyarıyor. "BEN-"

"Letty?" Luca aramızdaki mesafeyi hafifçe kapatırken homurdanıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve bana bakışıyla acım bir nebze azaldığı için rahatlıyorum.

"Gitmesini sağla. Lütfen."

"Luc," diye tekrar uyarıyor Leon, elinin sıcaklığı sırtımda gezinip belime dayanmadan önce.

Yatıştırıcı dokunuşuyla içimi bir ürperti kaplıyor.

"Lütfen, ihtiyacım var-" Bu cümlemin sonunun ne olacağını öğrenemiyorum çünkü Luca'nın parmakları tekrar saçlarımın arasına girerken dudakları dudaklarımı buluyor.

İçgüdülerimle hareket ediyorum, dudaklarımı ayırıyorum ve dilini içeri sokup benimkini bulmasına izin veriyorum.

Ağzımın derinliklerini yalarken boğazımdan muhtaç bir inilti yükseliyor ve başka herhangi bir şeyi aklımdan çıkarıp beni tamamen tüketiyor.

Ya da en azından Leon saçlarımı kenara çekip dudaklarını tam kulağımın altındaki nabız noktama bastırırken parmakları boynumu hafifçe sıyrana kadar öyle olduğunu sanıyordum.

O zaman tamamen tükendim.

Luca'nın öpücüğü devam ederken ve Leon'un elleri göğüslerimi avuçlayana kadar belimden yukarı kayarken vücudumu ısı basıyor. Hareketleri daha küstah, daha kendinden emin ve bunu sadece daha önce burada olduğumuz gerçeğine bağlayabilirim.

Bir elimi kaldırarak Luca'nın boynuna doluyorum ve başımı eğerek öpüşmemizi daha da derinleştiriyorum. Diğer elim Leon'un kalçasına uzanıyor ve her ikisiyle de temas kurmak istiyor.

Luca sonunda dudaklarını ayırıp başını benimkine yasladığında, "Siktir, Let," diye mırıldanıyor.

Leon'un parmakları tişörtümün içinden göğüs ucumu sıkıştırırken inleyene kadar gözleri bir süre benimkileri tutuyor ve sonra kardeşinin ne yaptığını izlemek için geri çekiliyor.

"Yukarı."

Onun isteğiyle ayağa kalkıyorum, emirlere uymaktan başka bir şey yapamıyorum. Leon benimle birlikte duruyor, önü sırtıma dayanmış, elleri sıkıca kalçalarımnda.

Luca arkasına uzanarak tişörtünü bedeninden sıyrıyor ve yırtık mükemmelliğini ortaya çıkarıyor.

"Kapalı."

Leon'un elleri yukarı kayıyor, gömleğimin kumaşını kavırıyor ve yukarı çekiyor. Luca'nın gözleri, Leon tişörtü yüzümün üzerinden kaldırdığında görüşüm bir anlığına kaybolana kadar, ortaya çıkan her santim tene kilitleniyor.

Bittiği anda Luca bir kez daha üzerimde. Çıplak göğsü dantelle kaplı göğsüme bastırıyor ve dudakları dudaklarımnda.

Leon'un sıcaklığı beni ikisinin arasına sıkıştırmadan önce arkamda hışırdayan kumaşın sesi kulaklarımı doldururken ona doğru sarkıyorum.

Vay anasını, *söylentiler doğruymuş*, diye düşünüyorum ustaca dokunuşları ve öpücükleri bana bu andan başka her şeyi unuttururken.

Luca, ben Leon'la yüzleşmek için dönmeden önce

öpüşmemizi kesiyor. "Seni yakaladık, Cupcake.

Bırak gitsin."

Çenemi ve boynumu öpmeden önce kısaca başımı sallıyorum.

"Lee," diye inliyorum, Luca'nın elleri bedenimi daha önce hiç olmadığı şekilde keşfederken dudaklarına ihtiyaç duyuyorum.

Leon'unkini karnımda hissederken, onun katı uzunluğu kıcıma baskı yapıyor. İkisini de tahrik etme düşüncesi içime bir sıcaklık gönderiyor ve klitorisimin açgözlülükle titreşmesine neden oluyor.

Hay sikeyim. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ellerimi Leon'un karnından aşağı kaydırıyorum, bel kemerine doğru ilerlediğimde karın kasları dokunuşumla sıcıyor.

Düğmeyi açmama izin veriyor ama elimi kumaşın altına sokmaya çalıştığımda geri çekiyor.

"Senin hakkında, Let. Bizim hakkımızda değil."

"Hayır, bu doğru değil-" Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce tartışmamı bitiremedim.

Luca sütyenimi açıyor, ağır göğüslerimi serbest bırakıyor, sonra elleri vücudumun etrafında kayarak onları kavıyor. Meme uçlarımla oynayarak kalçalarımın yuvarlanmasına neden oluyor, eğer eşzamanlı onay homurtuları bir şey ifade ediyorsa, bu süreçte ikisini de kızdırıyor.

"Bundan kurtulabilirsin, değil mi Let? Aramızda sıkışmışken ve biz sana zar zor dokunurken," diye kulağıma hırılıyor Luca.

Elleri karnımdan aşağıya, eteğimin bel bandına doğru kayarken cevabım tüm vücudumu saran bir ürperti oluyor.

Açıyor ve parmaklarını külotumun dantel süslemesinde gezdirmeden önce yere düşmesine izin veriyor.

Hay sikeyim.

Parmak uçlarını dantelin altına sokuyor, kalçalarımın üzerinden iterken omurgamı öpüyor.

Luca'nın parmakları şişmiş klitorisimi bulurken, "Aman Tanrım," diye bağırarak dudaklarımı Leon'un dudaklarından ayırıyorum.

"Bizim için çok ıslaksın, bebeğim."

Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yaslıyorum, o benimle ustaca oynarken Leon dudaklarını göğüslerime indiriyor.

Mümkün olduğunu düşündüğümden daha hızlı bir şekilde, hem elleri hem de ağızları beni memnun etmek için birlikte çalışırken yoğun bir serbest bırakma olacağını zaten bildiğim şeye doğru yarışıyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye sayıklıyorum, orgazmım içimde patlamadan önce belirmeye başlıyor, dizlerimi güçsüzleştiriyor ve bedenimi sarkıtıyor.

Ama ikisi de düşmeme izin vermiyor.

Sırtım yatağa çarptığında ve Leon bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktüğünde hala mutluluktan uçuyorum.

Gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor. Bana bakan arzu ve acı karşısında nefesim kesiliyor.

"Lee," diye nefes alıyorum, iyi olduğunu bilmek istiyorum ama tek yaptığı başını sallamak oluyor, kalçalarımı ayırıp aralarını açıyor.

Gözlerini benimkilerden ayırarak vücudumda gezdiriyor. Luca yanıma çöküp ağzımı bir kez daha talep etmeden önce yaptığı gibi tenim yanıyor, parmakları kaburgalarımın üzerinde gıdıklanıyor ve Leon'un dili klitorisime karşı düzleşirken meme ucumu çekiştiriyor.

Luca çığlıklarımı yutarken sırtımı yatağa yaslıyorum.

Son tahliyemden sonra hâlâ diken üstündeyim ve hazır olmadan çok önce bir kez daha düşünüyorum.

"Leon," diye haykırıyorum, parmaklarım saçlarının arasından geçerken dalga dalga zevk alıyorum.

Odanın içinde yüksek bir ses yankılanana kadar bir şeylerin ters gittiğini fark etmedim.

Leon benden uzaklaşırken ben de gözlerimi açıp odaya bakıyorum ve Luc'un gitmiş olduğunu görüyorum.

"Luc." Kalbim bir kez daha çarparken adı dudaklarımdan dökülüyor.

Leon kışının üzerine düşerken, yatağın ucundan kalkıp çıplak bedenimi örtmek için çarşafını çekiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ve elinin tersiyle ağzını silerek az önce olanlar hakkında gerçekten ihtiyacım olmayan bir hatırlatmada bulunuyor.

"Çok hızlı ayıldım amına koyayım," diyorum bir ürperti vücuduma yayılırken.

"Bu muhtemelen olmamalıydı," diye itiraf ediyor Leon, yerden kalkıyor ve gömleğini halıdan sıyrıp bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ondan aldım ve örtünmek için başıma geçirdim.

Yanımdaki yatağa uzanıyor ve yüksek sesle iç çekiyor. "Özür dilerim. Buna izin vermemeliydim."

"Lee," diyorum, eline uzanarak. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Lütfen yapma-"

"Teşvik etmeme ya da devam etmeme gerek yoktu. Sadece çok üzgün görünüyordun Let," diyor, yüzüme uzanıyor, yanağını avuçluyor ve beni ona bakmam için çeviriyor.

"Sadece yardım etmek istedim."

Kalbim önümdeki kırık çocuk için acıyor.

Uzanarak elimi kalçasına koyuyorum, bana yaptığı gibi onu desteklemek istiyorum, sadece kalçasıyla buluşmuyorum, bunun yerine parmaklarım hala sert olan uzunluğuyla birleştğinde keskin bir nefes alıyor.

"Kahretsin," diye soluyarak elimi hızla aşağı indiriyorum. Bakışlarımı onunkilerden kaçırarak, "Sanırım iyiliğinin karşılığını vermeyi teklif etmeliyim, ha?" diye mırıldandım.

Kahkahasının sesi beni tekrar ona bakmaya zorluyor ve onu başını geriye atmış ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle bulduğumda gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bunu ne kadar istesem de, muhtemelen en iyi fikir bu değil." Yataktan kalkıyor ve atılmış kıyafetlerimi toplamaya başlıyor.

"En azından teklif etmezsem nasıl bir arkadaş olurum ki?" diye kekeleyerek başımı kaldırdığımda onun külotumu çekmem için bana uzattığını görüyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, parmaklarının arasından çekip alarak.

"Hadi, o dönmeden buradan gidelim." "Gidip onu bulmalıyız."

"Hayır, yapmamalıyız. Gel hadi."

Leon'un ikiziyle nasıl başa çıkacağını çok iyi bildiğine güvenerek uzattığı elini tutuyorum ve onu koridor boyunca kendi odasına kadar takip ediyorum.

"Banyo mu?" Az önce geçtiğimiz kapının karşısındaki kapıyı işaret ederek soruyorum.

"Evet." Gerçekten hissetmediğim bir gülümsemeyle Leon'u odasının ortasında dikilmiş, tamamen kaybolmuş bir halde bırakıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı yasladığımda göğsüm ağrıyor.

Etrafımdaki oda içtiğim votka yüzünden dönmeye devam ediyor ama artık acımı dindirmiyor. Artık hiçbir şeyin bunu yapamayacağından korkuyorum.

Buraya gelmek bir hataydı. Bugünkü ifşaatlardan sonra sadece acı çekmiyorum, aynı zamanda Luca'yı da incittim. Yine incittim.

"Argh," diye bağıyorum, elim yaptığım tüm bu lanet hatalar yüzünden hayal kırıklığıyla saçlarımı çekiştiriyor. Ve her zamanki gibi, hepsi Kane Legend'a geri dönüyor.

Park yerindeki anılar bir kez daha aklıma gelme tehdidinde bulunuyor ama onları bastırıyorum, eğer onun sözlerini ya da ona bakışını bir kez daha düşünürsem bundan kurtulamayacağımdan korkuyorum.

"Let, iyi misin?" Leon seslenir, sesindeki endişe belirgindir. "Evet, bir dakika içinde çıkacağım."

Kapıyı iterek, ellerimi yıkamadan ve yüzüme su sıçratmadan önce tuvaleti kullanıyorum ve tüm gözyaşları ve öpüşmelerden sonra makyajım olan dağınıklığı düzeltmeye çalışıyorum.

Lanet olsun.

Bütün gece banyosunda saklanamayacağımı anlayınca isteksizce kapıyı çekip açıyorum ve Leon'la yüzleşiyorum.

Neyse ki yeni bir tişört giymiş, böylece onun çılgın vücudunun bana nasıl baskı yaptığını hatırlamak zorunda kalmıyorum.

Yatağında oturduğu yere doğru yürüyorum, bacaklarımı altına kıvırıyorum ve karşısına oturuyorum.

"Buraya gelmemeliydim. Her şeyi çok daha kötü hale getirdim. Sadece... sadece sana ihtiyacım vardı."

"Sorun yok, Let. Bize ihtiyacın olursa burada olduğumuzu biliyorsun."

"Ama-" Luca'nın nereye kaçtığını ve iyi olup olmadığını merak ederek kapıya bakıyorum.

"O iyi olacak."

"Ona asla sormamalıydım-" "Bu senin hatan değil."

"Hayır, haklısın. Bu onun," diye tıslıyorum, adını bile söylemek istemiyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Leon'un nazik gözlerine bakarken uzun bir nefes çekiyorum.

"Başka biriyle yatıyormuş. Maçtan sonra geldi." "Hamile olduğunu söylemiştin-"

"Öyle." Ona kafedeki rastgele kadından bahsettim, ki artık onun hiç de rastgele olmadığını biliyorum. Bunu planlamıştı. Beni bekliyordu.

Ona nasıl bittiğini anlattığımda "Ve bunu otoparkın ortasında ağzından kaçırdı mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Ve hiçbir fikri yok muydu?"

"Tepkisini gerçekten anlayacak kadar uzun süre kalmadım."

"Tanrım, Let. Pisliğin teki olduğunu biliyordum ama gerçek olmasını umuyordum. Onun hakkında hissettiklerime rağmen, bunu senin için istedim."

Elini uzattım ve sıktım. "Teşekkür ederim Lee. Her şeye balıklama atlamadığın için sana gerçekten minnettarım."

"Seni sevdiğimi biliyorsun Let. Sadece senin için en iyisini istiyorum, her ne olursa **O l s u n .**"

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Dahası da var, değil mi?"

Beni nasıl bu kadar iyi okuyabildiğini merak ederek birkaç saniye ona bakıyorum.

"Evet. Ben-"

"Bekle, bana söylemek zorunda değilsin." Gözlerinin panikle olduğunu görüyorum ve birkaç hafta önceki anlaşmamızı hatırlıyorum.

"*Bir anlaşma yapalım. Konuşmaya hazır olduğunda gel ve beni bul, konuşalım. Tüm gerçeklerimizi masaya yatırırız.*"

"Lee, bana bir şey söylemene gerek yok. Bu yüzden konuşmuyorum."

Ne kadar rahatladığını gösteren uzun bir nefes bırakır.

"Sana söylemek istemediğimden değil, Let. Sadece... Başlayacak kelimelerim olduğunu bile sanmıyorum."

"Sorun değil," diyorum ona gülümseyerek, kendi sırlarımı paylaştığım için karşılığında hiçbir şey beklemediğimi bilmesini istiyorum. "On sekiz ay önce Creek'te bir partideydim-"

Bağırışlar ve çığlıklar etrafımızdaki boşluğu doldurmadan önce evin bir yerinden yüksek bir çarpma sesi geliyor.

"Neydi-"

Farkına vardığımızda ikimizin de gözleri aynı anda açılıyor.

"Kane."

"Siktir."

Kapıya doğru uçarken ikimizin de hayatımızda hiç bu kadar hızlı hareket etmediğimize eminim.

I Reid'i bodrumuna kadar takip e d i n , buraya ilk kez inmiyorum ama yine de beni şok ediyor.

Her yeri hapishane gibi donatmış.
deneylerini gerçekleştirdiği açık alan diyebiliriz.

Uzun kapı sırasının en sonuna doğru yürürken arka cebinden bir dizi anahtar çıkarır ve kilide iter. Metalin metale çarpma sesi ürkütücü mekânda yankılanıyor.

Küçük hücrenin içine doğru ilerliyor ve beni kapı aralığından içeriye bakmaya bırakıyor.

Alana bir köşeye kıvrılmış, kollarını dizlerine dolamış.

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce içimden bir suçluluk duygusu geçiyor ama sonra soğuk mavi gözlerine bakıyorum ve onun kim olduğunu hatırlıyorum. Oynamaya çalıştığı oyunları.

"Gidelim," diyor Reid, onu kolundan tutup yerden kaldırıyor ve kapalı, karanlık alandan dışarı çekiyor.

Onu yere sabitlenmiş bir sandalyeye oturtuyor ve tek başına ona attığı ölümcül bakışlarla yerinden kıpırdamamasını sağlıyor.

"Şimdi," diyor, başka bir sandalye çekip tam karşısına oturarak. "Bana ne haltlar karıştırdığını söyleyerek tüm eğlencemi mahvedecek misin? Yoksa bu gece beklenmedik oyunlar mı oynayacağım?"

Ona bakarken dudakları bükülüyor ve gözleri kısılıyor.

Onun için adil bir oyun, şu anda onun konumunda olan çoğu insan altına işerdi.

Onun hakkında, geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, her nedense onunla yatmayı reddeden bir adamla evli olduğu ve yaşlı adam meşgulken onu eğlendiren tek kişinin ben olduğum. Ama Reid'e sanki gezegendeki en korkunç adamlardan biri değilmiş gibi bakmasından, hayatında ne yaşadığını merak etmeye başlıyorum.

"Doğru. Güzel. Kararının bu olmasına sevindim," diyor Reid, sanki şekerci dükkânında serbest bırakılmış bir ocuk gibi ellerini birbirine sürterek.

Sandalyesinden kalkıp tavandan tabana uzanan bir dolaba doğru yürür ve kapağını açar.

Alana'nın gözleri, dolabın içindekileri taramadan önce onun her hareketini takip ediyor. Ancak bir kez daha, Reid'in elindeki işkence aletlerine bakarken herhangi bir şekilde gergin olduğuna dair bir işaret yok.

"Ee, Alana..." diye düşünüyor seçeneklerini gözden geçirirken. "Bana hamileliğinden bahset."

"Sana hiçbir şey anlatmıyorum," diye tersliyor. "Burada olmak için bir nedenim yok."

"Hayır mı?" diye soruyor, omzunun üzerinden ona bakarak. "O zaman bana her şeyi anlatabilirsin, değil mi? Bana tüm detayları anlat, bize yanlış bir şey olmadığını kanıtla ve biz de senin n kapıdan zarar görmeden ıkmana izin verelim."

"Umarım bunun için kocamın seni ldreini biliyorsundur," diye tışıyor.

"Kocan, gerçekten mi? Seni hiç umursamayan adam. Seninle uğraşmak zorunda kalmamak için seni başkalarına veren adam. Benim emrim altında çalışan adam. "

"Babanın emri altında, senin değil."

"Hmm... Bu konuda kendine ne kadar gveniyorsun? Hayatınızı, bebeğinizin hayatını riske atacak kadar mı?"

Reid dolaptan bir sustalı çıkarırken Alana hafifçe soluyor. Orada sahip olduğu onca şey düşünüldüğünde oldukça uysal ama sanırım kolay başlayıp daha büyük şeylere doğru ilerlemek istiyor.

"Tekrar soruyorum. Bize hamileliğinizden bahsedin."

"On üç haftalık oldum. Geçen hafta taramamı yaptırdım," diyor ve bunu yaparken gözlerimin içine bakıyor.

"Tarama resmi?"

"antamda."

"Efsane," diyor Reid, onu yerleştirdiği hücreye doğru başını sallayarak. Yerden çantayı kaptığım gibi ona doğru fırlatıyorum.

Hemen, küçük, tanıdık bir kare kâğıt parçası çıkarana kadar hiç umursamadan onu karıştırmaya başlar.

Bana uzatmadan önce tüm detayları tarayarak bakıyor. Ona baktıkça midem ağrıyor. Bir tanesine çok benziyor Letty'de küçük oğlumuzun fotoğrafı var, ancak buna bakarken hiçbir şey hissetmiyorum.

Bebek belli ki daha küçük ve seçilmesi o kadar kolay değil ama orada ve yan taraftaki ayrıntılar Alana'nın adını ve geçen haftanın tarihini gösteriyor.

"Doğum tarihi?" Reid havlar ve o da hemen altı ay sonraki bir tarihi sayar.

Tekrar onun önüne oturuyor, gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Peki ya bebeğe hamile kaldığınız gece?"

"Sana bunu söylemeyeceğim," diye tersliyor. "Bu kişisel bir şey." "Seni ölümden kurtaracak kadar kişisel mi?"

Dudakları konuşmaya hazır bir şekilde ayrılıyor. "Hayır, ben öyle düşünmüyorum."

Gözlerini onunkilerden ayırıp bir kez daha bana bakıyor. "Beni Maddison'daki Yunan lokantasına götürdüğün geceydi. O inanılmaz süitten sonra Royal'de kalmıştık. Hatırlıyor musun?"

Bir kez başımı sallıyorum, ne yazık ki her şeyi çok iyi hatırlıyorum. "O gece."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun," dedim. "Ve bir kez bile korunmadan sana yaklaşmadım."

Alay ediyor. "Saf olma, Kane. Hiçbir şeyin yüzde yüz etkili olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun." Cevap çok açıkmiş gibi gözlerini deviriyor ama yalvaran sözlerine rağmen hâlâ ikna olmuş değilim.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sözlerindeki kopukluk, Letty'nin hamileliğini kaybettikten bir yıl sonra bile hamileliği hakkında konuşmasının tam tersi. Doğru olmayan bir şeyler var.

Alana ve ben birbirimize bakarken Reid'in cep telefonunun sesi sessizliği bozuyor; o benim Reid'i aramamı, ben de gerçeği öğrenmeyi bekliyorum.

"Evet," diye bağılıyor bu kez hoparlörü açık olmayan telefona. "Tamam, harika. Çok teşekkür ederim. Bana ihtiyacım olan her şeyi söylediniz."

Telefonu kapatıyor, artık gerçeği bildiği için gerginlik daha da artıyor. Kalbim çarpıyor ve başım dönmeye başlıyor.

"Reid?" Sesim çaresiz geliyor ve kırılganlığımı duyabilmesinden nefret ediyorum ama yalan söylediğini bilmem gerekiyor. Letty'ye gidip bunun saçmalık olduğunu, bebeğimi taşıyan tek kişinin o olduğunu söyleyebiliydim.

"Yukarı çık, Kane."

"Hayır, burada olmak istiyorum," diye itiraz ediyorum. "Yukarı çık. Şimdi."

"Ama-"

Döndü ve gözlerimin içine baktı. "Tamam, tamam. Tamam." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum.

Onlara sırtımı dönerek hücrelerin yanından geçiyorum, içeride başka biri olup olmadığını, varsa ne kadarını duyabileceklerini merak ederek merdivenleri tırmanıp bir bira daha içmek için mutfağa dönüyorum. Ama bodrumun kapısı arkamdan kapanmadan önce, onun tiz çığlığını duyuyorum.

Duraksıyorum, çınlamasını dinliyorum, yalancı bir amcık olduğu ve başına gelecek her şeyi almak üzere olduğu anlamına gelmesi için dua ediyorum.

İçki dolabına uzanıp daha sert bir şeyler almak için yanıp tutuşuyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Alana'nın otoparkta ağzını açtığı andan itibaren bildiğim şeyi doğruladığı an, Letty'ye gideceğim.

Elimde yarısı boşalmış bira şişesiyle ileri geri volta atmaya devam ederken kapı bir kez daha kapanıyor ve o karşımda beliriyor.

Gövdesi kanla lekelenmiş ve dudaklarında memnun, şeytani bir gülümseme var.

"Yani?"

Tek kelime etmeden bir şişe viski ve bir bardak çıkarıyor, kendine bolca doldurup geri atıyor.

"O kaltak hakkında ne biliyorsun?" "Hiçbir şey."

Bir içki daha doldururken başını sallıyor. "Çocukken tacize uğramış."

"Sana karşı nasıl direndiğini gördükten sonra, bu beni şaşırtmadı."

"O kadar kötüydü ki ciddi iç hasarla hastaneye kaldırıldı."

"Doğru mu?" Nereye varmaya çalıştığını anlamadığım için soruyorum.

"O kısır, Kane. Hamile olduğuna ya da hiç hamile kalmadığına dair hiçbir kayıt yok. Hasar o kadar ağır ki gebe kalamıyor."

"Siktir," diye nefes alıyorum, içim rahatlıyor. "Peki neden?"

"Bilmiyorum. Hala konuşmayı reddediyor. Ama öğreneceğim." "Hâlâ hayatta mı?"

"Tabii ki. Benim hakkımda ne düşünüyorsun? Önce onun tadını çıkarmadan onu öldürmemin imkanı yok."

"Sen hastasın, bunu biliyor musun?"

Bir ölçü daha viski içiyor. "Bana başka türlü sahip olamazdın. Hala burada ne halt ediyorsun? Git kızını getir."

"Öğrendiğinde beni ara."

"Elbette. Yine de çabuk olmayabilir. İçimden bir ses bunun için beni uğraştıracığını söylüyor." Onunla yapacağı her şeyi hayal ederken gözleri omzumun üzerindeki bir noktaya odaklandığında gülümsemesi hınzırca.

"Keyfini çıkar, seni sapık orospu çocuğu."

Şişeyi tezgahın üzerine koyup kapıya yöneldiğimde bir kahkaha atıyor.

"Bunu sanki bir azizmişsin gibi söyledin, Legend."

"Lanet olası Angel Gabriel, kardeşim."

Ön kapıya vardığımda hâlâ gülüyordu ve kapıdan içeri süzülüp onu işkence gecesiyle baş başa bıraktım.

Motoru çalıştırıp Reid'in uzun garaj yolunda gaza basıyorum, o yalancı orospudan uzaklaşıp onu Şeytan'la *oynamaya* ve sınırlarının gerçekte nerede yattığını ve sonunda itiraf etmesine neyin sebep olduğunu keşfetmeye bıraktığım için çok mutluyum.

Bana baktığı anda bir şeyler olduğunu anladım.

Gözlerinde her zaman işbirlikçi bir bakış vardır. İlk günden beri bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyordum. Çoğunlukla ona aşık olmamı ve onu sahte evliliğinden uzaklaştırmamı istediğini düşündüm, ama bir kez bile birlikte olmamızla ilgili bir şey söylemedi. Ta ki çocuğumu taşıdığını iddia edene kadar.

Belki de her şey bununla ilgiliydi, bizi birlikte olmaya zorlama yöntemiyle. Ama neden şimdi?

Letty.

Letty'nin peşine düşüp sırlarını dökecek kadar onu tanıyorsa, Letty'nin benim için ne kadar önemli olduğunu da biliyor demektir ki bu da o kaltağın bizi takip ettiğini gösterir.

Ellerim direksiyonu sıkıyor, bu düşüncenin içimde uyandırdığı duygudan hoşlanmıyorum. Bu sadece Letty'nin bu dünyanın dışında kalmak istediğine dair sözlerini pekiştiriyor. O zamanlar onları anlıyordum, beyni yıkanmış çocuklar dışında kimse bu dünyanın bir parçası olmak istemiyordu, ama benim yüzümden gönüllü olarak içeri girmek, hayır.

Sadece lanet olası aptallar, tam olarak neyi gerektirdiğini ve risklerini bilerek bu hayata kaydolur.

Hawks'a, Victor'a tanrılarımı gibi bakan gençliğimi düşündükçe başımı sallıyorum. Ne yazık ki Creek'te işler hâlâ böyle yürüyor. Her yıl yeni genç üyelerin katılmasını bu şekilde sağlıyorlar. Onlara içeride daha güvende oldukları söyleniyor. Katılırlarsa ailelerinin de daha güvende olacağı söyleniyor - tabii babaları zaten kıdemli üye değilse, ki çoğu öyle. Oğlanların katılması, babalarının izinden gitmesi bekleniyor. Ve eğer katılmazlarsa... Victor ve onun neşeli adamları sizi bulup elinizi zorlamadan önce Creek'ten siktir olup gitme zamanıdır.

Kapılar kaçmama izin vermek için yaklaştığımda açılıyor ve doğruca Maddison'a doğru gidiyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp tam olarak nerede olmam gerektiğini bilecek kişiyi buluyorum ve arama tuşuna basıp hoparlörü açıyorum ve telefonumu kucağıma bırakıyorum.

"Boku yedin." Telefon bağlandığı anda Ella'nın selamlaması.

"Göründüğü gibi değil."

Hattan acı bir kahkaha yükseliyor. "Hepsi böyle söylüyor."

"Ben ciddiym. Ne kadarını biliyorsun?" Letty'nin zaten bilmediği şeyleri ona anlatmak istemediğim için soruyorum.

"Aklını kaçırmış bir şekilde ortaya çıktı. Ama endişelenmeyin, onu rahatlatmak ve daha iyi hissetmesini sağlamak isteyen pek çok arkadaşı var."

Tam olarak ima etmeye çalıştığı düşünceler kafamı dolduruyor, direksiyonu sıkıca kavramama ve ayağımın gaza biraz daha sert basmasına neden oluyor.

"Nerede o?" Hattan aşağıya doğru homurdanıyorum. "Senden uzakta eğleniyor," diye tükürüyor. "Ella," diye uyarıyorum, sesim tehditkâr bir şekilde alçak.

"Kane," diye karşılık veriyor, tehdidimden geri adım atmıyor.

"Peki, onu kendim bulacağım. Senin yanında oturmadığı çok açık, bu yüzden tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Zaten biliyordum, sadece onaylanmasına ihtiyacım vardı."

"Kane, hayır. Lütfen yapma."

"O benim, Ella. Benim. Beni istediğin kadar durdurmaya çalış ama ben seni deler geçerim," diye uyarıyorum.

Maddison'a geri döndüm ve çok geçmeden Dunn'ın evine yanaşım.

Onun için ilk kez buraya geldiğimde park ettiğim yerin biraz aşağısındaki sokakta duruyorum ve o gecenin sonucunu kısaca düşünüyorum.

Onu o orospu çocuğunun yatak odasına götürdüğümü hatırlayınca hınzır bir gülümseme dudaklarımı tehdit ediyor. Ama sonra gerçeklik çöküyor ve onun neden burada olduğunu, neden onlara koştüğünü hatırlıyorum.

Eğer ona dokundularsa.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum ve eve doğru ilerliyorum. Geçen seferkinin aksine saklanmıyorum ve insanlar beni hemen tanıyor.

Birkaçı beni durdurup oyunu nasıl tersine çevirdiğimi anlatmaya çalışıyor ama hiçbirisiyle sohbet etmek için durmuyorum. Aklımda bir ya da iki hedef var ve kız arkadaşımın yanına bile yaklaşamayacaklarından emin olana kadar durmayacağım.

Eğer işleri berbat ettiğimi düşünüp üzülyorsa, o zaman bunu benimle konuşması gerekir. Onlarla değil. Asla onlarla değil.

Evin içinde birkaç çift gözün üzerimde olmasına neden oluyorum ama hiçbirisi yaklaşmıyor. Sadece biri yeterince cesur ve benimle nasıl başa çıkacağını bildiğini varsayıyor.

"Kane, ne halt ediyorsun?" Micah önümde durarak soruyor.

"Yolumdan çekil Lewis."

"Hayır, eğer savaş başlatmak için geldiyseniz hayır."

"Siktir et, bunu bitirmek için buradayım. Nerede o?"

"Ben..."

"Siktir et." Letty'den ya da Dunn ikizlerinden herhangi birinin izini bulmak için evin içinde yürürken onu tökezleyerek geri itiyorum. Mutfığa geldiğimde şans benden yana gibi görünüyor çünkü Luca üstsüz, sırtı bana dönük, başı öne eğik bir şekilde tezgâhın üzerinde duruyor.

Muhtemelen onun duruşunu ve bu duruştaki yenilgiyi dikkate almalıyım, ama almıyorum.

Adrenalinim onu öldürme ihtiyacım yüzünden çok hızlı pompalanıyor.

Onun kollarına koştı. Bana sırtını döndü ve ona doğru koştı.

Arkasından hışımla yaklaşp parmaklarımı beline doluyorum ve onu geri çekerek içki şişeleriyle dolu tezgâhın üzerine fırlatıyorum. Çarpışmanın şiddetiyle camlar sarsılıyor ve domino taşları gibi devriliyorlar, her biri bir öncekinden saniyeler sonra yere düşüyor, kırılıyor ve odayı alkol kokusuyla dolduruyor.

Etrafımda nefes sesleri ve çığlıklar duyuluyor ama ben önümdeki adama odaklanmaya devam ediyorum.

Yanına yaklaşp tam karşısında duruyorum, gözlerim onunkileri delip geçiyor. "Nerede o?" Çenesi titremeye başlarken yüzüne doğru bağırıyorum.

"Seni hiç ilgilendirmez."

Elim boğazına dolanıyor ve uyarırcasına sıkıyor.

"Kesinlikle öyle. O benim. Nerede lan o?" "Siktir. Sen," diye tükürüyor.

Kolumu geri çekerek, bunca zamandır yapmak istediğim şeyi nihayet yapabiliyorum.

Parmak eklemlerim yanağına değdiği anda içime bir şeyler yerleşiyor, tenin tene değme sesi, kemiklerin birleşmesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Orospu çocuğu."

Ondan beklemediğim bir saldırganlıkla beni gafıl avladı ve ön kolunu boğazıma dayayarak beni duvara yapıştırdı.

"Hadi o zaman, tatlı çocuk. Bir dene bakalım," diye alay ediyorum.

Luca kolunu geri çekiyor, yüzü gerilmiş, bana bakarken gözlerinde öfke ve nefret dönüyor.

Boy ve cüsse olarak birbirimize benziyoruz ama iş dövüşmeye geldiğinde hızımın benden yana olduğunu biliyorum.

En iyiler tarafından eğitildim. Ben ringde birçok Hawks üyesiyle saatlerimi antrenman yaparak geçirirken, Posh Boy spor salonundaydı ve sahada koşu yapıyordu. Bu onu çok iyi bir oyun kurucu yapmış olabilir ama şu anda ona hiçbir faydası olmayacak.

"Ne bekliyorsun, amcık?" Tıslıyorum, yumruğunu atmasını bekliyorum ki üstünlüğü ele geçirebileyim.

Hareket etmeden hemen önce dudaklarından bir hırıltı kopuyor ama buna fırsat bulamıyor çünkü etrafımızdaki sessizliği bir ses dolduruyor.

"Luca, hayır," diye haykırır Letty.

Gözlerimi onunkilerden ayırdığımda, bize ulaşmak için kalabalığın içinde mücadele ettiğini görüyorum.

Ortaya çıktığı anda kalbim ayaklarımın altına düşüyor ve ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Scarlett?"

Gözlerim, gömleksiz bir adam beni duvara yaslamışken, sadece bir erkek gömleğiyle karşımda durmasının başka bir nedeni olduğunu söylemesi için ona yalvarıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum, buraya koşup doğrudan onun kollarına atlamasını kabullenmeyi reddediyorum. "Hayır, bana yapmadığını söyle."

Bir şey söyleyemiyor çünkü arkasında başka bir Dunn beliriyor, gözlerini kardeşine dikmiş.

"Luca, bunu yapma. Kolun," diyor sessizce ama bu Luca'nın boğazımdaki kavrayışının azalması için yeterli oluyor.

İki kardeşin arasına bakıyorum, göğsüm öfkeyle kabarıyor.

İkisinin de gözlerinde suçluluk parlıyor ama kimse bir şey söylemiyor.

"Prenses?"

Gözlerim bir kez daha ona takıldığında, onunkiler dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu ama kanımı bir kez daha kaynatan onlar değil, dağılmış saçlarının ve belli ki şişmiş dudaklarının hali.

"Hayır," diye bağıyor, belli ki şu anda benim kadar kızgın. "Her şeyden sonra buraya gelip bana hatalı olan benmişim gibi bakamazsın. Onu sen hamile bıraktın, Kane."

Seyircilerimiz arasında yüksek sesli bir soluk dalgalanıyor.

"Pekâlâ, herkes siktir olup gitsin," diye gürlüyor tanıdık bir ses Letty'nin arkasından ama ben gözlerimi onunkilerden ayırmadan küçük sarışının Leon'un yardımıyla bir profesyonel gibi odayı boşalttığını görüyorum.

"Artık bırakabilirsin," diye mırıldanıyorum Luca'ya, ama o bana daha fazla bastırıyor. "Çekil gözümün önünden, göt herif."

"Siktir git."

Tahmin edebileceğinden daha hızlı hareket ediyorum ve yumruğum tam göz çukuruna iniyor, onu tökezleterek geriye savuruyor ve ilk önce karşısına çıkardığım tezgâha çarpıyor.

"Kane," diye bağıyor Letty, Luca'ya doğru koşuyor, Luca aşağı kaymış, yerde oturuyor, yanağındaki parlak kırmızı lekeyle birlikte gözü de şişmiş, yüzü gök gürültüsünü andırıyor.

O n u n yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve hasarı incelemek için elini yüzünden nazikçe çekiyor.

"Gitmen gerek," diye bağılıyor ve omzunun üzerinden kısaca bana bakıyor. "Kimse seni burada istemiyor."

"Letty, lütfen. Söylediği şey doğru değildi."

"Hayır mı?" Ayağa kalktı, bana döndü, gözleri kısılmıştı.

"Kanıtla." "Ne?"

"Kanıtla. It."

Dudaklarım bir şeyler söylemek için kıpırıyor ama söyleyecek sözüm yok, şu anda bunu nasıl yapabilirim ki?

"Orada durup bana onunla yatmadığını bile söyleyemezsin.

Sen bir şakasın, Kane."

İçimdeki öfke ve acı çarpışıyor ve gözlerimi bir kez daha onun zar zor giyinen bedenine indiriyorum.

"Ben mi? Onların tişörtlerinden birini giymiş orada duruyorsun ve beni daha buraya başlamadan önce biriyle birlikte olmakla suçluyorsun. Bu gece hangisiyle yattın, Letty? Beni unutmak için hangisine koştun? Bu sefer Luca mıydı, yoksa kendini daha iyi hissetmek için yine Leon'u mu kullandın?"

"Yine mi?" diye homurdanıyor arkasından ve Letty'nin omzunun üzerinden baktığımda Luca'nın kaşlarını çatmış bir şekilde Letty ve Leon'un arasına baktığını görüyorum.

"Oh, bu gece gittikçe daha da güzelleşmiyor mu? Bilmiyordu. Kardeşini çoktan becerdiğini bilmiyordu."

Leon, Letty'nin arkasında durarak, "Yeter," diye bağıırır. "Lee?"

"Şimdi olmaz, Luc."

Boğazımdan manik bir kahkaha kopmadan önce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Sen lanet bir ikiyüzlüsün, Scarlett Hunter." Leon kolunu onun omzuna doladığında ona doğru bir adım atıyorum. "Ona zarar vermeyeceğim," diye tükürdüm.

Alay ediyor. "Bunun için biraz geç."

"İlk fırsatta benim olanı almana engel olmadı." Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. "Yoksa ben onu becerirken sen de onu mu beceriyordun?"

Letty ve Leon'dan zorla uzaklaştırılıp omzum duvara çarpana kadar Luca'nın kıcını yerden kaldırdığından haberim yoktu,

koluma keskin bir acı gönderdi.

"Defol git evimden." Beni arka kapıya doğru itmeye devam ediyor ve oraya varana kadar buna izin veriyorum, sonra yerimde duruyorum.

"Çek ellerini üzerimden." Scarlett'e dönmeden önce gözlerini birkaç saniye tuttum. "O yalancı bir amcık, Letty. Hamile değil, sadece seni incitmek istedi. Ama sen, bunu yapan sendin." İkizlerin arasında başımı salladım. "Umarım senden hoşlanırlar çünkü seni tekrar elime geçirdiğimde başka şansları olmayabilir."

Hem Luca hem de Leon sanki onlardan gerçekten korkuyormuşum gibi tehditkâr bir adım atıyorlar.

"Bu iş daha bitmedi Prens. Hem de hiç bitmedi," diye uyarıyorum topuklarımın üzerinde dönüp evden çıkmadan önce.

S Hepimiz Kane'in az önce hışımla girdiği kapıya bakarken Dunn'ın mutfağını ilence dolduruyor.

Kalbim göğsümde gümbürdüyor ve ellerim titriyor.

Bir yanım ona inanmak, peşinden koşmak ve tüm bunların bir hata olduğunu söylemek istiyor. Ama sonra kadının ona nasıl baktığını hatırlıyorum. Adamın söyledikleri doğru olabilir, kız hamile olmayabilir, ama adam yine de onu beceriyor ve kız yine de onu istiyor.

"Sorun yok," diyor Leon, elini enseme doluyor ve beni göğsüne çekiyor.

"Hayır," diyorum, ellerimi ona bastırarak ve bir adım geri çekilerek.

Sadece birkaç adım ötede duran Luca'ya döndüğümde gözleri benden ayrılmıyor, sanki vücudu onu taşıyamayacakmış gibi duvara yaslanmış. Omuzları yenilgiyle çökmüş ve gözleri sanki burada değilmiş gibi bulutlanmış.

"Luc," diye nefes alıyorum, ona doğru bir adım atıyorum.

Zaten çıldırmıştı, Kane'in bunun benim ve Leon'un ilk birlikteliği olmadığını söylemesine gerçekten ihtiyacı yoktu.

Gözlerini nihayet kaldırmadan önce uzun bir nefes veriyor. Benimkileri bulduklarında, dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu olduklarını gördüğümde dudaklarımdan bir nefes kopuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ona bir adım daha yaklaşıyorum, onu rahatlatmak, ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ama ona baktıkça, durumun böyle olacağından bile şüphe etmeye başlıyorum. Tamamen yıkılmış görünüyor.

"Ne zaman?" diye soruyor sonunda, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

"Yıllar önce. Sadece bir kez oldu, sarhoştuk. Sen yanıdaydın..."
Beynimi zorluyorum ama gerçekten de Luca bir oyuncu ve herhangi biri olabilirdi. "Muhtemelen bir amigo kıız."

Parmaklarını saçlarında gezdirmek için elini kaldırmadan önce boğazından anlaşılmaz bir ses yükseliyor.

"Ben... Ben yapamam-"

Duvardan itiyor ve koridorda kayboluyor ve sonra ya üst kata ya da evin dışına çıkıyor, hiçbir fikrim yok.

Orada öylece duruyorum, bugünün nasıl bu kadar boktan bir hale geldiğini düşünürken bedenim yenilgiyle sarkıyor.

Dönüyorum, gözlerim hemen Leon'unkileri buluyor.

"Özür dilerim," diyor ve ben de başımı sallayarak kabul ediyorum.

Onun hatası olduğundan değil. "Benim de."

Ella sonunda, "Yurtlara dönmeliyiz," diyerek bu kâbusa tanıklık edecek başka birinin daha olduğunu hatırlattı.

"Evet."

"Hayır, Let. Kal lütfen. Bilmem gerek-"

"Yapamam, Lee." Luca'nın bir dakika önce geçtiği kapıya bakıyorum.

"Bana burada ihtiyacı yok."

"Ama ben istiyorum-"

Ella beni bedenine çekerek ve kollarını etrafıma sararak, "Yurtta kalmamız ona iyi gelecektir," diyor. "Bence herkesin sakinleşmesine izin vermek muhtemelen en iyisi."

Leon'un dudakları bir kez daha tartışmak için aralanıyor ama Ella'nın haklı olduğunu anlamış olmalı ki tartışmak yerine bir adım geri çekiliyor ve "Gidip eşyalarını alayım" diyor.

O da kapıdan kaybolur kaybolmaz Ella'ya dönüyorum ve onun endişeli gözlerine bir kez baktıktan sonra yıkılıyorum.

Beni kucağına aldı ve omzunda ağlamama izin verdi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama Leon'un bize katıldığını bile fark etmiyorum, ta ki ona teşekkür edip elini saçlarımda gezdirene kadar.

"Hadi gidelim, tatlım."

"Bekle, ihtiyacım var-" Ayağıma geçirmeden önce Chucks ayakkabılarıma uzanıyorum.

Mutfak kapısındaki küçük pencereden birine başını sallıyor ve bir saniye geçmeden Micah içeri giriyor.

"Hazır mısın?"

"Evet," diye cevaplıyor Ella beni kısa bir süre önce Kane'in girdiği kapıya doğru götürmeden önce.

Dışarı adımımızı attığımız anda yaz akşamı havası tenimi ürpertiyor ve yola doğru ilerlerken ısınmak için kollarımı kendime sarıyorum.

"Al," diyor Micah, kapüşonunu omuzlarından sıyırıp omuzlarıma atarken.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Kaldırıma adımımızı attığımız anda kendimi tutamıyorum ve Kane'in arabasının burada olup olmadığını görmek için yukarı bakıyorum.

Bu hareket için kendimden nefret ediyorum ama bu gece olanlardan sonra bile onu istemekten kendimi alamıyorum.

Luca'yı değil de onu aradığım için suçluluk duyarak eve ve onun penceresine doğru bakıyorum. Karanlık ve içeride hiçbir hareket yok, bu yüzden iç çekerek Micah'nın arabasına doğru dönüyorum ve Ella kapıyı açtıktan sonra içeri giriyorum.

Micah motoru çalıştırıp yurlara doğru kısa bir yolculuğa çıkarken hepimiz sessiziz.

Ella yanıma oturuyor ve elime uzanıp destek olmak için sıkıyor. Başımı pencereye yaslayarak dışarıdaki karanlığa bakıyorum. İkisi de bana odama kadar eşlik ediyor, bir kez daha hiçbir şey söylemiyorlar ve Sessiz desteğiniz için daha fazla minnettar olamazdım. Sanırım bu gece yeterince söz söylendi.

Micah etrafımda dolanırken Ella yatağında yanıma oturuyor. "Yiyecek, içecek bir şey ister misin?"

Başımı sallıyorum.

"Sana bir şişe su getireyim," diyor ve odadan sıvışıyor. "Geceni mahvettiğim için özür dilerim," diye mırıldanıyorum Ella'ya sessizce.

"Saçmalama. Çocuklar kaybetti. Parti tam olarak muhteşem değildi." "Konu bu değil."

Micah içeri giriyor ve şişeyi komodinin üzerine koyuyor.

"Ben bir şey yapabilir miyim? Eminim Ellis'in diğerlerine senin için onun kışını tekmeletmesini sağlayabilirim."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor.

"Teşekkür ederim, ama sorun değil. Sanırım bu gece gerçekten çuvallayan ben olabilirim."

"Ne oldu Let?" Ella sessizce sorar.

Uzun bir nefes üfledikten sonra, gözlerimden bir kez daha yaşlar süzülürken yastıklarımın üzerine düşünüyorum.

"Sanırım başka biriyle yatıyor." "Pislik," diye tıslıyor. "Öldüreceğim-"

"Ella," diyerek sözünü kesiyorum. "Biz resmi değildik, herhangi bir kural ya da başka bir şey koymadık-"

"Ama yine de, bu-"

"Doğruca Luca ve Leon'a koştum ve... kahretsin. Ben de pek masum sayılmam."

"İkiz sandviç mi?" diye soruyor ve üçümüz de kahkahalarla gülüyoruz.

Bu çok yanlış. Çok, çok yanlış, ama onca gözyaşı ve acıdan sonra, bu çok hoş bir şey.

Doğrulup sırtımı duvara yaslayarak dizlerime bakıyorum. "Sıçıp batırdım. Ama... kahretsin."

"O kadar iyi mi?" Ella soruyor, gözleri heyecanla parlıyor.

Keşke durum farklı olsaydı diye iç geçiriyorum. "Evet, o kadar iyiler."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Micah, ellerini saçlarında gezdirirken.

"Gerçekten istediğin bu mu? Öyle mi? Her seferinde iki tane mi?"

Başkalarına normal bir soru soruyormuş gibi görünebilir ama ben daha fazlasını görüyorum. Onu yavaş yavaş öldürdüğünü görüyorum.

"Bu sadece bir fantezi," diye cevap veriyorum Ella'ya biraz yardımcı olmak umuduyla. "Eminim aynı anda iki kızı geri çevirmezsin."

"Bir tane iyi olur," diye mırıldanıyor, gözleri Ella'da kalırken sandalyeyi itiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben odamda olacağım."

"Teşekkür ederim, Micah. Sen iyi bir arkadaşsın." Kaybolup beni Ella'yla yalnız bırakmadan önce bana gülümsüyor.

"Tanrım, derdi ne bunun?" diye soruyor adam duyamayacağı kadar uzaklaştığında. "Sevişmeye ihtiyacı var," diyor kendi sorusuna cevap vererek.

"Hmm..." Kendi hayatım böylesine darmadağınken bir başkasının hayatına karışmayı beklemediğim için mırıldanıyorum. "Duş almam lazım," diye itiraf ediyorum o daha kazmaya başlamadan.

"Beklememi ister misin?"

Saate bakıyorum ve saatin o kadar da geç olmadığını görünce gözlerim açılıyor. Bugün sanki bir hafta sürmüş gibi geliyor.

"Sorun değil, muhtemelen uyuyacağım," diye yalan söylüyorum. Gerçek şu ki, bütün geceyi tavana bakarak geçireceğim ve yaptığım her şeyi düşüneceğim.

Olanlarla ilgili pişmanlıklarım beni boğmakla tehdit ederken farklı bir şekilde yapabilirdim.

"Tamam, eğer eminsen. Siz üzüntülerinizde boğulurken ben de sevimsiz romantik filmlerle dolu bir gece geçirmeye ve birer tüp dondurma yemeye hazırım."

"Sadece uyumak istiyorum."

"Tamam. Eski DVD'lerimin tozunu almak için başka bir günü bekleyeceğim." "Anlaştık."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Gözden kayboluyor ve kapı arkasından kapandığı anda tüm vücudum yenilgiyle sarkıyor ve tökezleyerek banyoya giriyorum.

Gerçekten, duş alacak enerjim yok, ama her hareket ettiğimde Luca ve Leon'un kokusunu üzerimde hissediyorum ve bunun gitmesine ihtiyacım var. Bu gece ne kadar fena çuvalladığımı hatırlamam lazım.

Votkanın etkisi çoktan kaybolmuş gibi görünüyor, sadece şakaklarımın arkasında kalıcı bir gümbürtü bırakıyor.

Leon'un gömleğini başımın üzerinden sürükleyerek külotumu indiriyorum ve sadece kokularını değil, bu gece verdiğim her kötü kararın anılarını da temizleyeceğini umarak suyun altına giriyorum.

Kaçmamalıydım.

Başka birinin Kane'in bebeğine hamile olduğu düşüncesiyle çıldırmasaydım, belki de tüm bunlar önlenebilirdi.

Kiremitli duvara yaslanıp kığım yere değene kadar aşağı kayıyorum.

Dunn'larla ne yaptığımı anladığında Kane'in yüzünü kaplayan öfke, Leon ve benim ona yıllardır yalan söylediğimizi anladığında Luca'nın yüzündeki yıkımdan önce aklıma geliyor.

Başımı ellerimin arasına alıp sonunda kendimi pişmanlıklarımın ve onlarla birlikte gelen acının içinde boğulmaya bıraktığımda bir hıçkırık boğazımı parçalıyor.

Ertesi sabah gerçekle yüzleşmeye hazır olmadan çok önce odamın dışında dolaşan insanların sesi beni uyandırıyor.

Gece boyunca ağlamaktan gözlerim şişmiş ve ağrıyor ve bedenim yorgunluktan ağırlaşmış durumda.

Dönüp cep telefonumu alıyorum ve saate bakıyorum, ne Kane'den ne de Luca'dan arama ya da mesaj almadığımı gözden kaçırmıyorum.

Anladım. Şu anda ikisi de benden nefret ediyor olmalı.

"Ugh," diye inliyorum yastığıma, felaket hayatımla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum ama gerçekten, bütün gün odamda saklanmaktan ve kimseyle konuşmamaktan çok mutlu olurdum.

Tüm bunların kurbanı gibi davranmayı reddederek kışımı yataktan sürüklüyorum ve giyiniyorum.

Tüm bu karmaşanın içinde yanlış bir şey yapmayan bir kişi var ve benim de oradan başlamam gerekiyor.

Bir kot pantolon ve kazak giyip saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum ve kapımı açmadan önce hafif bir makyaj yapıyorum.

Dışarı çıktığımda tüm gözler bana dönüyor ve buradaki herkesin dün gece olanlardan haberdar olduğunu hatırlatıyor. Leon'un kalçalarım arasındaki görüntüsü gözümün önüne gelince yanaklarım kızarıyor.

Ne düşünüyordum ki ben?

Değildim. Öfke ve votkayla besleniyordum.

Ben odada ilerlerken kimse bir şey söylemiyor ve benim yüzümden yumurta kabuklarının üzerinde yürümelerinden nefret ediyorum.

"Sorun değil, ben hiç içeri girmemiş gibi devam edebilirsiniz."

Brax yine garip birkaç saniyenin ardından, "Dün gece epey olay çıkardın," diyor.

"Partiyi mahvettiysen özür dilerim."

"Zaten pek havamızda değildik," diye ekliyor West.

"Yine de eğlenceyi getirdiğiniz kesin."

"Rica ederim derdim ama..." Sözümü kesiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Ella sempatik bir şekilde sorar.

"Olması gerekenden daha iyi." Sanırım uykuya dalmadan önce ayıldım, böylece akşamdan kalmalığının en kötüsünden kaçınmayı başardım.

"Aç mısın?" Violet bir tabak hamur işini bana doğru iterek soruyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve bir tane alıyorum.

"Ben... um..." Kapıyı işaret ediyorum. "Birkaç şeyi düzeltmeye çalışmam gerekiyor."

Hepsinin yüzünde tam olarak kimi görmeye gittiğimi merak ettiklerini görebiliyorum ama hiçbiri sormuyor, sadece başlarını sallıyorlar ya da ben onları bırakırken üzgün bir şekilde gülümsüyorlar.

Dunn'ların evinin önüne geldiğimde sinirden harap olmuşum. Sadece aramızda olanlardan sonra onlarla yüzleşmek zorunda kalmayacağım, aynı zamanda tüm oda arkadaşlarının gözlerinin içine de bakmak zorunda kalacağım.

Uzun bir nefes üfleyerek, kendimi yurda dönüp saklanmaya ikna etmeden önce arabadan iniyorum.

Kimseyi uyandırmak istemediğim için kapı zilini çalmaktan vazgeçip kendimi içeri davet ediyorum. Benim geldiğimi görürlerse zaten beni içeri almamaları ihtimali yüksek.

Oturma odasından konuşma sesleri geliyor, ben de Luca'yı orada bulma umuduyla o tarafa yöneliyorum.

Kapının girişinde duruyorum, önümdeki manzara beni kelimenin tam anlamıyla nutkum tutulmuş halde bırakıyor.

Bir ses çıkarmalıyım çünkü bir saniye sonra bütün gözler Ben.

"Letty!" Shane, ikizlerin küçük kardeşi, mutlu bir şekilde benim Gözleri, bebek yeğenini kucağına alan Luca'ya kilitlenmiş durumda.

Luca'nın gözleri benimkilere dikiliyor ama içlerinde mutluluk göremiyorum ve kalbim yeniden paramparça oluyor. Gözü morarmış ve şişmiş, yanağında da dün gece Kane'in yumruklarından dolayı kötü bir morluk var. Benim yüzümden kavga ettiklerini düşündükçe midem bulanıyor.

"Hey," diyorum, odadaki gerilim artmaya başladığında nihayet Shane'e bakıyorum. "Muhteşem bir kız."

Shane'in gülümsemesi kızına bakarken yüzünü aydınlatıyor. "Teşekkür ederim." Yanındaki kadına uzanıyor. "Hatırlıyorsun Chelsea, değil mi?"

"Elbette." Luca'nın gözlerinin içimi yaktığını hissederek beceriksizce ayakta dururken ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Ne istiyorsun Let?" diye bağırarak Shane'in şaşkınlıkla soluk soluğa kalmasına neden olur.

"Ben... konuşabileceğimizi umuyordum," diyorum beceriksizce, herkes bana bakarken ellerimi birbirine dolayarak.

"Konuşacak birine ihtiyacın olursa Leon üst katta. Bugünlerde ikiniz yakın görünüyorsunuz."

"Luc, lütfen. Öyle bir şey değil."

"Hayır mı? O zaman nasıl bir şey çünkü ikinizi en son birlikte gördüğümde kafası-"

"Luca," diye gürlüyor Leon arkamdan, onun sözlerini keserek.

Leon'a bakmak için dönmüyorum, ancak yanımdan geçerken parmak uçlarının belime hafifçe dokunduğunu hissediyorum. Desteği için minnettarım ama bunun yeterli olacağını sanmıyorum.

"Biz de kahvaltı etmek üzereydik, bize katılmak ister misiniz?"

"Yapamaz," diye cevap veriyor Luca benim yerime. "Luc, lütfen. Sadece konuşabilir miyiz?"

"Bana gerçeği söylemek için yılların vardı Let. Zaman tükendi." Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama kısa süre sonra hiçbir argümanım olmadığını fark ediyorum.

"Konuşacak bir şey yoktu," diye cevaplıyor Leon. "Yıllar önceydi ve bunu arkamızda bıraktık. Tıpkı birlikte vakit geçirdiğin tüm liseli kızlar gibi."

Shane ve Chelsea üçümüzün arasına bakarken Luca'nın çenesi titriyor, sanırım tüm parçaları bir araya getiriyorlar.

"Evet, fark şu ki, onların hiçbir anlamı yoktu. Onlar hiçbir şeydi. En iyi arkadaşım değillerdi," diyor Leon'a gözlerini kısarak. "Ya da kardeşim." Aynı bakışla beni iğneliyor.

"Luca, ben-"

"Hayır," diye tersledi. "Şu anda bunun hakkında konuşmayacağım. Gitmen gerekiyor."

Onun sözleriyle ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. Beni dinlemesi için sessizce yalvarırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Scarlett," diye tısladı.

"İyi. Tamam." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Ama bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Shane ve Chelsea'ye dönerek onlara üzgün bir şekilde gülümsüyorum. "Böldüğüm için özür dilerim. Umarım birlikte güzel bir sabah geçirirsiniz."

Hâlâ güzel yeğenini kucaklayan kalbi kırık Luca'ya son bir kez baktıktan sonra topuklarımın üzerinde dönüp ön kapıya koşuyorum ve ilk kez buraya gelip onunla konuşmaya çalışmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu kabul ediyorum.

"Letty, bekle."

"Tabii ki onunla konuşmak istiyorsun. Onu yukarı çıkarıp dün gece kaldığın yerden devam edebilirsin," diye mırıldandığını duyuyorum Luca'nın ama durmuyorum, duramıyorum.

Arkamdan gelen ayak seslerine bakılırsa Leon da onu görmezden geliyor.

Alabama doğru yaklaştığımda "Letty," diye sesleniyor. "Hayır, Leon. Gitmem gerek."

"Sadece kızgın."

"Biliyorum."

"Kendine gelecektir, ona biraz zaman verin."

Sonunda bana yetişti. Elini üst koluma doladı ve beni yüzüne doğru döndürdü.

Yanaklarımdaki ıslaklığı görünce nefesi kesiliyor.

"Bunu asla kabullenmeyecek Lee. Kane'le onu zaten yeterince incitmiştim. Dün geceyi de ekle ve ben-" En iyi arkadaşımın aramı kalıcı olarak bozmuş olabileceğim ihtimalini düşünürken bir hıçkırık patlıyor.

"Her şey yoluna girecek. Sadece sezonun getirdiğı baskı ve diğer şeyler."

Leon kollarını bana doluyor ama her zamankinden farklı olarak onun kucağında eriyip gitmiyorum. Şu anda onun tesellisini bile kabul edemeyecek kadar kırılmış durumdayım.

"Gitmem gerek." Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve başka bir şey söylemeden arabama doğru ilerliyorum.

Motor çalışır çalışmaz ayağımı gaza basıp evden hızla uzaklaşıyorum ve Leon'un gözlerini üzerimde hissediyorum. Ama arkama bakmıyorum. Bakamam. Onun gözlerindeki bakışı görürsem daha hızlı parçalanırım.

KANE

Tevin ön kapısı duvara çarparak burada olabilecek herkesi eve geldiğime dair uyarıyor. Gerçi içeri bir adım attım ve muhtemelen kimsenin fark etmediğini fark ettim çünkü oturma odasından müzik sesi geliyor.

Az önce lanet olası bir partiye girdiğimi bilmek, zaten kontrol edemediğim öfkemi daha da artırıyor ve öfkenin geldiği yere doğru ilerliyorum.

Kapıyı açtığımda, buranın çılgın bir partiden çok özel bir parti olduğunu görüyorum.

Devin ve Ezra odanın ortasında ikişer kızla birlikte birbirlerine sürtünmektedirler.

"Ah, bakın partiye bir başkası daha katıldı," diye bağıyor Devin ve iki kızının bana doğru dönmesini sağlıyor. Gözleri beni yerken yüzlerinde geniş gülümsemeler beliriyor.

"Hayır, siktirip gidebilirsiniz," diye bağıyorum müziğin sesini bastırarak yanlarından geçip mutfağa girerken.

"Hâlâ Letty'ye kızgın mısın?" diye sesleniyor. Duruyorum ve ona doğru dönüyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Bağıyorum, önündeki kızı bir tarafa itiyorum ve yüzüne doğru yaklaşıyorum.

"Dedim ki-"

Onu geriye doğru iterken yumruğum gömleğinin içinde kıvrılıyor ve ikinci kızı tökezleyerek yoldan çekilmeye zorluyor.

"Ne oluyor lan, Legend?" diye bağıyor duvara güm diye çarptığında.

"Burnunu benim işime sokma," diye öfkelenirim.

Böylece burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Ne oldu böyle?"

Son birkaç saatin görüntüleri zihnimde lanet bir film gibi titreşirken, ağırlaşan nefeslerim yüzünü yelpazeliyor.

"Siktir," diye bağırdım ve onu sert bir itişle serbest bıraktım. "SİKTİR."

Ellerim saçlarımda, arkamı döndüğümde Ellis'in yüzünde panik dolu bir ifadeyle odaya koştuğunu görüyorum.

"Gidelim," diyor bana, kapıyı açık tutuyor ve merdivenlere doğru başıyla işaret ediyor.

"Bir içkiye ihtiyacım var." "Ben getiririm."

"Ne oldu lan?" Devin tekrar soruyor, sesi çaresiz çıkmaya başlıyor.

"Orospularının yanına dön," diye mırıldanıyor Ellis, yanından hışımla geçip en üst kata çıkana kadar merdivenleri üçer üçer çıkarken.

Letty'nin Dunn ikizlerinin arasına sıkışmış görüntüsünü umutsuzca kafamdan atmaya çalışarak volta atmaya başladığımda yatak odamın kapısı kendi üzerine çarpıyor.

Ellis bana katılmadan önce bir kez daha "S.KTİR" diye bağıryorum, kapımı arkasından kapatıyor ve bana bir şişe votka fırlatıyor.

Hiç vakit kaybetmeden kapağını kapatıp dudaklarıma götürüyorum ve sıvıyı su gibi yutuyorum.

"Konuşmaya başla," diyerek odanın diğer tarafındaki sandalyeye çöküyor.

"Lanet Alana."

"Reid aradığında anladım. Bebeğinizi taşıdığını mı iddia ediyor?"

"Evet, ama önce Letty'ye söylemiş."

"Kahretsin."

"Hiçbir fikrin yok. Kafayı bulmak için koşa koşa Dunn'lara gitti."

"Kahretsin," diyor yine.

"Bu boktan kurtulmam gerek E. Bunu yapmaya devam edemem." Saçlarımı çekiştirirken pencereden karanlığa bakıyorum, Victor'dan ve benden talep etmeye devam ettiği her şeyden bir şekilde uzaklaşabilmeyi diliyorum.

Ellis, geçen hafta derslere gelmediğimde nereye kaybolduğumu öğrenmek istediğinde ona söylediğim şeyi tekrarlıyor: "Reid'in üzerinde çalıştığını sanıyordum."

Gerçek şu ki, Reid'in neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok, bir şeylerin peşinde olduğu dışında. Gönderilerle ilgili saçmalığın her yerinde onun adı var, sadece oyun planının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Victor'u yeryüzünden silmeyi planladığını umuyorum ama bunun bir tetiği çekmek kadar kolay olmadığını biliyoruz. Çok fazla işin içinde parmağı var, bilmediğimiz yerlerde çok fazla müttefiki var. Düzgün bir planlama yapmadan onu ortadan kaldırmak intihar olur.

"Evet ama bunu yeterince hızlı yapmıyor. İki hayatı birden yaşayamam. İşe yaramayacak."

"Seni rahatsız eden iki hayat mı yoksa Letty mi?"

"Onları becerdi. Çuvalladığımı düşündüğü anda ikisini de," diyorum, kelimeler beynimin talimatı olmadan dudaklarımdan dökülüyor. Sesimdeki duygu beni irkiltiyor. Sesim zayıf çıkıyor ve ben zayıf olmaktan başka bir şey değilim.

"Çarşamba gecesini Alana ile dışarı çıktın. Onu bir otele götürdün," diye yardımsever bir şekilde işaret ediyor ve hatırladıkça midemin bulanmasına neden oluyor. "Senin başka birini hamile bıraktığını düşünürken onu yargılamak sence de biraz ikiyüzlülük değil mi?"

"Ben-sikmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum, E."

"Aslında hamile değil, yani bu da bir şeydir, değil mi?"

Bir süre ona bakıyorum, Alana o darbeyi indirdiğinde Letty'nin hissetmiş olması gereken yıkımın ağırlığını omuzlarımda hissediyorum.

"Letty geçen yıl Skye'ın partisinin olduğu gece hamile kaldı." Ellis'in çenesi düşer.

"Yirmi haftalıkken kaybetti."

Sözlerim kafasına dank ederken elini yüzünde gezdiriyor. "Siktir, Kane." "Alana'nın hamile olduğunu duyması onu öldürürdü."

"Kahretsin. Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Kaza yaptığım gece bana düşük yaptığını söyledi ama bunu asla söylemedi. Onu bebeği aldırarak suçladım ve hışım ile dışarı çıktım."

"Yirmi haftalıkken düşük yapmak. "Cehennem gibi mi?"

"Evet."

"Kimseye anlatmadı. Her şeyi tek başına yaşadı."

Gözlerini bana çevirmeden önce ellerine bakarak birkaç saniye sessiz kaldı. "Kane, onunla konuşmalısın. Bu gece yaptığı şey, lanet olsun. Anlıyorum. Nasıl hissetmiş olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sadece bu düşünce bile boğazımı tıkıyor.

"Onlara koştu, E. İkisine de."

"Onu suçlayabilir misiniz? Her zaman onun yanında oldular. Senin tek yaptığın onun hayatını zorlaştırmak."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, yatağıma uzanıyorum ve şişeyi bir kez daha dudaklarıma götürüyorum.

"Alana'ya ne oldu?" "Onu

Reid'le bıraktım."

"O zaman öldü," diye mırıldanıyor.

"Bilmiyorum. Onunla oynama şansı bulduğu için oldukça heyecanlı görünüyordu."

"Tabii ki öyle. Tam onun tipi." "Ne, fahişe mi?"

Başını arkaya atıyor ve bir kahkaha atıyor. "Sarışın diyecektim ama evet, fahişe de olur."

Ellis'in yardımıyla sonunda kendimden geçiyorum ve tekrar uyandığımda güneş açık perdelerin arasından süzülüyor ve ben de cehennemden kalma bir akşamdan kalmalığım var.

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldanıyorum yuvarlanırken, ışığı engellemek için yüzümü yastığa gömüyorum.

Her şey bir kez daha yüzüme çarptığında, tam da unutkanlığa geri dönüyordum.

Lanet ikizlerle yatmış. Acı göğsümü delip geçiyor.

Bu kadar acıtmamalı. Bu kadar umursamamalıyım. Özellikle de ben bu kadar kötüyken.

Elimi uzattığımda hâlâ dün geceki kıyafetlerimi giydiğimi fark ediyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp saati görmek için yüzüme tutuyorum. "Kahretsin," diye inliyorum, saatin kaç olduğunu fark etmeden önce saatin kaç olduğunu gördüğümde.

Reid'den gelen cevapsız aramalar.

Ekrana dokunarak, onu geri ararken kulağıma götürüyorum.

"Tünaydın," diye gürliyor hoparlörden.

"Şşşt," diye tıslıyorum.

"Şeytanın vücut bulmuş halinden çocuk sahibi olmadığın için kutlama yapmaya mı gittin?" diye soruyor, sesi eğlenceyle doluyor.

"Onun gibi bir şey. Ne diyor?"

"Hepsini siktir et ama hepsinin bir tuzak olduğuna bahse girerim. İnatçı bir sürtük olabilir ama bunu tek başına yaptığını sanmıyorum."

"Ne düşünüyorsun?" Soruyorum ama sanırım ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Victor."

Korktuğum ismi söylediğinde inledim.

"Çıkmam lazım dostum. Bunu daha fazla yapamam." "Biliyorum. Bu olacak. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Tekrar telefona doğru inliyorum, sırt üstü dönüyorum ve kolumu gözlerimin üzerine atıyorum.

"Daha fazlasını öğrendiğimde seni arayacağım. Sadece bana güven, tamam mı?" "Biliyorum, biliyorum. Ben sadece..."

"Seni dışarı çıkaracağım."

Telefonu kapattım, muhtemelen yapmam gerektiği kadar bu işi başaracağından emin değilim. Bunu yapabileceğine güvenmek istiyorum ama çok uzun süreceğinden korkuyorum. Eğer bu benim hayatım olacaksa derslere ve futbola odaklanmalıyım yoksa çekip gidebilir ve Hawks'ın kıdemli bir üyesi olabilirim.

Belki de bu her zaman benim kaderimdi ve bu sadece bir hayaldi. Neredeyse sahip olabileceğim ama tam olarak sahip olamayacağım bir şey. Biraz Letty gibi. Berbat hayatım araya girip her şeyi mahvetmeden önce tadına bakabilirdim.

Evden çıkmam ve buradan uzaklaşmam gerekiyordu, duş aldım, giyindim ve arabama atladım.

Aklımda bir varış noktası yok ama Rosewood tabelasını geçtiğimde şaşırdığımı söyleyemem. Kyle ıslahevinden çıktıktan sonra ona yeni bir başlangıç sunmak için buraya taşındıktan sonra burası benim için bir tür sığınak haline geldi. Creek'te yaşamaya zorlandığım saçma hayattan ve Hawks'tan uzakta bir yer.

Burada kimse kim olduğumu bilmiyordu. Yaptığım şeyler, incittiğim insanlar, mahvettiğim hayatlar hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ben sadece küçük kardeşine göz kulak olan, Victor Harris'in şeytan çocuğu tarafından kazıklandıktan sonra ona hak ettiği ikinci şansı veren bir adamdım.

Gray'i ve Harley'i kardeşimin elinden almaya çalıştıktan sonra ona ne olmuş olabileceğini düşünüyorum. Victor en küçük çocuğunun kayıp olmasını umursamıyor gibi görünüyor. Benimkini ekranda görme şansım bile olmadı ve bunu zaten biliyorum.

Onun için gözümü kırpmadan canımı verirdim. Kendi kanından olan birine nasıl bu kadar kolay sırtını dönebildiğini anlayamıyorum.

Bu konu hakkında düşündükçe, hikayenin görüldüğünden daha fazlası olması gerektiği sonucuna varıyorum.

Sahil kenarındaki otoparka yanaşıp motoru durdururken nefesimi üflüyorum. Arkama yaslanıp kıyıya vuran dalgaları ve yaz sonu güneşinden en iyi şekilde yararlanan aileleri izliyorum.

Letty bebeğimizi doğurmuş olsaydı hayatımız nasıl olurdu? Aile olmanın bir yolunu bulabilir miydik? Aşağıda küçük oğlumuza kumdan kaleler yapmayı ve ayak parmaklarını ılık okyanusa daldırmayı öğreten biz olabilir miydik?

Cebimden telefonumu çıkarıp numarasını arıyorum ve ara tuşuna basıyorum. Dün gece olanlardan sonra ne beklediğimi bilmiyorum ama sonunda telesekretere düştüğünde hayal kırıklığıma engel olamıyorum.

Hücremi indirdiğim anda hayal kırıklığı yerini öfkeye bırakıyor. Onun Dunn'larla olan görüntüsü tüm gücüyle geri geliyor ve yumruklarımın Luca'nın yüzüyle birleştiği anı hatırlayarak yumruklarımı sıkmana neden oluyor.

Bu vuruş uzun zamandır geliyordu ama lanet olsun ki yeterli değildi. Güneş ufkun altına inerken orada oturup okyanusa bakıyorum.

LETTY

I Annemlere geldiğimde Harley'nin arabasını garaj yolunda buldum. Motoru durdurup başımı arkaya yaslıyorum ve eve bakıyorum. Şu anda güvenli bir sığınak gibi hissediyorum. Ondan uzakta, herkesten uzakta.

Dün gece kim bilir neler oldu.

Yarıdan korkuyorum, öğrencilerin çoğunun ne kadar kötü çuvalladığını bileceğini bilerek sınıfa girmekten.

"Argh," diye bağırıyorum arabamın sessizliğinde, zamanı geri alabilmeyi ve o kaltağın ifşaatlarını farklı şekilde ele alabilmeyi dileyerek.

Pişmanlıklarım omuzlarıma çökmüş bir halde arabadan inip eve doğru yola çıkıyorum. Harley'i hemen mutfakta kendine yiyecek bir şeyler hazırlarken buluyorum.

"Selam, abla. Nasıl gidiyor?" Ona bir kez baktım ve kendimi tutamayarak gözyaşlarına boğuldum.

"Oh, kahretsin. Kahretsin." Koşarak yanıma geldi ve beni kucakladı.

Küçük kız kardeşim artık neredeyse on sekiz yaşında, boyumuz ve yapımız tamamen aynı. Eskiden beni bir gölge gibi takip eden o sinir bozucu küçük kız gitti ve yerine güzel bir genç kadın geldi.

O bana sarılırken karnım gurulduyor ve ikimizi de güldürüyor.

"Sandviç yapacaktım," diyor. "Ama daha iyi bir fikrim var.

Haydi."

Elimi tutuyor ve beni ön kapıya kadar götürüyor.

"Dışarı çıkamam, berbat görünüyorum," diye itiraz ediyorum.

"Arabayı terk etmek zorunda değilsin. Ama bence şu anda bir sandviçten daha fazlasına ihtiyacın var." Bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "O zaman bana her şeyi anlatabilirsin."

"Tamam," diye fısıldıyorum, bu konuda gerçekten konuşmak istemediğimi bildiğim halde kız kardeşime karşı dürüst olmak için yanıp tutuşuyorum. Son on sekiz ayda ailemden bir ömür boyu yetecek kadar şey sakladığımı herkes biliyor.

Hemen okyanusa doğru dönüyor ve ben de kendimi hafiflemiş hissediyorum.

Kumsal her şeyi biraz daha iyi gösteriyor. "Aces?"

Nereye gittiğimizi varsayarak soruyorum.

"Bill'in milkshake'leri her şeyi düzeltir." "Buna itiraz edemem."

Okyanus kıyısındaki arsaya yanaştığımızda, onu ilk gördüğümde olduğumdan daha iyi hissediyorum.

"İçeri girebiliriz. Ben iyi olacağım."

"Emin misin? Eğer insanlarla birlikte olmak istemiyorsan, araba pikniği yapmamızın bir sakıncası yok."

"Hayır, sorun değil. Arabada hamburger yemek aynı şey olmaz." "Doğru. Hadi o zaman."

Birlikte otoparkın sonundan Aces'e doğru yürüyoruz. Bu küçük lokanta Rosewood'un en güzel yeri. Luca, Leon ve diğer okul arkadaşlarımızla burada takıldığımız günlere dair harika anılarım var.

Harley saklanabilmemiz için bizi arka taraftaki bir kabine götürürken iç geçiriyorum, geçmiş yılların görüntüleri zihnimde canlanıyor.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, yüksek sesle iç çektiğimi açıkça duyuyor.

"Evet, böyle iyiyim. Burası çok fazla anıyı geri getiriyor."

Bill'in yüzünde geniş bir gülümsemeyle koşarak gelip MKU hakkında her şeyi ve nasıl olduğumu öğrenmek istemesinden bir saniye önce oturduk. Adam bu şehirde bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Nasıl biliyor bilmiyorum ama biliyor. Ayrıca ne söylememesi gerektiğini de çok iyi biliyor, Columbia'dan hiç bahsetmemesi de bunun kanıtı, ki bunun için minnettarım.

Ona siparişlerimizi veriyoruz, buradaki tüm çocuklar aynı şeyi sipariş ettiği için zaten tahmin ediyor ve neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde mutfağına geri dönüyor.

"Ee... Kyle nasıl?" Harley'den kaçınılmaz sorular gelmeden önce birkaç dakikalığına küçük Legend kardeşe odaklanmaya fazlasıyla istekli olarak soruyorum.

Onu düşündükçe gözleri yumuşuyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Bu görüntü kalbimi sızlatıyor ama onun adına çok mutluyum. Yaşadıkları onca şeyden sonra ikisi de biraz mutluluğu hak ediyor.

"O gerçekten iyi."

"Yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum," diyerek tüm yüzünün ısınmasına neden oluyorum. "Nerede o? Bugünlerde neredeyse birlikte yaşadığınızı sanıyordum."

"Ash ve çocuklar etrafta. Strateji yapıyor ve eski oyunları falan izliyorlar. Annemin orada olacağını düşünerek eve gitmeden önce günü Ruby ile geçirdim."

"Nerede o?"

"Hiçbir fikrim yok. Biraz anlaşılmaz davranıyor. Sanırım bir erkeği var."

Babamın geçen hafta annemi her zaman sevmekle ilgili sözlerini hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Bunca yıl sonra bile başka biriyle görüşüyorsa, bu onu öldürür.

"Babamı gördün mü?" Çoğunlukla görmediğini varsayarak soruyorum.

"Dün gidecektik ama meşgul olduğunu söyledi. Onu yıllardır görmedim."

"Onu geçen hafta gördüm. O iyi," diyorum, endişelenmesini engellemeyi umarak. "Oh? Kane ile geri mi döndün?"

Onun adını söylediğinde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"O zaman bu küçük eve dönüş yolculuğunun onunla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum." Kaşlarını kaldırdı ve bana bakmaya devam etmek için arkasına yaslandı. "Çıkar ağzındaki baklayı, Sista!"

Onun bu tavrına gülmek istiyorum ama içimden gelmiyor.

Dirseklerimi önümdeki kırmızı masaya dayayıp başımı ellerimin arasına alarak, "Darmadağınık," diye itiraf ediyorum.

"İkinizden başka bir şey beklemezdim. Yani..."

"Gerçek olduğunu sanmıştım," diye fısıldadım, kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyordum. "Ona her şeyi anlattım ve o... tüm doğru şeyleri söyledi, tüm doğru şeyleri yaptı. Gerçeği bilmesinin ve kabul etmesinin sonunda işlerin yoluna gireceği anlamına geldiğini düşündüm..."

"Ama?" diye soruyor.

"Şu anda neyin doğru neyin yanlış olduğunu bile bilmiyorum. Bu kadın onun çocuğuna hamile olduğunu iddia ederek ortaya çıktı-"

"Ne?" diye öyle yüksek sesle bağırıyor ki lokantanın yarısı bize doğru dönüyor. "Har," diye bağırdım.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Ben sadece... Bunun olacağını tahmin etmemiştim." "Bir tek sen değilsin."

"Ee, ne oldu?" diye soruyor hevesle, bir sonraki bölümü beklerken beni yansıtmak için öne doğru eğiliyor.

"Doğruca Luca ve Leon'a koştum. Onlar beni teselli ederken birkaç hata yaptım."

"İzin mi?" Belirsizliğim karşısında gözleri açılıyor. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"Ben çocuk değilim," diye tersliyor, oraya gitmek istemememin nedeninin yaşı olduğunu varsayıyor.

"Biliyorum, Har. Ben sadece... mahcup oldum. Her şey karmakarışık." "Tamam. Devam et lütfen."

Dunn'ın mutfağında neler olup bittiğini kısaca özetliyorum, o ise bana bakıyor ve sanki en sevdiği TV programını izliyormuş gibi her şeyi yutuyor.

"Hamile olmadığını mı söyledi?"

"Öyle dedi ama her şeyden sonra buna nasıl güvenebilirim?"

"Kimdi o?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Sarışın bir kadın. Ondan biraz daha yaşlı, belki. Güzel bir kadın.

Tamamen kusursuz gibi."

"Alana," diye bağılıyor

Harley. "Bekle. Onu tanıyor musun?"

"Evet," diye tıslıyor, kadından duyduğu hoşnutsuzluk yüzünden okunuyor. "İşbirlikçi bir kaltak. Ona katlanamıyorum."

Dudaklarım aralanıyor ama kafamın içinde dönüp duran milyonlarca sorudan hangisini önce soracağıma karar veremiyorum.

"Onlar bir çift değil. Eğer yardımı olacaksa, hiçbir zaman gerçek bir çift olmadılar."

"O zaman bunlar ne?"

"Yani, gerçekten bilmiyorum. Garip bir tür anlaşma. Ne zaman bu konuyu açsam, Kyle bana burnumu bu işe sokmamamı söylüyor," diye somurtuyor.

"Ama bir süredir görüşüyorlar."

"Evet," diye itiraf ediyor yüzünü buruşturarak. "Ama ondan gerçekten hoşlandığını sanmıyorum ve bunu sadece sinir bozucu bir sürtük olduğu için söylemiyorum."

"Ama onunla yatıyor muydu?" Sesimdeki acıyı gizleyemeyerek soruyorum.

"Evet, ama çok sık değil. Yani, evde o kadar sık değil."

Onun başka bir kadınla birlikte olduğunu düşündükçe midem bulanıyor. Beni hiç götürmediği bir eve bir kadını götürmesi. Bu kadar acıtmamalı

ama durduramıyorum.

"Letty, sen..." Sanki aklından geçenleri söylemek istemiyormuş gibi sözlerini yarıda kesiyor.

Bill'in garsonlarından biri milkshake'lerimizi getirirken, "Tükür onu, Har," diyorum.

Onları bize doğru kaydırırken duraksıyor.

"Sanırım... Yani, emin değilim ama..." Ona kaşlarımı kaldırıyorum, keşke hemen konuya girseydi. "Sanırım o bir Hawk," diye fısıldıyor.

Kendime engel olamıyorum, başımı arkaya atıp gülüyorum. "Öyle mi düşünüyorsun? Tanrım, Har."

"Ne?" diye mızızlanıyor, tamamen sinirlenmiş görünüyor.

"O bir Hawk. Bu bir sır değil. Yıllarca Victor için çalıştı, Kyle'ı geri almak için yardım karşılığında ruhunu ona sattı."

"O... kahretsin." Harley bankın üzerine düşer. "Yani, şüphelenmiştim ama... kahretsin. Letty, Victor'a bağlıysa dikkatli olmalısın."

Bilmiyor muyum lan?

Bill hamburgerlerimizi getiriyor ve yüzlerimizi doldururken sohbetimiz durma noktasına geliyor, ancak hiçbir noktada aklımdan çıkmıyor.

"Eğer bir yardımı olacaksa, o kaltağı fırlatabileceğim kadar uzağa fırlatsam bile ona güvenmem." Birkaç saniye boyunca kız kardeşimin ciddi yüzüne bakıyorum.

Ona inanmadığımdan değil. O sürtük, kocasını aldatmakla ilgili bir konuşma yaparken kendini tanıttı. Sadakati hiç sorgulanmadı. Ama...

"Peki Kane'e güvenebilir miyim?" Soruyorum, buradaki asıl sorun bu.

"Letty," diye iç geçiriyor, yarısı yenmiş hamburgerini iterek. "Kane... Kane. Pek çok şey yaptı, kötü şeyler yaptı. Ama yalancı değil. Eğer sana onun öyle olmadığını söylüyorsa, o zaman ona inanmaya meyilliyim." Gözlerim onunkileri tutuyor, burada onu desteklemesine şaşıyorum. "Ne?" diye soruyor gülerek, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Bir Efsane'yle nasıl başa çıkılacağını bilirim. Kane'in hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünmeyi sevdiğini de biliyorum ama söz konusu sen olunca bunun gerçeğe alakası olmadığını düşünüyorum."

"Bizi yıllardır birlikte görmedin."

"Doğru, ama evde ne zaman senin adın geçse yüzünü görüyorum. Yıllar önce kendini onun gözüne soktun Let. Ve bundan asla kurtulamayacağına eminim."

Sözleri beni doğrudan geçen hafta beni götürdüğü restorana götürüyor ve sözleri zihnimde çınlıyor.

"Onunla konuşmalısın."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Dün gece çok öfkeliydi. Oturup bu konuda mantıklı bir konuşma yapmaya istekli olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kane Legend hiçbir şeyi mantıklı bir şekilde yapmaz.

Harley birkaç sessiz dakikadan sonra, "Gitmem gerek," diyor. "Aksi takdirde patlayacağımı düşünüyorum."

"Hadi, gidelim."

Yemeklerimizin parasını ödüyoruz ve dışarı çıkmadan önce mutfakta olan Bill'e el sallıyoruz. Tek kelime etmeden ikimiz de sahile doğru yürüyoruz, sanki okyanusa çekilmiş gibiyiz.

Merdivenlerden inerek ikimiz de spor ayakkabılarımızı çıkardık ve suyun kenarına doğru yürüdük.

"Seni özledim, biliyorsun, üniversiteye gittiğinde."

"Daha fazla iletişim kuramadığım için üzgünüm."

Harley ses tonumdan anlamasını istediğimden fazlasını anlamış olmalı çünkü bana bakıyor, adımları sendeliyor.

"Bunu seni suçlu hissettirmek için söylemedim. Yaptığın şeyi neden yaptığını tamamen anlıyorum. Sadece yakınımda olman çok güzel. Bunu tekrar yapmak."

"Evet, öyle. Ben de seni özledim, Har Har."

"Artık birbirimizden ayrılmamalıyız."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"İkimizin de evcilleştirmesi gereken efsaneler var." Bir süre sonra kahkahayı patlatıyor ve ben de kendimi tutamayıp onu takip ediyorum.

"Sence kardeşlerle birlikte olmamız garip mi?" Sakinleştikimizde soruyorum.

"Kural yok Let. Zayn'e çakmak istemiyorsan tabii." "Ew," diyorum omzuna vurarak.

"Sadece benzer zevklere sahip olduğumuzu gösteriyor."

"Kötü niyetli, tehlikeli kötü çocuklar mı?"

"Evet, işte bu. Yine de itiraf etmeliyim ki, bence sen kısa yolu seçtin.

Kane'in işi Kyle'dan daha zor olacak."

"Tanrım, notları karşılaştırma konusunda sınırı çiziyorum, Har." "Bu adil. Bana sadece bir şey söyleyebilir misin?"

"Ateş et."

"Kane'in delinmiş olduğu doğru mu... bilirsin... orası."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence tam da öyle bir tipe benziyor." "O halde cevabınızı aldınız."

"Aman Tanrım. Sence Kyle'ı ikna edebilir misin? Yani, her türlü harika olduğunu duydum."

"Sen lise desin, Har. Kiminle sık piercingi hakkında konuşuyorsun?"

"Kes sesini. Küçük olan benim diye Zayn'le lisede yaptığınız şeylerin aynısını yapmayacağım anlamına gelmiyor."

"Ama senin sonsuza kadar tatlı ve masum kalman gerekiyor," diye alay ediyorum onu kızdırmak için bebek sesiyle.

"Bunun için çok geç. Kyle beni gerçekten mahvetti."

"O çocukla konuşmam gerek."

"Sakin buna cüret etme," diye uyarıyor ve beni tekrar güldürüyor.

"Sadece kendi eğlencem için yapabilirim. Tanrı biliyor ya, şu anda birazını kullanabilirim."

"Geri dön ve onunla konuş."

Başımı salladım. "Bugün olmaz. Her şey hâlâ çok taze." "Bu olay kafana takılıyken derslere gidemezsin."

Haklı olduğunu biliyorum ama şu anda Kane'in önünde durma düşüncesi beni korkutuyor. Dün gece çok öfkeliydi, başkalarının desteği olmadan bu öfkeyle başa çıkmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Geri dönmekten başka çaremiz kalmayana kadar yürüyoruz. Harley okuldan, tezahürattan, Kyle'dan ve futbol takımından bahsediyor. Her şeyi dinliyorum, gerçekliğe dönmek zorunda kalmadan önce kısa bir süre için odaklanabileceğim başka bir şey olduğu için mutluyum. Her ne kadar burada saklı kalmak ve geride bıraktığım her şeyi zihnimden uzaklaştırmak istesem de bunu yapamayacağımı biliyorum. Son on sekiz ayımı gerçeklerden kaçarak geçirdim, sorunlarımla doğrudan yüzleşmeye başlamamın zamanı geldi. Olmam gereken bir yetişkin gibi.

Park yerine geri döndüğümüzde, güneş neredeyse arkamızda batmış ve her şeyin üzerine çarpıcı bir turuncu parıltı bırakmıştı.

Omzumun üzerinden geriye bakarak okyanusa son bir kez daha bakıyorum ve derin bir ciğer dolusu tuzlu hava çekiyorum, kendimi topraklıyorum ve haftamın getirebileceği drama hazırlanıyorum.

"Hazır mısın?" Harley bana soruyor, ben huzurun son demlerini yaşarken birkaç dakikalığına yanımda duraklıyor.

"Evet. Büyük kız külotumu çekme zamanı."

"Bunu yapabilirsin, Let. Sana güveniyorum."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, otoparka geri dönüp arabasına doğru ilerliyorum. "Bekle," diyorum, çok tanıdık tunç grisi bir arabanın arkası otoparktan kaybolurken elim koluna iniyor. "O şey miydi..." Gözlerime inanamayarak sözümü kesiyorum.

Hayır, olamaz. Beni buraya kadar takip etmezdi. Değil mi?

"O neydi?" Harley soruyor, kafasını kaldırdığında arabanın arka tarafını göremediği belli. "Ben bir şey görmedim."

"Önemli değil. Muhtemelen bir şeyler hayal ediyordum," diyorum, hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum ama kalbimin hızla çarpması bana durumun böyle olmadığını söylüyor.

Bu oydu. İçimden bir ses o olduğunu biliyor. Ama neden?

"Tüm bunlarla gerçekten başa çıkmalısın, Let. Bu seni delirtiyor. Her zaman olduğundan daha fazla delirtiyor."

"Teşekkürler, Har."

"Peki, bir dahaki sefere biraz daha uzun süre ve biraz uyararak gelme şansın var mı? Hafta sonunu birlikte geçirmek harika olurdu," diye soruyor Harley eve doğru giderken.

"Hafta sonu ne olacak?" Henüz dönmemiş olmama rağmen tekrar gitmeye hevesli bir şekilde soruyorum.

"Mezunlar günü değil mi? Maç ve parti için orada olmak istemez misin?"

Luca ve Kane'i düşünüyorum. İkisi de beni maçta istemeyecektir. Ama sonraki birkaç maçı deplasmanda ve benim gitme şansım olmayacak.

Şu anda benden ne kadar nefret ederlerse etsinler, maçı kaçıramayacağımı, onları sahada kışlarını tekmelerken görmeyi özleyemeyeceğimi bilerek nefesimi üflüyorum.

"Maçtan sonra gelebilirim. Kız kıza bir gece geçirir miyiz?"

"Kulağa harika geliyor. Kyle'a geceyi çocuklarla geçirmesi gerektiğini söyleyeceğim ve ev bize kalacak."

"Ya da evde kalabiliriz," diye öneriyorum, Kane'in evinde olmayı gerçekten istemediğimden.

"Bir şeyler ayarlayacağım. Heyecanlandım," diyor arabadan atlarken. "Geliyor musun yoksa geri mi dönüyorsun?"

İç çektim. "Gerçekten geri dönmeliyim."

"Letty, git ve onunla konuş. Her şeyi masaya yatır ve neler olacağını gör."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun, Harley Hunter?" Onu kucaklamak için kendime çekerek soruyorum.

"Bir Efsaneyi evcilleştirmek için bilge olmanız gerekir."

Kane'in ne kadar vahşi olabileceğini bildiğimden, "Bir aslan daha kolay olabilir," diye itiraf ediyorum. "Bu yolculuğa değer."

Sözlerini duyar duymaz bir kahkaha patlatıyorum. "Lütfen, lütfen bana küçük kız kardeşimin bunu söylemediğini söyleyin," diye yalvarıyorum.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," diyor omuz silkerek.

"Buraya gel, bela." Onu tekrar kollarıma çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı," diye fısıldıyorum kulağına.

"Ben her zaman buradayım, Let. Neye ihtiyacın olursa."

"Teşekkür ederim," diyorum ve geri çekilip ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Bir kez daha gülümseyerek onu serbest bırakıyorum ve Maddison County'ye geri dönmek üzere arabama doğru yola çıkıyorum.

Ağırdan alıyorum, yapmam gereken şeyi daha da uzun süre ertelemek istiyorum. Ama sonunda, tam da olmak istemediğim yerde, Harris'in evinin önündeki sokakta park etmiş halde buluyorum kendimi.

Kane'in arabası diğer iki arabayla birlikte ön tarafa park edilmiş ve tüm ışıklar yanıyor. Burada olmayabileceğine dair umudum hızla azalıyor.

Kendi kendime bunun bu sabah Luca'yla konuşma girişimim kadar kötü olamayacağını söyleyerek arabadan inip ön kapıya doğru ilerliyorum.

Durduğumda kollarımı iki yana sallıyorum. Kapı siyah ve üzerinde gerçekten tehditkâr bir kafatası tokmağı var. Sadece onu görmek bile vücudumun tamamında bir ürperti yaratıyor.

Elimi kaldırarak, kimsenin duymamasını ve en azından doğru şeyi yapmaya çalıştığımı bilerek arabama koşarak geri dönebilmeyi umarak bir kez vuruyorum.

Ne yazık ki, olan bu değil.

KANE

I Eve döndüğümde niyetim çok iyiydi. Kendimi odama kilitleyecek ve erken yatmadan önce edebiyat ödevimde biraz ilerleme kaydetmeye çalışacaktım, böylece

Cumartesi gecesi dünyamı alt üst eden o iki pislik gibi görünmeden sabah antrenman yapmak.

Ama oturma odasına girdiğimde Devin'i ve altılı bira paketini buluyorum ve bu niyetler doğrudan pencereden dışarı çıkıyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor, sanki önceki gece hiç yaşanmamış gibi.

"Bu..." Bir cevap bulamadığım için sözümü kesiyorum. "Eminim şimdiye kadar birileri sana tüm detayları anlatmıştır."

"Birkaç şey duydum. Senin çocuğunu taşıdığını iddia etmeye çalıştığına inanamıyorum. Bu çok boktan" diye bağırarak bana bir kutu fırlattı.

"Evet. O da Letty'nin peşindeymiş, benden önce öğrenmesini sağlamış."

"O kaltağın deli olduğunu hep biliyordum ama lanet olsun."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Kim bilir. Reid gerçeği öğrenmeye çalışıyor ama bu işin her yerinde babanın adı var."

"Ona öyle deme lan!" diye homurdanıyor, yüzü öfkeyle buruşuyor.

"Ne kaçırdım ben?"

"Hâlâ ihtiyacımız olanı alamıyoruz. Bizi kazıklıyor." "Reid'in sevkiyatlarınızı hallettiğini sanıyordum."

"Evet, sen de ben de. Bir şeyler dönüyor ve bu konuda onunla konuşmam gerekecek."

"Victor?"

"Hayır, lanet olası Noel Baba," diye kestirip atıyor.

"Bu konuda Reid'e gitmelisin," diyorum içimden gelen sesi dinleyerek. "Neden? Bizden sorumlu olan kişi Victor."

"Biliyorum, sadece... Reid'in bir şeylerin peşinde olduğunu hissediyorum," diye itiraf ediyorum yüzümü buruşturarak.

Devin öne doğru oturur ve dirseklerini dizlerine dayar. "Açıkla."

Kutumu ezip masaya bırakmadan önce suyunu boşaltıyorum. "Bilmiyorum. Aklıma yatmayan bir şeyler var. Vic, Letty'ye burayı dinlemesi için tuzak kurdu çünkü tedarikle ilgili bir sorun vardı. Ama sen sevkiyat sorunları olduğunu söylüyorsun."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Kendi kendine çözüleceğini düşünmüştüm." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. Gerçekte, Reid'in her ne planlıyorsa devam etmesini ve benim serbest bırakılmamın da bunun bir parçası olmasını istiyordum. Muhtemelen bir şey söylememekle bencillik ettim ama Harris ailesi içinde olup biten bir şeyin ortasına düşmek istemiyorum. Zaten olmak istediğimden daha derindeyim.

"Ne sikime oynuyor bu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ona güvenmiyor musun?" Onun da benim gibi güvendiğini çok iyi bildiğim için soruyorum.

"Evet, hayatımla ilgili. Ama eğer bir şey planlıyorsa bana söylemesi gerekirdi."

"Bunu yapmamasının bir nedeni olmalı," diyorum ona, bir bira kutusu daha çıkarıp kapağını açarak.

Devin de aynısını yapıyor, çenesi hayal kırıklığıyla geriliyor. Bana nedenini söylemesine gerek yok. Sürekli Reid'in gölgesinde kalmanın onu ne kadar sinirlendirdiğini biliyorum.

Tam bir şey söyleyecektim, kim bilir ne, dikkatini dağıtmak umuduyla, o sırada ön kapı çalındı.

"Birini mi bekliyordun?" "Birini mi bekliyordun?" diye soruyorum, acaba bir hatunun ortaya çıkmasını mı bekliyordu da benimle birlikte oldu?

"Hayır. Sen?"

"Kim benim için buraya gelir ki?" Gözleri benimkilere takılıyor ve onun da benimle aynı kişiyi düşündüğünü biliyorum çünkü gözlerinde öfke titreşiyor. "O olmayacak. Ve bu işin peşini bırakmalısın."

"Her neyse." Koltuktan kalktı ve ön kapıya yöneldi.

Kapı bir kez daha kapanmadan önce sesinin gümbürtüsünü duyuyorum, sanırım her kimse yoluna gittikten sonra, bu yüzden beklemediğim şey onun dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle kapı aralığında belirmesi.

"Yanılmışsın. Bir ziyaretçin var."

Devin kenara çekiliyor ama bir an için kimse görünmüyor. Ama sonra öne doğru bir adım atıyor ve ben ona bakarken nefesim kesiliyor.

Saçları başının üstünde toplanmış, makyajsız yüzü gözlerinin altındaki halkaların ne kadar koyu olduğunu ve normalde parlayan bronz teninin ne kadar solgun olduğunu gösteriyor.

"Özür dilemeye mi geldiniz, Prens?" Devin ona yaklaşıp yüzüne dolanan saç tutamını kaldırarak soruyor.

Ona hiç tepki vermiyor, onun yerine gözlerini benden ayırmıyor.

"Konuşabilir miyiz?" Hafif tereddütü şu anda gerçekten nasıl hissettiğini ele veriyor.

Devin bana bir bakış fırlatıyor, kaşları sessiz bir öneriyle çatılıyor.

Ona dokunma düşüncesi ellerini kesmek istememe neden oluyor ama bu fikrin, dün gecenin bedelini ona ödetmek için içimdeki sapkın ihtiyacı doyurmaya başlamasına engel olamıyorum.

Arkama yaslanıp bacaklarımı iyice açarak gözlerimi vücudunda gezdiriyorum.

"Biliyor musunuz, konuşacak havada değilim Prens."

Ben alt dudağımı ısırırken gözlerini bana dikmiş, şu anda ona yapmak istediğim tüm kirli şeyleri hayal ediyorum, sadece onun gerçekten kime ait olduğunu kanıtlamak için.

Devin o küçük saç tutamını sertçe çekiştirdiğinde nefesi kesiliyor ve gözleri onunkilere kayıyor.

"Kane her zaman sözden çok eyleme önem veren bir adam olmuştur. Bunca yıldan sonra bunu bildiğini sanıyordum, Prens."

Kızın eli adamı kendisinden uzaklaştırmak için havaya kalkıyor ama kız adama ulaşmadan adam elini kızın bileğine doluyor ve onu kendi bedenine çekiyor, dudaklarını kızın kulağına götürüyor ve ona bir şeyler fısıldıyor. Keşke duyabilsem dediğim bir şey.

Sarsılıyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama onun gücüne denk değil.

"Haydi Prens. Söylentilere göre her şeye hazır mışsın."

Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, yüzündeki ifadeye gülebilirdim.

Letty'yi tanıyorum ve Devin'in genellikle vakit geçirdiği kızlar gibi olmadığını biliyorum, dün gece Dunn'larla neler olduğunu bilsem bile.

"Siktir git Devin," diye feryat ediyor ve boştaki eliyle adamın göğsünü itiyor. "Ah, Prenses. Eğlence daha yeni başlıyor," diye homurdanarak onu ve kalçalarıyla onu orada sabitledi.

Sanki onu kurtarmaya gelecekmişim gibi bana doğru bir bakış fırlatıyor.

"Ne?" Devin'in bana ait olana dokunduğunu gördüğümde hissettiklerimi yüzümden uzak tutmak için mücadele ederek soruyorum. Öfke yüzünü buruşturduğunda dudaklarımdan acı bir kahkaha dökülüyor. "Seni kurtaracağımı mı sanıyorsun?" Biramı dudaklarıma götürerek başımı sallıyorum. "Al bakalım, Dev. Belli ki ona kimin dokunduğu umurunda değil."

"Ne oluyor lan, Kane?" diye feryat ediyor. "Çekil üstümden." Devin onu defetmeye çalışırken elleri havada uçuşmaya başlıyor. Devin, kadının bileklerini bir kez daha tutup başının üstündeki duvara sabitlemeden önce birkaç darbe indirmesine izin veriyor.

"Savaşmaya devam et Prenses. Vahşi olanlar her zaman beni en çok zorlayanlardır." "Üzerimden siktir olup gitmen gerek."

Devin ona hırslıyor, dişlerini onu dehşete düşürecek şekilde gösteriyor. Ama onunla mücadele etmesine rağmen korkmadığını biliyorum. Benim kızım bundan daha güçlü.

Devin'in işleri fazla ileri götürmeyeceğine güvenerek gözlerimi onlardan ayırıyorum, cebimden telefonumu çıkarıp bir çalma listesi açıyorum ve odayı dolduracak şekilde çalmaya başlıyorum.

Ellis ve Ezra'nın yukarıda olup olmadığını bilmiyorum ama Letty'nin öfkeli çılgınlıklarının onları uyarmasına ve buraya sürüklemesine gerçekten ihtiyacımız yok. Onunla uğraşmaya varım ama seyirciye ihtiyacımız yok.

Biramı boşaltıp sehpanın üzerine bırakıyorum ve Letty'nin hâlâ kendini kurtarmaya çalıştığı yere doğru yürüyorum.

"Sorun nedir, Prenses?" Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırarak masumca soruyorum. "Aynı anda iki erkeğin senin için yeni bir şey olduğunu sanıyordum. Devin ve benim seni o iki amcığın sadece hayal edebileceği yerlere götürebileceğimizi çok iyi biliyorsun."

Parmak uçlarımı yanaklarında gezdirirken "Hayır," diye ağlıyor. "Ben sadece konuşmaya geldim. Açıklamak için."

"Bunun gerekli olduğundan emin değilim. Dev'in dediği gibi, eylemler daha yüksek sesle konuşur-" Parmaklarımı göğüslerine indiriyorum ve meme ucunu çimdikleyerek nefesini kesiyorum. "Sence de öyle değil mi?"

"Kane, lütfen. Bunu yapma," diye yalvarır.

"Hadi ama Prens. Bundan zevk almıyormuş gibi davranma." Devin kenara çekiliyor ve kalçanı bacaklarının arasına bastırmama izin veriyor.

Kot pantolon giyiyor olabilir ama amının sıcaklığı neredeyse anında eşofmanlarımı yakıyor.

Eli belinden kayıyor ve kazağının altında kayboluyor, ancak daha yukarı çıkarsa onu yere sereceğimi bildiği halde karnının üzerinde duruyor.

"Bak." Başımın göğsünü işaret ediyorum. "Meme uçların daha fazlası için yalvarıyor.

İkimizin de onları emmesini mi istiyorsun?"

"Hayır," diye haykırıyor, sesinde ona inanmamı sağlayan bir sertlik var. Yine de bu duracağım anlamına gelmiyor.

Eğiliyorum, dudaklarım tıpkı kısa bir süre önce Devin'in yaptığı gibi kulağını okşuyor. "Ve zaten sırılsıklam olduğunu biliyorum."

"Hayır," diye tekrarlıyor.

"Buraya özür dilemeye geldin, değil mi?"

"Kane, lütfen. Açıklamak istiyorum. Ama bu şekilde değil."

"Hmm... bana her şeyi anlatmak için ne kadar çaresizsin, Prens?" Sert sikimi kalçasına bastırırken göğsünü inletecek kadar sert sıkıyorum. "Dizlerinin üzerine çöküp bana ne kadar üzgün olduğunu gösterecek kadar çaresiz misin?"

Gözleri şok içinde açılıyor ama sadece tahrik olduğunda ortaya çıkan altın rengi parıltıyı kaçırmıyorum.

"Belki sen de Dev'e üflersin, sadece bana ne kadar ciddi olduğunu göstermek için?"

Kaşları birbirine çarpıyor. Tartışmak istiyor ama bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi de bilmiyor.

Burnumu yanağında gezdirip gözlerinin içine bakıyorum.

"Bu görünüşünü beğendim Prens. Şimdi söyle bana, sana ihtiyacın olanı verdiler mi?"

Başını o kadar hafif sallıyor ki bunu hissettiğimin farkında olup olmadığından emin değilim.

"Hayır mı?"

Nefes nefese, bana cevabımı veriyor.

"İki gerçek erkeğe ihtiyacın var, ha?"

"Hayır. Kaaane," diye haykırıyor elimi bırakıp amını avuçladığımda, parmağımı kotunun dikiş yerine bastırıp klitorisini sıyırdığımda.

"Sen küçük pis bir fahişesin, Scarlett Hunter. Ama ikimiz de bunu hep biliyorduk, değil mi? Bunu kulağına her fısıldadığımda fişkırıyorsun." Elimi kaldırarak kot pantolonunun içine soktum ve kıvrımlarını ayırdım. "Sırılsıklam olmuşsun."

Gözlerini tutarken klitorisinin etrafında dönüyorum. Duygular vücudunu ele geçirirken onları kapatmak için çaresiz olduğunu görebiliyorum, ama buna izin vermeyeceğim ve o da bunu biliyor.

"Onlar için de bu kadar ıslandınız mı Prenses? Onlar için de benim için olduğu kadar sert boşaldın mı?"

"Kane," diye bir kez daha haykırıyor, ben aşağı doğru itip iki parmağımı içine soktuğumda. G noktasına ulaşana kadar onları kıvrıyorum.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye homurdanıyor Devin. Hâlâ masumca kızın karnına dokunuyor ama ona baktığımda elini eşofmanının içine sokmuş yavaşça kendini okşadığını görüyorum.

Letty'nin de beni izleyip ona bakmasını bekliyorum ama başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin hâlâ bende olduğunu görüyorum.

"Bizim için boşalacak mısın, Prenses? Parmaklarımın üzerine boşaldığında Devin senin ne kadar kötü olduğunu görsün."

Ben onu daha sert okşayıp serbest kalmaya yaklaştırıırken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Şu anda sana karşı çok sert, Prenses. Senin de küçük, pis bir fahişe olduğunu düşünüyor. Hepimizin senin gerçekte kim olduğunu bildiğini bilmek seni azdırıyor, değil mi?"

"Tanrım," diye inliyor, yere yığılmadan önce saldırımı durduramıyor.

Zevk vücudunu sararken amcığı parmaklarımın etrafında kenetleniyor ama yine de gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyorum gözlerini tutarak. "Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Bir elimi omzuna bastırarak onu aşağıya doğru itiyorum. Serbest bırakıldığı için dizleri o kadar güçsüz ki kolayca iniyor.

O izlerken parmaklarımı ağzıma götürüp emerek temizliyorum.

"Tadın ihanet gibi, Prenses."

Bel kemerime uzanarak eşofmanımı kalçalarımın altına itiyorum ve sikimin serbest kalmasına izin veriyorum.

Yanımdan bir hırıltı yükseliyor ve yanına gittiğimden beri Letty ilk kez Devin'e bakıyor.

Bunu bir seyirci eşliğinde yapmasını istediğimi anladığında gözleri açılıyor. Ama gözlerindeki o hafif korku beni beklemediğim bir şekilde etkiliyor.

"Siktir git Dev," diye homurdandım.

"Bekle, ne?" diye bağırır, kafası karışmış ve o anın içinde kaybolmuştur. "Bu benimle Letty arasında. Siktir git buradan."

"Lanet olası oyunbozan," diye mırıldanıyor ve birkaç saniye sonra oturma odasının kapısı çarpmadan önce bir adım geri çekiliyor.

"Nerede kalmıştık?" Yüzünün önünde sikim sallanırken kamburunun üzerinde oturan Letty'ye bakarak söylüyorum. "Ah, doğru ya. Özür dileyecektin."

Sikimin başını dudaklarına sürttüğümde iri, koyu renk gözleri bana bakıyor.

"Aç kapıyı, Prenses. Telafi etmen gereken çok şey var."

Bunu isteyerek yapıp yapmayacağını görmek için beklemiyorum, bunun yerine ileriye doğru itiyorum, sıcak küçük ağzını tek bir hamlede dolduruyorum.

"Fuuuuck," diye inliyorum o beni emerken. "Kahretsin, bu çok iyi. Bunu onlara senin yapmadığını söyle. Söyle bana."

Benden neredeyse sonuna kadar çekerken gözleri benimkileri tutmaya devam ediyor, tamamen geri çekmesini ve cevap vermesini bekliyorum, ama sadece başını sallayarak ve boğazının arkasına çarpana kadar uzunluğumu bir kez daha ağzına alarak beni şaşırtıyor.

"Sikimi yalamayı seviyorsun, değil mi?"

Elimi duvara yaslamak için kaldırdığımda ve boğazının derinliklerine doğru ittiğimde gözleri bir kez daha arzuyla parlıyor.

"Siktir, Letty."

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor, ağzını beceriyor, çenesinden salyalar akarken ve gözlerinden yaşlar dökülürken ihtiyacım olan her şeyi ondan alıyorum.

"Çok güzel görünüyorsun, Prenses. Çok güzel ve tamamen benimsin. Anladın mı?"

Başını sallayıp beni tekrar alıyor ve yüksek bir hırıltıyla boğazından aşağı boşalmaktan başka çarem kalmayana kadar emiyor.

Geri çekildiği anda ellerimi kollarının altına sokup onu duvara doğru kaldırıyorum.

Dudakları bir şey söylemek için aralandı ama yüzünü ellerimle tuttum ve başparmaklarımı dudaklarına bastırdım.

"Hayır."

Gözleri benimkileri tutuyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor.

Bir şey söylemeyeceğinden emin bir şekilde ellerimi hareket ettirerek yanaklarındaki gözyaşlarını ve çenesindeki salyaları siliyorum.

"Yeterli olmaya yakın bile değil Penses," diye nefes alıyorum. Bu bir sürpriz değil, bu kadınla bir ömür geçirmenin asla yeterli olmayacağını zaten biliyordum.

Onu duvardan sürükleyip kanepenin koluna attığımda ciyaklıyor.

"Ah, kahretsin," diye haykırıyor avuç içim kot pantolonlu kışına indiğinde.

"Sessiz ol," diye bağıyorum. "Tabii diğerlerinin seni becerilirken izlemesini istemiyorsan."

Parmaklarımı kot pantolonunun bel bandına dolayıp kumaşı kalçalarının üzerinde sürüklediğimde dudaklarını kapatıyor, hemen ardından külotu geliyor.

Amını arkadan kavrayarak iki parmağımı içine sokuyorum.

"Benim" diye homurdanıyorum. "Bu amcık benim. Bunu anladın, Penses." "Senin," diye fısıldıyor.

Parmaklarımı ondan ayırarak sikimi kaldırdım ve ayaklarının yerden kesilmesine neden olacak kadar sert bir şekilde içine soktum.

"Bu." İtme. "Bu." İtme. "Lanet olsun." İt. "Benim."

Elimi omurgasında gezdirerek saçlarını serbest bırakıyorum ve yumruğumun etrafında döndürerek sırtını kavislendiriyorum, bu da ona daha da derin vurmama neden oluyor.

"Bana seni beceremediklerini söyle. Bunu almadıklarını söyle."

Başını şiddetle sallıyor. "Hayır. Senin, Kane. Senin," diye haykırıyor, ona tekrar tekrar çarparken, her dibe vurduğumda rahim ağzına çarpıyorum.

"Aynen öyle, Penses."

Ben onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken kanepede kayıyor. Altımda inlerken tenlerimizin birbirine çarpma sesi müziğin üzerine çıkıyor.

"Adımı haykırdığını duymak istiyorum, Penses. Şu anda o güzel küçük amcığını kimin mahvettiğini bilmeni istiyorum."

Saçlarını çekerek onu ayağa kaldırıyorum, dudaklarım açıkta kalan boynunda geziniyor. Kulağının altındaki hassas deriyi ağzıma alıyorum ve dişlerimi aşağı doğru batırıyorum.

"Kane," diye haykırıyor, acı onu yıkarken amcığı etrafımda dalgalanıyor.

"Bana ne yaptıklarını söyle. Sana ne yaptıklarını söyle."

Tereddüt ediyor ve onu tekrar ısırıyorum, bu sefer bakır tadı ağzımı doldurana kadar daha sert ısırıyorum.

"Bana dokundu. Öptü beni."

"Burada mı?" Parmaklarımı dudaklarında gezdirerek soruyorum. "Evet," diye nefes alıyor.

Yüzünü bana doğru çevirerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Benim," diye hırıliyorum dudaklarına karşı.

Başını sallıyor.

"Başka ne var?"

"Parmaklar."

İçine bir şey soktuklarını düşününce göğsümün derinliklerinde sahiplenici bir hırıltı yükseliyor.

"Kim?"

"L-Luca."

"Orospu çocuğu."

"Başka ne var?" Talep ediyorum, kalçalarım içeri ve dışarı itmeye devam ediyor. "Dil," diye fısıldıyor, utanç içinde yüzünü benimkinden çevirerek.

Elimi vücudunun ön kısmından aşağı indirerek amını ayırıyorum ve iki parmağımı şişmiş klitorisine bastırıyorum.

"Amımın tadına mı baktılar?" Elimde inleyip titrerken sesim kendi kulaklarıma bile sert geliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Özür dilerim. Çok üzgünüm." "Kimden?"

"L-L-Leon."

Beklemediğim bir rahatlama beni sararken ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Yaptığı şeyden, bana ait olandan bir parça almalarından nefret ediyorum ama Luca olmadığı için çok mutluyum.

Bir elimle amını kavrarken, diğer elimi boğazına götürüyorum ve ona söyleyeceğim her kelimeyi dinlemesini sağlayacak kadar sıkıyorum.

"Eğer onlara tekrar koşarsan. Sana dokunmalarına izin verirsen. Onları öldürürüm."

Uyarımı ciddiye alarak hızla başını sallıyor.

"Sen benimsin, Letty. Lanet olası benim. Anladın mı?"

"Evet," diye ağlıyor.

"Güzel. Şimdi sana göstereyim."

Boğazını serbest bırakarak ensesinden kavıyorum ve onu tekrar kanepeye itiyorum.

Omurgamın tabanında tanıdık karıncalanmalar başlıyor.

"Gel, Prens. Küçük pis bir fahişe gibi sikimi sağ."

Tam da yapacağını bildiğim gibi, serbest bırakıldığını haykırıyor, zevk devralırken vücudu kilitleniyor. İki kez daha itiyorum, kendi salınım içime çarpmadan önce onu kabzasına kadar dolduruyorum, horozum onun içinde şiddetli bir şekilde sarsılıyor.

İşim biter bitmez eşofmanlarımı çıkarıp düzeltiyorum.

İki büyük adım geri atarak, az önce yaptığımız şeyin kanıtları üzerinden akarken, ona bakıyorum.

"Artık gidebilirsin." Sesim soğuk ve herhangi bir duygudan yoksun. Ayağa kalkıp sırtını bana dönmeden ve kot pantolonunu yukarı çekmeden önce tüm vücudu bir an için kaskatı kesiliyor.

"İyi," diye tükürür. "Ama bana bir şey söyle."

Cevap vermiyorum. Bana ne soracağını zaten biliyorum. Aslında bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"Onu en son ne zaman siktin?" Konuşurken sesi titriyor ama hâlâ bana bakmıyor.

"Buraya başlamadan önce. O zamandan beri iki kez dışarı çıkardım ama onu becermedim."

"Ama ona dokundun, değil mi?" Bu bir soru değil. O zaten biliyor.

"Evet. Tıpkı sana yaptıkları gibi." Kadından bir hıçkırık yükseldi.

"Aradaki fark, hayatımın buna bağlı olması. Seçimi sen yaptın." "Güle güle, Kane."

Kapıya doğru yürürken dudaklarımdan manik bir kahkaha dökülüyor ve parmaklarını kapı koluna dolayarak duruyor.

"Aptal değilsin Letty, o yüzden öyle davranmaya çalışma. Bu iş daha bitmedi ve sen de bunu biliyorsun."

Titrek bir nefes alıyor ve başını eğiyor. "Bu. Bizi.

Asla bitmeyecek ve bunu sen de biliyorsun."

Çenesi düşüyor ama sonunda kapıyı açıp içeri bir adım atarken ağzından tek kelime çıkmıyor.

"Bir dahaki sefere kadar, Prens. Ve hayatınız üzerine bahse girebilirsiniz ki bir dahaki sefer o l a c a k ."

Ön kapı arkasından çarpıyor ve onu takip edip kışını yatağıma sürüklememek için sahip olduğum tüm kısıtlamaları kullanıyorum.

B Bir mucize eseri, şehri geçip yurdumun güvenliğine doğru hızla ilerlerken hıçkırıklarımı içimde tutmayı başarıyorum.

Ben içeri girdiğimde sadece Micah oturma alanında, ona bakmadım ve o da tek kelime etmedi, sadece gözlerinde sadece endişe olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde beni izledi.

Ama eğer Harris'lere düşündüğüm kadar yakınsa, eminim ki bu olayda kimin adının geçtiğinin farkındadır.

Kapı aralığında durup nefesimi içime
çekiyorum. "Lütfen, diğerlerine söyleme."

"Neye ihtiyacın varsa."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kendimi odama
kilitlenmeden önce. İlk hıçkırığım patladığında bir
gümbürtüyle kapıya yaslanıyorum.

Ellerimi kaldırarak yüzümü kapatıyorum ve olan biten her şey için ağlıyorum.

Luca ile arkadaşlığımın kaybı, Kane ile geçirdiğim güzel günlerin sonu. Başka bir kadına dokunduğu gerçeği ve hem Luca'nın hem de Leon'un bana dokunmasına bu kadar kolay izin verdiğimi bilmek. Ama daha çok, Kane bana gitmemi söylediğinde ona karşı koyamadığım için göğsümde hissettiğim acı yüzünden ağlıyorum.

Emirlere uymamalıydım. Dönüp gözlerinin içine bakmalı ve ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Başka biriyle birlikte olmasının ne kadar canımı yaktığını ama bunu bile bile çekip gidemeyeceğimi anlatmalıydım.

Ama yapmadım. Veda ettim ve umurumda değilmiş gibi ayrıldım.

Dün gece nihayet ne zaman yatağa girdiğimi ya da hangi noktada sızdığımı hatırlamıyorum ama kendimi içeri kilitledikten uzun bir süre sonra olduğunu biliyorum. Ben hazır olmadan çok önce alarmım çalıyor ve beni her şeyin çok daha kolay halledilebileceği uykumdan sürüklüyor.

İnliyorum, cep telefonumu bulmak için dönüyorum ve onu kapatıyorum.

Gözlerimi kırarak açıyorum, ekrana bakıyorum ve Leon'dan gelen mesajları bulmayı bekliyorum.

Dudaklarımdan bir iç çekiş kopuyor. En azından hatalarımla her ilişkiyi mahvetmedim.

Öncesi için özür dilerim. Sen iyi misin?

Leon: Let, lütfen konuş benimle. Senin için

endişeleniyorum. Scarlett Hunter, beni oraya getirtme.

Ne olduğunu merak etsem de son mesajına gülmekten kendimi alamıyorum çünkü bildiğim kadarıyla buraya hiç gelmedi. Ya da geldiyse bile beni uyandırmadı.

Mesajların saatine bakıyorum ve o kadar da geç olmadığını fark ediyorum. Düşündüğümünden daha erken sızmış olmalıyım.

Aceleyle, başparmaklarım cevap vermek için ekranımın üzerinde uçuşuyor.

Letty: Çok özür dilerim, kaza yaptım. Ben iyiyim. Lütfen endişelenme. Sınıfta görüşürüz. x

Antrenmanda olduğu için hemen cevap vermeyeceğini bildiğimden, yataktan kalkıp derse hazırlanmak için banyoya gidiyorum.

Başta Kane ve Luca olmak üzere başka insanlarla karşılaşacağımı bilmek midemi düğüm düğüm ediyor. İkisinin de bana nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum aynaya bakıp boynumda kurumuş kan bulduğum anda.

Parmaklarımı işarete doğru kaldırarak, Kane'in bana yapıştığı dün geceye geri döndüm. Acımasına şaşmamalı, beni gerçekten ısırması.

Parmaklarımı yaranın üzerinde gezdirirken Harris'in oturma odasında yaşananları düşünüyorum.

Bundan bu kadar keyif almamam gerekirdi. Devin'in orada olması bile beni rahatsız etmedi.

Kane haklı. Ben sadece küçük pis bir fahişeyim.

Sanki arkamda duruyormuş gibi kulağıma bu sözleri hırıldayarak söylediğini duyduğumda vücudum içten dışa doğru ısınıyor.

Başımı sallayarak onu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ve çünkü kıyafetlerimi çıkarıp duşun sıcak spreynin altında duruyorum.

Dışarı çıktığımda Ella, Micah ve Violet masanın etrafında oturmuş kahve ve kahvaltı yapıyorlardı.

"Pastırma mı?" Vi soruyor ve ben başımı sallıyorum, zaten midemin hiçbir şeyi kaldıramayacağını biliyorum. "Sadece kahve harika olur."

"Yemek yemelisin Let," diyor Ella, sesinde belirgin bir endişe var. "Belki sonra. Şu anda yiyemem."

Üçü de bir koltuk çekip kışımı içine indirdiğimde beni izliyor, hepsi saklayamadığım izi bulduklarında boynum yanıyor.

"Leon dün gece buradaydı," diye ağzından geçiriyor Ella ve başım masadan kalkıyor.

"Öyle miydi?"

"Evet, ama Micah gelip yattığını söyledi, biz de onu seni rahatsız etmemesi için ikna ettik."

Micah'ya bakıyorum ve yalnız kalmama izin verdiği için ona sessizce teşekkür ediyorum. Küçük bir gülümseme dudaklarında kabullenici bir ifadeyle beliriyor.

"Evet, kaza yaptım."

"Nereye gittin?"

"Ben... um... eve gittim. Günü kız kardeşimle birlikte sahilde geçirdim. Güzeldi." *Ta ki beni sorunlarımla ilgilenmeye ikna edene ve Kane'e gidene kadar.*

"Tamam, hepimiz bir vampir tarafından saldırıya uğramış gibi görüldüğü gerçeğini görmezden mi geleceğiz?" Vi sonunda odadaki fili ele alarak soruyor.

Elimi kaldırarak son hatamdan geriye kalan kızgın izi kapatıyorum.

Yine de bu bir hata mıydı?

Dün geceki cezam kaçınılmazdı, sadece ortaya çıkarak ve onun işini kolaylaştırarak süreci biraz hızlandırdım.

"Kane'i gördüm," diye itiraf ediyorum yüzümü buruşturarak.

"Seni ısırdı amına koyayım," diye karşı çıkıyor Ella. Dehşete mi kapıldı yoksa etkilendi mi emin değilim. "Sanırım kızgın olup olmadığını sormam aptallık olurdu."

"Bu bile bunu açıklamaya yetmez. Her şeyi berbat ettim, bunu hak ettim." "Saçmalık, Let. O sürtükle önce seni incitti. En azından buldun mu gerçeği ortaya çıkarmak mı?"

Öyle mi yaptım? Puslu, şehvet dolu sohbetimiz zihnimi dolduruyor ama en iyi ihtimalle bölük pörçük.

"Bilmiyorum."

"Tanrım, Let. Belki bir dahaki sefere toplum içinde konuşmayı denersin, böylece gerçekten konuşabilirsin," diyor Violet yardımsever bir şekilde.

Bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. İçimden bir ses yine de dün gece evin içinde olduğu gibi öfkesini üzerime boşaltacağını söylüyor. Ve ona izin vereceğimi zaten biliyorum.

Tanrım, berbat durumdayım. "Peki şimdi planımız ne?"

Omuz silkiyorum çünkü gerçek şu ki benim bir tane bile yok. Muhtemelen bugün üçü arasında benimle konuşacak tek kişi Leon olacak. İçimden bir ses diğer ikisinin bana uzaktan ölüm bakışları atacağını söylüyor. Luca en iyi nasıl kaçabileceğini, Kane ise hiç beklemediğim bir anda beni nasıl ele geçirebileceğini planlıyor.

"Peki, sana bir tane almanı önerebilir miyim çünkü içimden bir ses Kane'in bu işin peşini bırakmayacağını söylüyor," diyor Ella, gözlerinde ayak parmaklarına kadar hissettiğim bir ciddiyet var.

"Biliyorum."

Odaya dalan adamların sesi, söyleyeceği başka her şeyi kesiyor.

İkisi de şakalaşıyor, ta ki gözleri bana takılıp ikisi de anında durana kadar.

"Benim yüzümden durma," diye bağıriyorum, sandalyemi geri itiyorum ve kahvem kalıntıları lavaboya döküyorum.

"Hey, hayır, öyle değil-"

"Sadece beklemiyorduk-"

"Ben burada yaşıyorum, pislikler," diye çıkışıyorum, yüzleri düştüğünde anında kendimi kötü hissediyorum. "Özür dilerim. Bu hiç adil değildi."

"Hey, kızım. Her şey yolunda. Sadece senin için endişeleniyoruz." Hem West hem de Brax beni kucaklıyor, içimdeki hayatı sıkarak çıkarıyorlar. "Ve eğer

Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bir vampir tarafından saldırıya uğramış olsanız bile bu sabah Luca ve Kane'den çok daha seksi görünüyorsunuz."

"Tanrım, bu kadar hızlı mı fark ettin?" diye mırıldanarak onlardan uzaklaşıyorum. "Aynaya baktın, değil mi?" West aynaya bakarak soruyor.

"Evet," diye tısladım. "Sınıfa gidiyorum." Çantamı yerden alıp omzuma atıyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Bekle, seninle yürüyeceğim," diye sesleniyor Ella.

"Tamam. Seninle dışarıda buluşuruz. Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Işık sınıfımıza giden koridora adımımı atar atmaz Leon duvarı itip yanıma koşuyor.

Onu görünce gülümsüyorum ama gözleri boynuma kayınca onun neşesi de kısa sürede kaçıyor.

"Ne yaptı lan bu?" diye homurdanıyor.

"Unut gitsin, Lee. Önemli değil."

Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken yumrukları hayal kırıklığı içinde kıvrılıyor. "Unut gitsin, şaka mı yapıyorsun? Seni yine incitti."

"Bunu hak ettim," diye mırıldanıyorum, gözlerimi onun yoğun bakışlarından kaçırarak. "Hayır, hayır, hak etmedin."

"Luc nasıl?" Daha az acı verici bir konu olmasa da konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

Leon uzun bir iç geçirir. "O... o berbat durumda. Bu sabah Koç onu konuşmak için içeri aldıktan sonra onsuz çıktım."

"Kane orada mıydı? İkisi..." Hecelelemeye gerek duymadan konuyu kapatıyorum.

"Birbirlerinden uzak durdular ama biz sadece antrenman yapıyorduk. Daha sonra farklı bir hikaye olabilir."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, ellerimi başıma kaldırarak.

"Bunu çıkarmaları gerekiyor. Bunu sistemlerinden çıkarmalarının tek yolu bu."

"Dövüşmelerini mi istiyorsun?"

"Hayır, kesinlikle değil. Ama olacak olan bu."

"Her şeyi berbat ettim," diye fısıldıyorum, ona doğru bir adım atıyor ve başımı göğsüne koyuyorum.

Leon kolunu bana doluyor ve ben titrek nefesler alırken bana sarılıyor.
"Buraya hiç gelmemeliydim."

"Hayır, Let. Bunu söyleyemezsin. Burası senin ait olduğun yer."

Uzun bir nefes çekiyorum, söylemem gereken sözleri söyleyecek gücü bulmaya çalışıyorum.

Başımı onun sert göğsünden çekerek ona bakıyorum, yeşil gözlerini tutuyorum.

"Biliyor," diye nefes alıyorum. "Ne yaptığımızı... ne yaptığınızı biliyor."

Uzanıp bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu sabah bana zar zor baktı bile. Her şey yoluna girecek, Let."

"Ama-"

"Riskleri biliyordum, Cupcake. Yine de yaptım." Kaşlarını oynatıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Leon Dunn, çok kötüsün."

"Yine de buna değdi, değil mi?"

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, yüzümü bir kez daha onun göğsüne saklayarak.

Kane koridorda bize katıldığı anda sadece etrafımdaki havanın gerginleşmekle kalmadığını, Leon'un elinin de belimde gerildiğini biliyorum.

"İçeri girmeliyiz," diyorum omzumun üzerinden bakmadan.

"Başını dik tut, Cupcake," diyor Leon, çenemi kavırıyor ve beni bunu yapmaya zorluyor. "Seni etkilediğini görmesine izin verme."

"Ama-"

"Sen güçlüsün, Scarlett Hunter. Göster ona." Ona başımı salladım, desteği için minnettarım.

"Hadi o zaman."

Arkama bakmadan Leon'dan bir adım uzaklaşıp sınıfımıza doğru yürüyorum, o da arkamdan geliyor.

Her zamanki koltuklarımıza oturuyoruz, Luca'nın ne zaman ya da ne zaman ortaya çıkacağı için sıranın sonunda boş bir yer bırakıyoruz.

Kane nihayet bize katıldığında çoktan yerleşmişim ama gözlerim yol boyunca onun üzerinde olmasına rağmen odanın içinde ilerlerken ve merdivenlerden yukarı çıkıp arkadaki her zamanki yerine otururken bana bakmıyor bile.

Leon eğildi ve kulağıma fısıldadı. "İnançlı ol. Her şey yoluna girecek." Profesör Whitman bize katılmadan ve hemen dersimize başlamadan önce destek için kalçamı sıkıyor.

Dersin onuncu dakikasındayız ki kapı açılıyor ve tanıdık bir yüz içeri giriyor. Leon yanımda kaskatı kesiliyor. Alttan almaya çalıştığını biliyorum ama ona her baktığımda ikizi için duyduğu endişeyi görebiliyorum.

Luca başını kaldırmadan en yakın boş sandalyeyi bulur ve içine düşer.

Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi defterini çıkarıp sandalyede geriye doğru yığılmasını izlerken kalbim sıkışıyor.

Onunla konuşmak istiyorum. Her şeyi düzeltmek istiyorum ama söyleyebileceğim hiçbir şeyin bunu daha iyi hale getireceğinden emin değilim. Var olmayan bir şeyin peşinde.

Uzun bir nefes vererek, Whitman'a odaklanmadan önce bana küçük bir cesaretlendirici gülümseme veren Leon'a bakıyorum.

Ella dersten sonra bizimle buluştu ve üçümüz kafeye doğru yola koyulduk, bir kez daha edebiyat dersimiz biter bitmez sınıftan sıvışan Luca olmadan, Kane'in aksine odanın arkasında kalıp bizim çıkmamızı bekliyordu ya da en azından ben öyle yaptığını varsayıyordum. Aksini öğrenmek için beklemeyecektim.

"İyi olacak mısın?" Leon öğleden sonraki dersine gitmek üzere yanımdan ayrılmadan önce soruyor.

"Tabii ki öyle. Arkasını kollayan ben varım," diyor Ella, sanki boyu bir metre bile değilmiş ve Kane gibilere karşı koyabilecek güçte değilmiş gibi.

"Ben de bundan endişeleniyordum," diye mırıldanıyor Leon, gözlerinde parlayan eğlenceyle.

"Oh sus. Ben hallederim."

"Tam burada duruyorum, biliyorsunuz ve aslında bir korumaya ihtiyacım yok."

Leon bize el sallayıp sınıfa gitmeden önce hep bir ağızdan "Biliyoruz," diyorlar.

"Yani psikoloji ve sonra...?"

"O zaman kendimi odama kilitleyip biraz çalışacağım." "Ama-"

"Ama hiçbir şey yok. Çok geride kaldım. Bu hafta her şeyi unutup sadece dersleri ve ödevleri yapıyorum."

"Buna mezuniyet balosu dahil değil, değil mi?"

Omuz silkiyorum. Cumartesi gecesini Harley ile geçirmeyi zaten planlamıştım, bu yüzden tek yapmam gereken Cuma gecesi partisinden kaçmanın bir yolunu bulmak.

"Evet."

"Letty," diye sızlanıyor.

"Şenlik ateşine gitmeyeceğim, El. Bunu unutabilirsin." Bana bakıyor, yüzünde bir sırıtma beliriyor.

"Ella," diye uyarıyorum, gözlerinin ardında bir planın şekillendiğini şimdiden görebiliyorum.

"Ne? Şenlik ateşine gideceksin. Bu bir gelenek ve buradaki ilk yılın, bu yüzden gitmelisin."

"Hayır, gerçekten istemiyorum." "Ama herkes orada olacak."

"Saklanmam için daha da fazla sebep var. Herkes hayatım hakkında zaten yeterince şey biliyor, onlara daha fazlasını anlatmama gerek yok."

"Hafta sonuna kadar hepsi unutmuş olacak. Başka bir dram ya da skandal Dunn sandviçi dedikodunuzu ele geçirmiş olacak."

İnledim. "Oraya gitmek zorundaydın, değil mi?"

Omuz silkiyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Şey, hepimiz pişman olmayız

o."

"Sen bir kabussun." Kolumu onun omuzlarına doladım.

Anderson Binası'na doğru. "Colt dedikodusu var mı, yoksa benim neler yaptığımı merak etmekle çok mu meşguldün?"

"Rapor edecek bir şey yok. Cumartesi gecesi onu zar zor gördüm bile."

Ella, ben kendi kabus hayatımda boğulurken kaçırdığım diğer her şey hakkında sohbet ediyor ve dersten sonra yatahanemize dönene kadar beni depresif düşüncelerimden uzak tutmayı başarıyor.

"Gerçekten kendini oraya mı kilitliyorsun?" diye soruyor, elimde bir şişe su ve bir poşet cipsle kapımın önünde durduğumda.

"Evet, ve eğer beni isteyen olursa. Ben burada değilim. Anladım."

Sanki onlarla konuşmak gerçekten zor bir işmiş gibi, "Peşinde kavg eden tüm ateşli kızlara yalan söylememi mi istiyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Sadece kirpiklerini kırpıştır ve onları yollarına gönder." "Berbat bir şey ama sanırım birinin bunu yapması gerekiyor."

"Sen bir kaçıksın."

Omuz silkiyor.

"Teşekkür ederim, Ella. Her şey için gerçekten minnettarım." "Ne zaman istersen. Bana ihtiyacın olursa ara."

Odama girmeden önce ona gülümsüyorum ve yarın sabah derse kadar çıkmamak niyetiyle kilidi çeviriyorum.

KANE

T Neyse ki dün gece Devin ortaya çıkıp tüm bunların ne hakkında olduğunu öğrenmek istemeden önce odama gitmeyi başardım. Benimle sevişirken pek de şikayetçi değildi.

Kız duvara yaslanmış kıvranıyordu.

Luca ve Leon'un bu hafta sonu yaşadıklarının üstüne bir de onu böyle görme düşüncesi, öğleden sonraki antrenmanımızın ardından soyunma odasındaki bankta otururken yumruklarımı sık mama neden oluyor.

Erkeklerin çoğu çoktan ayrıldı ve onları takip etmem gerektiğini biliyorum ama tek yapmak istediğim gidip onu bulmak ve dün gecenin tekrarını yaşamakken eve dönmek için motivasyon bulmakta zorlanıyorum.

Soyunma odasının diğer tarafında açılan bir kapı bakışlarımı yerden kaldırıyor. Gözlerim Luca'nın öfkeli gözlerine kilitlendiği anda dişlerim gıcırıyor.

Bu sabahki seansımızdan sonra Koç'un ofisine sürüklenmekle kalmadı, öğleden sonra oyun oynarken zar zor dizginlediği öfkesi bir ziyaret daha yapmasına neden oldu.

Yanağındaki morluğa bakıyorum ve o da bu hareketi kaçırmıyor.

"Tekrar gitmek ister misin Legend?" diye soruyor ellerini iki yana açarak.

"İnanamayacağın kadar. Ama zaten Koç'u kışına takmışsın," diyorum, o anda onu düşmanım değil kaptanım olarak görmeyi seçerek.

Hızla omzunun üzerinden bakıyor ve aramızdaki gerilim artarken bir nefes veriyor.

Hâlâ burada olan birkaç kişinin hepsi bizi izlemek için işlerini bırakmış görünüyor.

"Onun için yanlış kişisin, bunu biliyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"Buna karar vermek sana düşmez." "Onu incitiyorsun."

Onunla göz göze gelebilmek için aramızdaki mesafeyi kapattığında ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Peki sen değil misin?"

Cevap vermek için dudakları aralanıyor ama haklı olduğumu anlamış olmalı.

"Şu anda onu paramparça ediyorsun. İstedğin kadar suçu benim üzerime at ama onun en iyi arkadaşı olduğunu iddia ediyorsun ve buraya geldiğinden beri hiç de öyle değilsin. Benden hoşlanmıyorsan, tamam. Bunun için uykularım kaçmayacak. Ama onun sana ihtiyacı var, seni pislik." Bu sözleri söylemek bana acı veriyor ama gerçek bu. "Onun neden burada olduğunu bile bilmiyorsun. Burada ne olduğuna çok odaklanmışsın-" Ellerimi kendime saklayamayarak kafasına bir tokat atıyorum.

Tekrar yaklaşıp bizi burun buruna getirirken çenesi titriyor.

"Luc," diyor arkasından tanıdık bir ses. "Buna değmez." "O bunu hak ediyor."

"Peki ya takımın geri kalanı? Kafanı toparlayamadığın için oyundan alınmanı hak ediyorlar mı?"

Luca kardeşinin uyarısının tek kelimesini bile duymaz çünkü kolunu geri çekmiş, yumruğunu sıkmış ve yüzünde kararlı bir ifade vardır.

Unuttuğu tek şey benim ne kadar hızlı olduğum çünkü o yumruğu atmadan çok önce hareket ediyorum ve duvara çarpmadan önce tökezleyerek ilerliyor.

"Bu savaşı kazanamayacaksın Dunn," diye mırıldanıyorum, sonunda çantamı omzuma atıp kapıya doğru bir adım atıyorum. "Letty benim. Bunu kafana sokmanın ve yoluna devam etmenin zamanı geldi."

Başını yenilgiyle duvara yaslayıp kapıyı yırtıp içeri girmeden önce bir süre ona bakıyorum.

Arabama binip motoru çalıştırana kadar durmuyorum. Sonra başımı arkaya yaslayıp bir süre gözlerimi kapatıyorum, hala kendimi eve gitmeye ikna etmeye çalışıyorum. Öne doğru oturup arabayı hareket ettirmek için kolumu hareket ettirdiğimde yolcu kapım açılıyor ve koltuğa bir ceset düşüyor.

"Ne oluyor lan?" Davetsiz misafirime bakarak havladım. "Defol git buradan."

"Konuşmamız gerek" diyor, gözlerini önümüzdeki binaya odaklayarak.

"Eğer orada oturup bana onun tadının ne kadar tatlı olduğunu söyleyeceksen, seni zahmetten kurtaracağım çünkü ben zaten biliyorum. Dün gece onu yedim."

Yumrukları kucağında kıvrılıyor ama kardeşinin aksine ısırıyor. "Biliyorum, izini bıraktın."

"Güzel, gördün. İhtiyacın olan-"

"Bu benim çıkarım için değildi, değil mi? Bilirsiniz ki ben..." Muhtemelen bu lanet kelimeleri duymaya gerçekten ihtiyacım olmadığını bildiği için sözünü kesiyor. "Ama bana kızgın görünmüyorsun."

Elimi uzatıp tekerleği sıkıyorum, parmak eklemlerim güçten bembeyaz oluyor.

"Ona aşık." Daha düşündüğümü bile fark edemeden kelimeler dudaklarımdan döküldü.

"Öyle olduğunu sanıyor, evet," diye mırıldandı Leon. "Sanıyor mu?"

"Evet, biraz karışık."

Sonunda ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. İç geçiriyor, belli ki kardeşinin sırlarını vermek istemiyor. Ama peşini bırakmıyorum ve birkaç gergin saniyeden sonra konuşmaya başlıyor.

"Letty tam da Luca'nın dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıktı." "Sezonun başında," diye tahmin ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Geçen yıl şampiyon olduk, şimdi üzerimizde baskı var. Ve babamız... onun için hiç de kolay değil."

Babalarını tanıyorum, herkes tanır. Brett Dunn NFL'de oynadı, mükemmel bir sicili ve ne pahasına olursa olsun çocuklarına aktarmak istediği bir mirası var gibi görünüyor.

Duyduğuma göre, küçük kardeşleri Shane bir üniversite takımına imza atmamış ve bunun yerine baba olmuş. Bunun baba Dunn'ın pek hoşuna gittiğini sanmıyorum.

"Bunların hiçbirisi benim sorunum değil, Dunn."

"Belki değil, ama o sizin kaptanınız ve başarılı bir yıl geçirmek istiyorsanız, bunu yapmanın en iyi yolu onu kızdırmamaktır."

"İlk yumruğu atan ben değildim."

"Bugün öyle değildiniz ama yüzündeki morluklar aksini gösteriyor."

"Onu istemiyor, bu konuda tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" "Bunu onun yüzüne vurmayı bırak."

Onunla tartışmak istiyorum ama anlamsız.

"Onun her şeyi daha iyi yapabileceğini düşünüyor. Odaklanacak bir şeye ihtiyacı var.

Ama bu o değil."

"Doğru," diyorum, avuçlarımı uyluklarıma sürterek ve bacaklarımı uzatarak. "Bana tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun, Dunn? Onun olmadığını zaten biliyorum çünkü o benim."

Çenesi şok içinde düşer ve söylemek üzere olduğu her şeyi unuttur gibi olur.

"O kadın," diye itiraf ediyorum. "Hamile değil. O sadece birlikte vakit geçirmekten hoşnut olmadığım bir sürtük ve bunu isteyerek yapmadı. Çocuğumu tekrar taşımasını istediğim tek kadın Letty."

Sözlerim karşısında tüm vücudu kıpırdamıyor ve ben hatamı hemen anlıyorum.

O bilmiyor.

"Tekrar."

Ne diyeceğimi düşünürken elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum.

"Kahretsin." "Letty hamile miydi?"

"Evet. Bebeğimizi yirmi haftalıkken düşürdü. Yalnızdı, yas tutuyordu ve neredeyse intihara meyilliydi. Bu yüzden Columbia'yı terk etti. Hiçbir fikrim yoktu," diye ekliyorum hemen, o bunu bana çevirmeden önce.

"S-she... fuck," diye nefes alıyor, sözlerim ona çarptığında sandalyesine çöküyor.

"Eğer bilseydim, dostum. Yapardım."

"Sorun yok. Biliyorum. Siktir, dostum." Leon öne doğru eğildi, az önce söylediklerimi özümserken başını ellerinin arasına aldı.

Onu kendi haline bıraktım ve önümüzde uzanan binaya baktım.

"Bunların hiçbirini istemedim. Sadece futbol oynamak istiyorum, anlıyor musun? Geçmişimin dışında bir hayatım olsun, kendim için bir şeyler yapayım." Kelimeler dudaklarımdan döküldü.

"Onu seviyor musun?" diye soruyor, neredeyse beni kırbaçlayacak.

Dönüp ona bakıyorum ve o da başını sallıyor, tepkimde cevabı açıkça görüyor.

"Onun için savaş, Kane. Eğer istediğin gerçekten oysa, bunu ona kanıtla. Onu her şeyin üstünde tut çünkü eğer aradığın kişi oysa, o zaman önemli olan da budur, değil mi?"

Dudaklarım cevap vermek için aralanıyor ama söyleyecek söz bulamıyorum. "Ve bu senin için sorun değil mi?" Sonunda soruyorum.

"Tabii ki hayır, bence sen bir pisliksin. Ama Letty benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve onun mutlu olmasını istiyorum. Ve eğer bu sensen, öyle olsun."

"Doğru."

"Sadece... lanet olası hayatını düzene sok. Zaten yeterince şey yaşadı."

Ben konuşurken kapıyı açmış ve koltuğun yarısına kadar inmişti.

"Lütfen kimseye söyleme."

"Kane, ben aptal değilim," diye tersliyor. Sanırım ikimiz de onun aptal olabileceğinin farkındayız, çünkü onun peşinden gitmem için bana onay verdi. Olayların geneline bakınca bunun hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Ama şu anda, bu sözleri ondan duymak, biraz büyük hissettiriyor.

Ayağa kalkıyor, ellerini arabamın tavanına doluyor ve eğiliyor.

"Luca'dan uzak dur. Letty'ye gerçekten bir erkekle birlikte olabileceğini kanıtla.

ve sanırım elimizde bir şeyler olabilir."

"Ben o şekilde sallanmam, dostum. Ama teklifin için teşekkürler," dedim. "Sahada, seni lanet olası pislik."

Elini tavana vurup kapıyı kapatırken başımı arkaya atıp gülüyorum. Ve eğer bunu yapmak iyi hissettirmiyorsa lanet olsun.

Kendi arabasına doğru yürümeye başladığında camı indirdikten sonra "Bekle," diye sesleniyorum. "Onu görmeye gidiyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama senin için iyi şeyler söylemeyeceğim. Onu istiyorsan, tüm işi sen yapmalısın."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, farklı bir şey beklemiyordum.

Biz hala konuşurken Luca binadan çıkıyor ve yüzünde sert bir ifadeyle ikimizin arasına bakıyor.

"Bu yıl da sonuna kadar götürebiliriz, bunu biliyorsun" diyorum ona.

"Göreceğiz," diye homurdanıyor ve kardeşine zerre kadar ilgi göstermeden arabasına doğru ilerliyor.

Leon kendi arabasına binip motoru çalıştırırken hiç etkilenmiş görünmüyor.

Benimkini vitesle takıp Leon'un önerdiği şeyi yapmak için yola çıkmadan önce ikisinin de ortadan kaybolmasını bekliyorum. Hayatımı toparlamaya başladım.

"İyi akşamlar," diyor Reid mutfağa girdiğimde ve onu tezgahın başında bir şeyler pişirirken bulduğumda.

Tuhaf bir manzara ama Reid Harris'in işi bu. Tamamen tuhaf.

"Hey. Benim için bir cevabın var mı?"

"Bunu sorman komik," diyor ellerini yıkayıp bana dönerek. "Ben de seni bu akşam arayacaktım."

Ona bakıyorum, bana söyleyeceği her neyse çıkıp söylemesini bekliyorum.

"Hadi ama, sana kendisi söyleyebilir."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Elbette. Benim için ölü olmasının ne anlamı var?"

"Sapık," diye mırıldanıyorum, onu bodrum kapısına doğru takip ederken gülmesine neden oluyorum.

Merdivenlerden inerken evin sıcaklığı azalıyor ve koku yukarıda her ne pişiriyorsa ondan çok daha az hoş bir kokuya dönüşüyor.

Tüm kapıların önünden bir kez daha geçiyoruz, bu da içeride biri olup olmadığını tekrar sorgulamama neden oluyor.

"Şu anda kaç misafiriniz var?" Soruyu içimde tutamayarak soruyorum.

"Bir çift. Bu kesinlikle benim favorim."

Cumartesi gecesi buraya gelme şerefine nail olduğumda Alana'yı arkasına attığı kapıyı açarken, "Demek ki diğerlerinin hepsi erkek," diye söylendim.

"Evet, sıkıcı orospu çocukları da. Küçük orospular gibi çığlık atıyorlar. Öyle değil mi?" diye bağırıyor ve yumruğunu Alana'nın yanındaki kapıya defalarca vurarak beni korkutuyor.

Sanırım ses geçirmez oldukları için hiç ses gelmiyor, bu yüzden içeride olabileceklerin tepkisini ancak hayal edebiliyorum.

"Yeni evcil hayvanıma bir makyaj yaptım. Sen ne düşünüyorsun?"

Elini kızın beline koyarak onu küçük alandan çıkarıyor.

Kısa sarı saçlarını gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Ama uzun saçlarının dökülmesinden daha da şaşırtıcı olan, saçlarının ne kadar güzel görüldüğü.

"Bunu kendin mi yaptın?"

"Evet. Sanırım hayattaki amacımı kaçırmış olabilirim," diyerek onu tekrar sandalyeye oturması için cesaretlendiriyor.

İşkence odasının etrafına bakıyorum ve sonra 'evcil hayvanına' bakarken vahşi gözlerine bakıyorum.

"Hayır, hayır. Bence tam olarak olman gereken yerdesin."

Alana'ya bir bardak su uzatırken kıkırdıyor ve bana onu inceleme şansı veriyor.

Yeni saç kesimi dışında, ona bir şey yaptığına dair başka bir kanıt göremiyorum. Kesik, çürük ya da kayıp parmak yok. Cumartesi gecesi onunla konuşurken üzerine sıçrayan kanı hatırlayınca kaşlarım birbirine çarpıyor. Bu onun kanı değil miydi?

"Hadi, Pet. Oğlumu bekletme. Bana anlattıklarını ona da anlat," diyor Reid.

Yorgun gözleri benimkileri buluyor ve ondaki gerçek değişiklikleri görüyorum. Gözlerindeki ışıltı çoktan gitmiş. Yorgun ve cılız görünüyor. Letty'ye yaptıklarından sonra bunu hak ediyor ama yine de onun için biraz üzülmekten kendimi alamıyorum. Son zamanlardaki boktan davranışları bir yana, aslında kötü bir insan olduğunu düşünmeme neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. Ve Cumartesi gecesi Reid'e nasıl karşı koyduğunu gördükten sonra, şimdi onun gerçek hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum.

O kesinlikle Victor'un iddia ettiği gibi zayıf, yalnız bir kadın değil. öyle.

"Beni o yaptı," diye fısıldıyor, ancak gözlerini gözlerinden ayırmıyor. Benim.

"O mu? Kim o?" Sesimin alçak ve ölümcül olduğundan emin olarak soruyorum. "V-Victor."

"Bana hamile olduğunu o mu söyledi?" Başını sallıyor.

"Neden?"

"Seni elinde tutmak istiyor."

Sözleri sürpriz değil. Aslında beklediğim ama tam da duymak istemediğim şeylerdi.

"Bana aşık olmanı, bu hayata geri dönmeni ve üniversiteyi unutmanı istedi."

Arkamdaki sandalyeye çöküyorum ve yumruklarım sıkılırken sözlerinin kafama yerleşmesine izin veriyorum.

Öfke içimde fırtına gibi dönüyor ama Victor'a yönelik değil, yani hepsine değil, çoğu kendime. Tüm bu olanlara inandığım için kendime.

beni bırakma ve Hawks ve Harrow Creek dışında bir geleceğe sahip olmama izin verme sözünün arkasında durması gerçekten bir olasılık olabilirdi.

Ona inandığım için çok aptaldım.

Bir kez daha ayağa kalkarak sandalyeyi yerden kaldırıyorum ve etrafımdaki çıplak betonda yankılanan bir gürültüyle duvara fırlatıyorum.

"Neden, Alana? Bunu neden yaptın?" Yüzüne bakarak bağırıyorum.

"Çünkü başka seçeneğim yoktu," diye yanıtlıyor hiç duraksamadan ve hatta irkilmeden.

"Kocanın bu konuda söyleyecek bir şeyi yok muydu? Beni sikmek için gönderilmen hakkında?"

"Sana söyledim, biz-"

"Neden, Alana? Neden kocan seni becermek istemiyor?" Gözlerimi vücudundan aşağı indiriyorum. Hâlâ Cumartesi günü Panter tişörtünü ve kısa kot eteğini giyiyor. Tüylerinin diken diken olması, Reid'in tutsağı olarak burada olmaktan çok da mutlu olmadığının tek işareti.

Gözlerim onunkilere kayıyor, onu konuşturmak için ne yaptığını çok merak ediyorum. Genelde yumrukları ya da bıçağıyla oldukça hızlıdır ama kız şu anda mükemmel durumda görünüyor.

"Çünkü yapmayacak. Bu önemli değil. Ne kadar az bilersen o kadar iyi." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu demek oluyor ki ben de senin kadar lanet bir kuklayım, Kane. Bunu istemiyorum," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Bunu asla istemedim."

"Sen evlendin. Bunun bir parçası olmak zorunda değildin." "Değil miydin?" diye alay ediyor.

"Neyi kaçırıyoruz?" Reid'e bakmadan önce ona soruyorum, bu konuda söylediğinden daha fazlasını bildiğinden şüpheleniyorum.

"Fark etmez. Bilmemek daha güvenli."

Bir adım geri atıp gözlerimi tekrar ona dikiyorum. "Tıbbi kayıtlarınız doğru mu?"

"Evet. Yapamam... Yapamam-" Yere bakmadan önce sesi çatlıyor. İlk ve tek kez tüm bu olanlardan etkilenmiş gibi görünüyor.

"Letty'ye söylemeni istiyorum. Çünkü ondan özür dileyecek ve ona gerçeği anlatacaksın."

"Tamam," diye fısıldıyor. Gözlerim şok içinde açılıyor.

"İster inan ister inanma, Kane. Aslında hiçbir zaman sana ya da ona zarar vermek istemedim." "Gördüğüm zaman inanacağım."

Ona sırtımı dönerek merdivenlere doğru yürüdüm.

"Konuşmamız gerek," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum, gözlerim Reid'e kilitleniyor. O da başını sallıyor. "Hemen geliyorum."

Merdivenleri üçer üçer çıkıyorum, öğleden sonra Koç'un sert seansından dolayı kaslarım geriliyor ama Alana'ya bir daha bakmıyorum.

Ortaya çıkmasını beklerken Reid'in koridorunda bir ileri bir geri yürüyorum.

"Dışarı çıkmam lazım Reid. Hemen çıkmam lazım," diye bağıryorum kapıdan çıktığı anda.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Deniyorum ama bırakmıyor dostum. Eğer akıllıca davranmazsak senden her şeyi koparacak."

"Umurumda değil. Bırak alsın. Buna değmez." "Öyle demek istemedin."

"Öyle değil mi?" Önünde durup soruyorum. "Benden bu kadar Reid. Taleplerle, anlaşmalarla, lanet olası saçmalıklarla işim bitti. Eğer her şeyi altımdan çekip alırsa, öyle olsun."

Ne kadar ciddi olduğumu görebilmesi için gözlerine son bir kez baktıktan sonra dönüp gidiyorum.

Ön kapıya geldiğimde "Bana biraz daha zaman ver" diye sesleniyor.

Cevap vermiyorum, veremiyorum. Bildiğim her şeyi bırakıp gitme düşüncesi beni korkutuyor ama Letty'yi sonsuza dek kaybetmek kadar değil.

Gerçekte ona sadece birkaç gün sahip olmuş olabilirim ama o hep yanımdaydı, yanımda olmadığı zamanlarda bile. Riley'nin olduğu zamanlarda bile, her zaman bir biz vardı. Her zaman biz olmamız gerekiyordu. Bundan vazgeçmeyi reddediyorum.

Arabama atlayıp eve doğru yola çıkmadan önce ön kapısının çarpma sesi gecenin sessizliğinde çınlıyor. Benim evime, en azından şimdilik.

LETTY

I Kapıma vurulmasını görmezden geldim ve bunun yine şansını deneyen adamlardan biri olduğunu düşündüm.

Beni yemeğe çıkmaya ikna etmeye çalıştılar ve sonra Bir saat sonra onlarla bir şeyler içmek için tekrar geldim ama her seferinde yapacak çok işim olduğunu söyleyerek reddettiler.

Yalan değil. Sömestr başlangıcından sonra, daha başlamadan geride kaldım. Son teslim tarihleri yaklaşıyor ve ödevlerimin hiçbirini teslim etmeye yakın bile değilim.

Orada müzik çalarken, ders kitapları ve ders notlarıyla çevrili bir şekilde oturmak tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey.

Kane ve Luca'yı birkaç saatliğine aklımdan çıkarabilir ve kendi deyimimle kendimi işimde kaybedebilirim.

Bu hoş bir rahatlama. Ve şimdi onu bulduğuma göre dikkatimin dağılmasını istemiyorum.

"Git buradan," diye sesleniyorum, her kimse gitmiyor. "Letty, beni içeri al. Lütfen," diye yalvarıyor tanıdık bir ses.

Başka biri olsa kendimi tutardım ama Leon'un sesindeki tonda beni yatağımdan kalkmaya ve kilidi açıp onu içeri almaya zorlayan bir şey var.

"Lee, ne oluyor-" İçeri girip beni bedenine çektiği anda sözlerim kesiliyor. "Ne oluyor lan?" Beni sıkıca tuttuğu için kelimelerim göğsünde boğulsa da soruyorum.

Kapımı arkasından tekmeleyerek kapatmış olmalı çünkü bana sarılmış hareketsiz dururken kapının kapanma sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Lee, beni korkutuyorsun. Neyin var?"

"Çok üzgünüm, Let. Çok özür dilerim."

"Neden? Ne yaptın-" Geri çekilmeme izin veriyor ve ben gözlerine bakana kadar gerçeklik yüzüme çarpıyor. "Sana söyledi mi?" İç çektim.

"Öyle demek istemedi, ağzından kaçtı."

"Onunla konuşarak ne yapıyordun ki?" Yatağıma doğru yürüyüp oturabilmemiz için yer açarak soruyorum. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"En sevdiğim kişi değil, hayır, ama..."

"Ama?" Sözü nü kesip yanıma oturmaya geldiğinde soruyorum.

"O senin için önemli ve-" Elimde olmadan bir kahkaha patlattım ve söyleyeceklerini kestim.

"Önemli. Evet, o kadar önemli ki etrafta dolanıyor."

Leon bana bakıyor ve gözlerini bedenimden aşağı indirmeden önce kaşlarını kaldırıyor.

"Evet, tamam. Unutmadım."

"Tabii ki yapmadın," diyor sırtarak ve göz kırparak.

"Cehennemin dibine kadar yolun var Lee."

"Özür dilerim, özür dilerim. Kendime engel olamadım."

Aramıza sessizlik giriyor ve dizlerimi önüme çekerek duvara yaslanana kadar geri çekiliyorum.

"Keşke bana söyleseydin, Let. Beni arayabilirdin, kapıma gelebilirdin, her şeyi yapabilirdin. Ne olursa olsun orada olurdum, bunu biliyorsun, değil mi?"

Omzunun üzerinden bakıyor, endişeli yeşil gözleri gözyaşlarıyla dolarken benimkileri yakalıyor.

"Biliyorum, bunu biliyorum. İnan bana, senin olmayacağını düşündüğüm için aramadım. Ben sadece... Bunu atlatabileceğimi ve hiç olmamış gibi hayatıma devam edebileceğimi düşündüm."

"Let, sen kaybettin-"

"Biliyorum," diyorum, elimi kaldırarak, kalbimi yeniden yerinden sökecek sözleri söylemesine gerek duymadan.

"Her şeyi tek başına yaptığını söyledi."

Başımı salladım. "Zayn'in mezuniyeti için dönene kadar anneme söylemedim. O zamana kadar ya başaracaktım ya da başaramayacaktım. Eğer itiraf etmeseydim daha sonra ne olurdu gerçekten bilmiyorum."

Başını ellerinin arasına aldı ve bunun onu ne kadar parçaladığını görmek fiziksel olarak acı veriyor. İşte tam da bu yüzden ona, onlara şimdi söylemek istemedim.

"Ben iyiyim, Lee. Artık daha güçlüyüm. Daha iyi bir yerdeyim ve tüm bunlarla başa çıkabiliyorum."

"Bu sözleri söylediğimi duymaya bile dayanamadın."

"Daha iyi olmam, acı çekmediğim anlamına gelmiyor."

Anlayışla başını sallıyor ve yanıma oturmak için geri çekiliyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve beni bedenine çekiyor.

"Sanırım artık sana borçluyum," diye

fısıldıyor. "Ne?"

"Bir sır için bir sır, değil mi?"

"Hayır, Lee. Sırf sen biliyorsun diye bir şey beklediğim anlamına gelmez. Ne olursa olsun hazır olduğumda sana söyleyecektim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten öyle olmasını umuyorum, ancak bunun ne zaman olacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Senden hiçbir şey beklemiyorum ve biliyorum ki doğru zaman geldiğinde, eğer istersen, bana gelebilirsin. Her ne hakkında olursa olsun konuşmak istememeni asla yadırgamayacağım."

"Lanet olsun, Let. O seni hak etmiyor." "Anlaştığımız bir şey var."

Leon dudaklarını saçlarıma değdiriyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama... sana ihtiyacı var Let. Ve bence senin de ona ihtiyacın olabilir."

"Bunun bir önemi yok. Ona nasıl güvenebilirim?" "Aynı şekilde o da sana güvenebilir."

"Bunu unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Mesele o değil. İkiniz de çuvalladınız. Ama aynı şekilde, ikiniz de gerçekte ne olduğunu bilmiyorsunuz. Sadece onunla konuşun."

"Konuşmak istemiyor. Sadece beni cezalandırmak istiyor."

"Yap onu, Let. O da senin gibi acı çekiyor. Sadece, bununla farklı şekilde başa çıkıyor."

"Tamam," diye nefes alıyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyor uzun süren rahat bir sessizlikten sonra.

"Bir psikoloji makalesi."

Defterimi eline aldı ve notlarıma baktı. "Bu dersi geçen sene almıştım. Yardım ister misin?"

Dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. "Bu güzel olurdu."

Ertesi sabah sosyoloji dersine girerken, Kane'in sınıfta olacağını ve etrafımda başka kimsenin olmadığını bilmek tüm vücudumu titreten sinirleri değiştiremedim.

Onlara ihtiyacım yoktu. Kane'i tek başıma idare edebilirdim, onlar sadece güzel bir güvenlik battaniyesi.

Başımı dik tutarak, gözlerinin üzerimde olduğunu bilerek bir koltuk buldum ve yanıma yaklaşmasına fırsat vermeden dışarı çıkmadan önce odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Leon'un bir gece önce bana ihtiyacı olduğuna dair sözleri kulaklarımda çınladı ama kendime daha büyük bir insan olmaya çalıştığımı söyledim, konuşmak için kendimi onun evine götürdüm ve o istediğini aldı ve beni yoluma gönderdi.

Eğer bana ihtiyacı varsa, eğer bu konuda ilerlemek istiyorsa, o zaman bu artık onun sorumluluğunda.

Odadan çıkarken arkama bakmamak zordu, gerçekten çok zordu, ama kendimi güçlü kalmaya zorladım.

Öğleden sonramız benzerdi, sadece West ve Brax'ın ek korumasına sahiptim, sırf onu yanımda hissedebilmek, kokusunun burnuma dolmasını sağlamak için kendimi odanın arkasına götürmek ve onun yanına oturmak gibi aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak için.

Bu sabah her şey farklıydı çünkü yanımda Ella ile psikoloji dersimize hazır bir şekilde Anderson Binası'na girdim. Onunla herhangi bir dersim olmadığını biliyordum ve burada işimiz biter bitmez, hafta sonunu Harley ile geçirebilmek için çalışmaya devam etmek üzere eve gidecektim.

"Seni bir kekle bile baştan çıkaramaz mıyım?" Ella, Profesör Collins ile ödevi hakkında konuşmak istediği için herkesten sonra sınıftan çıkarken soruyor.

Çıkışa doğru ilerlerken koridor sessiz ve gardım tamamen düşmüş durumda. Muhtemelen tam da böyle planlamıştı.

"Hayır. Geri dönüp bütün öğleden sonra çalışacağım."

"Peki, içeride beni yanına davet edecek ateşli bir çocuk olmasını ummak zorundayım."

"Senin için her şeyi göze aldım El," diye şaka yapıyorum, tam önümüzde bir kapı açılıyor ve karşıma bir ceset çıkıyor.

Elini boğazıma doladığında ve az önce çıktığı kapı aralığına doğru döndüğümde korkuyla "Siktir git!" diye bağıyorum.

"Ne halt ediyorsun, seni psikopat?" Ella Kane'e bağıyor, çünkü sadece onun dokunuşuyla işe yaramaz hale geliyorum.

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki, bunu tüm uzuvlarımda hissediyorum.

"Git ve kekinin tadını çıkar. Letty başka bir işle meşgul," diye homurdanarak az önce söylediğimiz her şeyi duyduğunu belli ediyor.

"Seni onunla bırakmayacağım, her şeyden sonra olmaz-"

"Sorun değil El," diyorum nihayet sesimi bulduğumda ama ona bakmıyorum, Kane'in hararetli bakışlarında kaybolmuş durumdayım.

"Hayır, hayır, gerçekten değil. Bu göt herifin kullan-"

"Sana söyleneni yap Ella," diye tersliyor Kane, sesi soğuk ve ölümcül. Bu beni korkutmalı, eminim çoğu insanı korkutuyordur ama Kane Legend'ın üzerimdeki ya da vücudumdaki etkisi bu değil çünkü onun acımasız talepkâr tonu karşısında eriyorum.

Bu benim en büyük zayıflığım ve bunun her zaman böyle olup olmadığını merak etmeye başladım.

Gittiğini duymuyorum, parmaklarının hassas tenimdeki sıcaklığına ve hararetli gözlerindeki kötü niyete odaklanmış durumdayım.

Kane bana yaklaşırken kapının çarpması korku içinde ciyaklamama neden oldu.

Be

n. "Korktun mu, Prenses?"

"Senden mi?" Sırıtarak soruyorum. Eğilerek tam burnumuzun önünde duruyorum

Dokun. "Asla."

"Yanlış cevap, bebeğim."

Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce parmakları bir ritim geriliyor.

Dudaklarımı bir arada tutup ona teslim olmayı reddederken parmaklarım beni hâlâ boğazımdan tutan eli pençeliyor. Konuşmamız gerekiyor. Yetişkinler gibi davranmalıyız, seks delisi ergenler gibi değil.

"Aç şu lanet olası ağzını, Prenses," diyor, dudakları dudaklarıma değiyor ve ağzımın onun tadına bakmak için sulanmasına neden oluyor.

Dudaklarımı sıkıca kapalı tutarak başımı sallıyorum.

Boğazının derinliklerinden gelen bir hırıltı içimde bir sıcaklık dalgasına neden oluyor. "Nerede benim küçük pis fahişem, ha?"

Eli göğsümü kavrayıp meme ucumu sertçe sıkmadan önce belimi sıyrıyor.

Tam da istediği gibi, nefesim kesiliyor ve dilini ağzıma sokuyor.

Hâlâ direniyorum ama nafile çünkü ikimiz de bunu sürdüremeyeceğimi biliyoruz.

"İstediğiniz kadar dövüşün, Prenses. Beni ne kadar zorladığını biliyorsun." Aletini karnıma sürtüyor ve bedenim duvara yaslanıyor.

"Evet, bebeğim. Ben de seni özledim."

Dudakları öpüyor ve dişleri çenemi ısırıyor, eli boğazımı bırakıyor, onun yerine bir tarafıma dolanıyor ve parmakları saçlarımda beni sıkıca tutuyor.

"Günah gibi kokuyorsun, Prenses."

"Komik, çünkü ben de tam senin tadının böyle olduğunu düşünüyordum." "Cehennemde yapılmış bir eşleşme, Prenses. Bunu zaten bildiğini sanıyordum." Bir saniye önce oradaydı ve sonra gitti.

Başımı duvardan kaldırdığımda onu önümde diz çökmüş buluyorum.

"Kane, nesin sen?"

Külotum ellerinde neredeyse parçalanmadan önce eteğimi belime doğru itiyor ve bacaklarımdan birini omzunun üzerinden atıyor, amıma dalarken beni bir tanesinin üzerinde sallanmaya bırakıyor.

Klitorisimi ağzına aldığı anda homurdanıyor ve ben nerede olduğumuzu unutup ağzının üzerimdeki hissine kendimi kaptırarak haykırıyorum.

"Kane," diye haykırıyorum dili hassas yumrularımın üzerinde dolaşırken, ellerim saçlarının arasından geçip onu sıkıca yerinde tutuyor.

"Benim için çok ıslaksın, Prenses," diyor bana karşı, derin şehvet dolu sesinin her bir titreşimini hissetmemi sağlıyor.

Elini kaldırarak iki parmağını içime sokuyor ve yıldızları görmemi sağlayan noktayı bulana kadar parmaklarını kıvırıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye sayıklıyorum, salıverilmem mümkün olduğunu düşündüğümden daha hızlı ilerlerken.

"Şu anda birinin içeri girdiğini düşünsene. Sana sahip olduğunu görürlerdi, Prenses. İstediğin bu mu?"

"Kane," diye bağırıyorum, bacağım titremeye başlıyor ve bayılmakla tehdit ediyor.

"Buna bayılıyorsun, değil mi? Sen benimsin, Letty. Sana ve bu amcığa sahibim."

Sanki onsuz ölecekmiş gibi beni yalıyor, ta ki ben yüzünü parçalayana, çığlıklarım beni sürüklediği boş amfide yankılanana kadar.

Her an burada bir dersin başlayacağı düşüncesi, hızını yavaşlatıp klitorisimi nazikçe emerken artçı şokların vücudumu sarsmasına neden oluyor.

Sonunda benden uzaklaşıyor ama başka bir salıvermenin başlangıcı nazik okşamasıyla kendini belli edene kadar değil.

Ayağa kalkıp çenemi sevdiğim şekilde kavradıktan sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve onun üzerinde kendimi tatmama izin veriyor.

"Ne kadar tatlı olduğunu görüyor musun?" diye soruyor öpüşürken. "Kane," diye inliyorum, ona daha fazla ihtiyaç duyuyorum.

"Ne dedin, Prenses? Senin açgözlü amcığın da mı benimkini istiyor?"

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyorum, bir kez daha boynumu öpüp dilini Pazar günü bıraktığı ısırik izinin üzerinde gezdirirken.

"Bu hoşuma gidiyor. Herkesin senin benim olduğunu bilmesi hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor sahiplenici bir şekilde yaraya doğru. "Yakında bir gün, sana beni hatırlatacak kalıcı bir şeyin olacak Prenses."

Beni damgalayacağı düşüncesi, onun için içimin kasılmasına neden olmamalı ama oluyor işte.

Kemerinin açılma sesi ağzımı sulandırıyor ve pantolonunun kumaşını beline doğru itip sertleşmiş sikini serbest bırakırken bakmak için başımı duvardan çekiyorum.

Kane bana bakana ve dilim alt dudağımın yarısına gelene kadar hareket ettiğimin farkında bile değilim.

"Bir dahaki sefere," diye homurdanıyor. "Şu anda senin amın için çok çaresizim."

Başka bir şey söylemeden beni yerden kaldırdı, bacaklarımı beline doladı ve tek bir hamlede içimi doldurarak beni üzerine bıraktı.

"Kane," diye çığlık atıyorum, hemen geri çekilip içime giriyor ve bana ne olduğunu anlamam için bile fırsat vermiyor. "Aman Tanrım, kahretsin," diye bağıriyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor, o da beni unutulacak şekilde beceriyor.

"Bana benim olduğunu söyle,"
diye hırlıyor. "Kane."

"Söyle bana Prenses," diyor. "Bana bunun benim olduğunu, sadece ve sadece benim olduğunu söyle."

"Evet, evet. Senin," diye haykırıyorum, bedenime yaptığı itişler daha da düzensizleşirken.

Dudakları boynuma, mevcut izimin diğer tarafına yapışıyor ve deriyi ağzına alıyor.

Amım onun etrafında dolup taşıyor ve boğazının arkasından alçak bir hırıltı yükseliyor.

"Küçük pis fahişe. *Benim* pis küçük fahişem," diye fısıldıyor kızarmış tenime karşı.

"Evet, evet."

Alt yarımı duvardan çekerek bir eliyle kıcımlı tutuyor, diğer eliyle de boğazımı sıkıyor.

"Gel, Prenses. Sikimin her yerine gel."

İçime giriyor, tenin tene çarpma sesi nefes alış verişlerimizi örtüyor.

"Siktir, siktir, siktir. Kane," diye bağıriyorum kenardan düşerken.

Patlamadan önce boğazımdaki eli sıkılaşıyor, siki içimde şiddetle seğiriyor ve beni tohumuyla dolduruyor.

Bir kez daha öne çıkarak alnını benimkine yaslıyor ve nefes almak için mücadele ediyoruz.

"Benim," diye pantolonunu indirdi.

Çok uzun bir süre öylece kalıyoruz ama aslında muhtemelen sadece birkaç dakika sonra telefonu çalmaya başlıyor ve tüm bu kaosun içinde yarattığımız küçük sessizliği bozuyor.

"Buna bakmam gerek," diyor üzüntüyle, ayaklarımı yere indiriyor ve içimden çıkıyor.

Kendini hemen uzaklaştırıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Ama yeterince hızlı dönmüyor çünkü arayan kişinin adını görüyorum ve sanki üzerime dev bir kova su dökülmüş gibi oluyorum.

"Asla dışarı çıkmayacaksın, değil mi?"

Parmağı neredeyse kabul düğmesinin üzerindeyken duraklıyor. "Şu anda bunun hakkında konuşamam, Let."

Ne olduğunu anlayamadan, kısa bir süre önce beni sürüklediği kapıdan uçup gitti ve ben boş bir amfide bir kez daha sadece pişmanlıklarımın baş başa kaldım.

"Tonunki bir müdahale," diyor Ella, Violet peşinde olduğu halde odama doğru yürürken.

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu gece gitmeyeceğimi söyledim zaten."

"Evet, biz de seni görmezden geliyor ve bu odadan dışarı sürüklüyoruz."

"Hayır, ben-" Her ikisi de bir kolumdan tutup beni yatağımdan sürükleyince tartışmam kesildi.

"Seksi kışını duşa sok. Senin için bir kıyafet seçeceğiz." Violet kışma bir tokat atıyor ve beni banyoya doğru itiyor.

"Hayır, ben-" Tekrar deniyorum ama omzumun üzerinden baktığımda yüzlerindeki kararlılığa bir kez bakınca tartışmam sona eriyor.

"Bu hafta bu odadan sadece dersler için çıktın. Delirmeden önce dışarı çıkmalısın."

Haksız da değil.

"Lütfen," diye yalvarıyor, yüzünde inkar edemeyeceğimi bildiği hüznü bir ifade var.

"Peki, tamam. Ama o oradaysa, ben gidiyorum."

"Anlaştık," diyor Ella gülümseyerek ama gözlerindeki hilekâr ışıltıyla ona bir an bile inanmıyorum. "Şimdi çabuk ol, geç kalmak istemeyiz."

Heyecanla ayaklarının üzerinde zıplayan arkadaşına gözlerimi devirerek banyonun kapısını kapatıyorum ve kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum.

Birkaç dakika sonra ıslak saçlarım ve makyajsız yüzümle havluya sarınmış olarak çıktığımda, ikisini de yatağımda birer içki ve masamda bir sürahi margarita ile beni beklerken buluyorum.

"Bensiz mi başlıyorsun?" Soruyorum, doğruca boş bardağa yöneliyorum ve Ella ya da Vi'nin yaptığı her içkinin sert olduğunu varsayarak kendime çok büyük bir içki dolduruyorum. Tekila boğazımı yakarken "Aman Tanrım," diye öksürüyorum. "Bu sek mi?"

"Pek sayılmaz. Güzel, değil mi? Seni biraz gevşetmeli."

"Sarhoş olmayacağım." *Sarhoş olduğumda kötü şeyler oluyor.*

"Yapmanızı önermiyorum. Sadece bir tane iç, biraz kendini bırak ve keyfine bak."

Benim için yardımseverce seçtikleri siyah-beyaz ekose, pileli etek ve karnımın bir kısmını gösteren siyah bir kazaktan oluşan kıyafeti giyerken yatağımda oturmuş her türlü dedikoduyu yapıyorlar. Genelde bu ikisini bir araya getirmezdim, çünkü tenimi ortaya çıkaracaktım ama onlarla tartışacak gücüm yok.

Saçıma fön çekip düzleştiriyorum ve yola çıkmadan önce Ella'nın makyajımı yapmasına izin veriyorum.

Çok sert iki margaritadan sonra vücudum sıcak, başım güzelce uğulduyor ve haklı olabileceklerini düşünmeden edemiyorum. Buna ihtiyacım vardı. Odamdan çıkıp biraz hava almaya ihtiyacım vardı.

"Ortaya çıkacağınızı hiç düşünmemiştik," diyor West, o, Brax ve Micah gözlerinde açlıkla yaklaşmamızı izlerken. Ella ve Vi'nin küçük yurt ailelerinde hiçbir şey olmayacağı konusunda kararlı olduklarını biliyorum ama onları yiyip bitiren çocuklara bakınca, durum hakkında çok farklı fikirlere sahip olup olmadıklarını merak etmeden edemiyorum, özellikle de hayal gücüne çok az şey bırakan küçük siyah elbisesiyle Ella'ya bakarken ağzının suyu akan Micah'a.

"Buna değdi, sence de öyle değil mi?" Vi etrafında dönerek soruyor. Kloş eteği dışarı fırlıyor ve odadaki herkese tanga giymiş poposunu gösteriyor.

West, "Kaldır şunu," diye şaka yapıyor.

Onu tersledi. "Hadi ama. Burada bizimle takılırken asla sevişemezsin."

Üçü ayağa kalkıp bizi yatakhaneden dışarı kadar takip ederken "Gerçek bu değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Nasılsın?" Diğerleri arkamızda tartışırken Micah sessizce soruyor.

"Oh, biliyorsun."

Bana bir noktaya kadar anladığını söyleyen bir gülümseme veriyor. "Ellis bana bu gece geleceklerini söyledi."

"Bu beni şaşırtmadı. Bu yılın en büyük partisi, elbette orada olmak isteyeceklerdir."

"Yine de Kane'den emin değilim."

"Bana göz kulak olduğun için teşekkürler Micah, minnettarım." "Sorun değil."

"Bana söylemek istememeni anlıyorum ama..." Omzumun üzerinden baktığımda diğerlerinin hâlâ çok gerimizde olduğunu görüyorum. "Onlarla nasıl bir bağlantın var? Sen bir Creek çocuğu değilsin, yani...?"

"Seattle'dan geliyorum. Babam ve onun tanıdıkları Victor ve Hawks ile bağlantı kurdular." Sözleri üzerine kaşlarım birbirine çarptı.

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı?" Arkadaşım için tüylerim diken diken olarak soruyorum. Victor'un her yerde düşmanları olduğu bir sır değil, hem de müttefiklerinden çok daha fazla.

"Detayları bilmiyorum, bana sadece bir iş verildi."

"Hangisiydi?"

"Oraya gerçekten gitmemiz gerektiğinden emin değilim. Ne kadar az bilersen o kadar iyi." "Ama sen Ellis'le çalışıyorsun, değil mi? Ona karşı değil?"

"Evet, öyle. Ama işler her zaman görüldüğü gibi değildir." Ona bakarken kaşlarım çatılıyor.

"Hadi ama. Tüm sorunlarını bir süreliğine geride bırak ve keyfine bak. Arkanızdayız."

Brax'ın arabasının kapısını benim için açıyor ve ben de içeri giriyorum. Diğerleri de onu takip ediyor, Ella bu geceki eve dönüş şenlik ateşi için ormana yapacağımız kısa yolculukta neredeyse kucağımıza atlıyor.

Karanlıkta partiye doğru ilerlerken, heyecan ve kendimi bırakma ihtiyacı damarlarımı dolduruyor.

Ormanın toprak kokusu burnuma doluyor, ilerideki dumanlı şenlik ateşi ağaçların arasından turuncu bir parıltı yayarak bizi yönlendiriyor ve bas sesleri nereye gittiğimizi gösteriyor.

"Bunun için çok heyecanlıyım," diye tıslıyor Violet arkamdan. "Geçen seneyi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor West neredeyse gururla. "İlk açık hava deneyimim. Her şeyi tek tek hatırlıyorum" diye yakınıyor.

Violet, "Sen bir köpeksin," diye mırıldanarak önceki tartışmanın yeniden başlamasını sağlıyor.

"Birkaç kadehten sonra hep böyle kötü mü olurlar?" Mırıldanıyorum, ancak bu onlarla ilk partim olmadığı için cevabı zaten biliyorum.

"Evet," diye iç geçiriyor Ella. "Sanki doğuştan kardeşlermiş gibi bazen birbirlerine giriyorlar."

Arkamızdan gelen seslere aldırmadan ağaçların arasından ilerliyoruz. Dallar ayaklarımızın altında şaklıyor ve çam kokusu çalılıkların derinliklerine indikçe daha da güçleniyor, ta ki çalılıklar seyrelip büyük bir açıklık ortaya çıkana kadar.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" Ella yanımda durduğunda soruyor.

Şenlik ateşi kocaman, devasa gibi. Büyüleyici alevleri karanlık gece gökyüzüne doğru titriyor.

Ella, "Hadi, içkiler çağırıyor ve sonra gece boyunca dans etmek istiyorum," diyerek elimden tutup beni büyük bir kalabalığın toplandığı yere doğru çekiyor. Nedenini çok geçmeden bar olarak kullanılan bir sıra kamyon bulduğumuzda anlıyorum.

İçkiler elimizde, dans pisti gibi görünen yere doğru ilerliyoruz ve müziğin ritminin bizi ele geçirmesine izin veriyoruz.

Diğerlerinin bizi takip edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok ve şu anda kendimi müziğe kaptırdığım için umurumda da değil.

"Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum ama... Sana kesinlikle söylemiştim," diye bağılıyor Ella, bir şarkı sona erdiğinde ve her şey biraz sakinleştiğinde.

"Evet, tamam."

"İçecekler, hanımlar," diyor Violet, bize katılırken onları uzatırken.

Çok geçmeden alkol damarlarımda dolaşmaya başlıyor ve kendimi Ella ile Violet'in arasına sıkışmış, müzik eşliğinde birlikte hareket ederken buluyorum. Kısa bir süreliğine de olsa her şeyi unutmak ve hızla kayalarım haline gelen oda arkadaşlarımı bırakmak çok iyi hissettiriyor.

"İşemem lazım," diye bağılıyor Violet, vücut ısısı arkamdan kaybolmadan önce.

Onun gidişi beni kendimi kaybettiğim alandan çekip çıkarıyor ve uzun zamandır ilk kez gözlerimi açıp etrafımda eğlenen öğrencilere bakıyorum ve gülümsüyorum. Böyle olması gerekiyordu. Columbia'daki ilk yılım şimdi milyonlarca yıl önceymiş gibi geliyor, o zamanlar her şeyin ne kadar kolay olduğunu zar zor hatırlıyorum.

O partiden önce.

Ondan önce.

Onu ve yaşadıklarımızı düşündükçe tenim karıncalanıyor. Tüm bu acıya rağmen, onu bulma umuduyla kendimi insan denizinde ararken buluyorum.

Beynim bana ne derse desin, Kane Legend söz konusu olduğunda bedenim her zaman başka bir sayfada yer alıyor.

Ekibin geri kalanıyla birlikte adamları buluyorum, Luca ve Leon da dahil. Luca şenlik ateşinin ışığına döndüğünde kalbim sızlıyor ve gözlerinin altındaki koyu gölgelere hızlıca bakıyorum. Onları oraya koyan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum, ne kadar baskı hissettiğini de biliyorum ama yardım etmediğim gerçeği içime sinmiyor. Yardım etmek istiyorum, yanına gidip ona çaresizce ihtiyacı varmış gibi görünen sarılmayı vermek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Yapsam bile, bunu kabul etmeyecektir.

Sanki ona baktığımı biliyormuş gibi bana doğru dönüyor ve gözleri hemen benimkilere takılıyor.

Her zaman paylaştığımız bağ aramızdan geçerken nefesim kesiliyor.

Tam yanıma geleceğini düşünmeye başlamıştım ki aniden bana sırtını döndü. Kovuluşunun acısı göğsümü delip geçiyor.

"Kendine gelecektir," diye bağıyor kulağıma Ella, belli ki her şeyi izlemiş.

"Evet," diye mırıldandım üzüntüyle.

"Biraz daha alkol ister misin?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey kendim olma hissini kaybetmek.

Ella kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve beni döndürüyor, bir oyun planı olup olmadığını bilmiyorum - belirli bir futbolcuyu içeren bir oyun planı - ama arkamda baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor ve çevredeki her erkekten birkaç ateşli bakıştan daha fazlasını kazanıyor.

"Ella, ne oynuyorsun?" Omzumun üzerinden bağıyorum.

"Sadece eğleniyorum," diyor masumca, ancak eklediği göz kırpması bana aksini söylüyor.

Bir kez daha ileriye bakarak, yapması gerekeni yapmasına izin veriyorum, gözlerim hala kalabalığı onun için tarıyor.

Dans ettikçe tenim daha çok karıncalanıyor. Kendime alkolden olduğunu söylüyorum ama içten içe öyle olmadığını biliyorum. O olduğunu biliyorum.

Daha önce ağaçların altında yaşadığımız deneyimi düşündükçe ağzım sulanıyor ve kalçalarım birbirine yapışıyor.

Lanet olsun ona.

Micah'ı kalabalığın içinde Ellis'le konuşurken buluyorum, birkaç adım arkalarında Devin tanımadığım birileriyle konuşuyor ve sonra Ezra'yı birileriyle buluyorum.

Zavallı kız bir ağaca yaslanmıştı.

Onların varlığı sadece zaten bildiğim şeyi doğruluyor. O burada ve beni izliyor.

Aramaya devam etme dürtümle savaşıarak başımı Ella'nın omzuna yaslıyorum ve o ritim tutarken gözlerimi kapatıyorum.

Ella'nın kalçalarındaki elleri sıkılaşıyor ve hareketleri duraklayana kadar üzerimize bir gölge düştüğünü fark etmiyorum.

Başımı kaldırdığımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Kendimi onun mavi gözlerine bakmaya hazırlamaya çalışıyorum ama nihayet göz kapaklarımı aralayıp yanımda durana baktığımda o olmadığını görüyorum.

"Lee?"

"Hey, Cupcake. Dans etmek ister misin?" "Evet."

Kollarımı kaldırıyorum, böylece bedenime doğru adım atarken omuzlarından geçirebiliyorum.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünmene gerek yok, biliyorsun," diye fısıldıyor kulağıma.

Kul

ak. "Ne dedin? Hayır, ben-"

"Sorun yok, Let."

Nefesimi tutarak gerçekten bilmek istediğim soruyu soruyorum. "O burada, değil mi?"

"Evet, ama onu bir şey yapmaması konusunda uyardım."

"Onu uyardın mı?" Gülererek soruyorum. "Alınma ama bunu pek ciddiye alacağını sanmıyorum. Ne yapacağını söyleyenmesini pek hoş karşılamaz."

"Belki değil, ama henüz sana yaklaşmadı, bu yüzden şimdilik bunu bir galibiyet olarak kabul edeceğim."

"Uzun sürmeyecek."

"Göreceğiz." Leon'un sırtışı bana hikâyesinde anlattığından çok daha fazlası olduğunu söylüyor.

Leon benimle birlikte hareket etmeye başlıyor, beni bir kez daha iki bedenin arasına sıkıştırıyor, bu son zamanlarda kendimi biraz fazla sık bulduğum bir durum. Luca ile Leon ve hemen ertesi gün Kane ile Devin arasında geçirdiğim zamanı hatırlayınca yanaklarım yanıyor.

Başımı göğsüne yaslayarak, pişmanlıklarım beni yutmakla tehdit ederken uzun bir nefes veriyorum.

"Hey," diyor Leon, parmağını çenemin altına sokuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi?" diye soruyorum, parti coşkum aniden kayboluyor. "Dans et benimle, Cupcake," diyor.

"O izlerken bu iyi bir fikir mi?" Tereddütle Leon'a bakıyorum. "Ondan korkmuyorum, Let."

"Biliyorum ama-"

"Sorun yok," diye nefes alıyor, beni kendine çekiyor ve müzik eşliğinde benimle birlikte hareket ediyor. "Bırak kendini, Cupcake. Sadece keyfine bak."

Yumuşak gözlerine bakıyorum ve onun önerdiği gibi yapıp arkadaşımınla takılmanın tadını çıkarmaya karar veriyorum.

"İçecekler," diye sesleniyor Ella birkaç dakika sonra, Micah, West ve Brax'ın yanı sıra daha önce hiç görmediğim bir adama takılmış olan Violet'le birlikte bize katılmadan önce.

Hep birlikte uzun süre dans ediyoruz, diğerleri dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünürken ben tüm sorunlarımı bir kenara itmek için savaşıyorum. Bakışlarından dolayı tenimin karıncalanması da yardımcı olmuyor ama ne zaman gizlice etrafıma bakmaya çalışsam onu bulamıyorum.

Ama orada olduğunu, gölgelerde saklandığını, hamlesini yapmak için beklediğini biliyorum.

Dans ederken beni diken üstünde tutuyor ve sonunda kendini gösterdiğinde neler olacağına dair düşüncelerle kanımın ısınmaya devam etmesini sağlıyor.

Beni karanlığa sürükleyecek ve biz gölgelerde saklanırken en kötüsünü mü yapacak? Beni omzuna atıp, bana hala borçlu olduğu ikinci tur kaput seksi için arabasına mı götürecekt?

Tüm bu olasılıkları düşünmemem gerektiğini biliyorum, ona nasıl hayır diyeceğimi planlamalıyım.

Ama bunun anlamsız olduğunu zaten biliyorum. Kane söz konusu olduğunda hep öyledir.

"Onu unutamazsın, değil mi?" Leon beni etrafa bakarken yakalayınca kulağıma fısıldıyor.

"Beni izliyor, bunu hissedebiliyorum."

Başını sallıyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Onun için gerçekten gittin, değil mi?"

"Hayır, ben-" Gözlerimi onun bilmiş bakışlarından ayırıp derin bir nefes alıyorum. "Bunu durduramam, Lee. Ne yaparsam yapayım. O ne yaparsa yapsın. Aramızda öyle bir şey var ki, açıklayamıyorum bile."

"Gerek yok," diyor, yanağımı avuluyor ve sanki gerçekten anlıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Leon'un hiç bu kadar

Herhangi bir türden kız arkadaş, bırakın sağlam bir bağ kurduğu birini, ama bu hiç yaşamadığı anlamına gelmez.

"Sen iyi bir arkadaşsın, Lee." Üzerimize bir gölge düşerken bana gülümsüyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Leon'un gözleri benimkilerden ayrılıyor ve hafifçe başını sallıyor. "Sanırım artık nerede olduğunu tahmin etmeme gerek yok, ha?"

Kane gelip ikimizin yanında duruyor. Tamamen siyah giyinmiş ve mavi gözleri etrafımızı saran loş ışıktaki parlarken her zamanki gibi tehlikeli görünüyor.

Vücudum daha sıcak yanmaya başlarken bağlantımız bir süre devam ediyor.

"Araya girebilir miyim?" diye soruyor, Leon bir adım geri atarken o da bir adım ileri atıyor.

Uzanarak Lee'nin elini tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Hayır," diyorum kendimden emin bir şekilde, Kane'in bakışlarını tutarak.

"Hayır mı?" diye soruyor gülerek, sanki şaka yapıyormuşum gibi. Şaka yapmadığımı anlamak üzere.

"Kesinlikle. Hayır. Geceyi arkadaşlarımla geçireceğim," diyorum ve arkamdaki arkadaşlarımla bakışları neler olup bittiğini fark ettikçe kafamın arkasını yakmaya başlarken çenemi dışarı çıkarıyorum.

Kane'in yüzündeki eğlence ifadesi kısa sürede kaybolur ve yerini hayal kırıklığı alır.

"Prenses," diye homurdanıyor, alçak ses tonundaki uyarı bedenimi ürpertiyor.

"Hayır, Kane. Senin emirlerine uymaktan bıktım, git ve dans edecek başka birini bul." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken acı bir tat veriyor, başka birine dokunduğu düşüncesi beni kıskançlıkla dolduruyor ama bir kez daha onun dediğini yapmayı reddediyorum. Tek yaptığı başımı belaya sokmak.

"Ciddi misin? Gidip başka bir kız bulmamı mı istiyorsun?"

"Her neyse," diyorum omuz silkerek, umarım bu önerinin beni gerçekten ne kadar etkilediğini göstermiyordur.

Ondan uzaklaşıp Leon'a odaklanıyorum ve müzik eşliğinde yeniden hareket etmeye başlıyorum.

Alçak hırıltısının sesi içimi gümbürdetiyor ama ona bakmak için dönmüyorum.

"Ne yapıyorsun, Let?" Leon fısıldar.

"Hayatımı onun belirlemesine izin vermiyorum," diye tıslıyorum, beni izlediğini çok iyi biliyorum.

"Bunun peşini bırakmayacak."

"Bırakmak zorunda kalacak."

"Sadece konuşmak istiyorum." Kane'in alçak, öfkeli sesi duraksamama neden oluyor.

Kalabalığın içine doğru ilerleyip ondan uzaklaşmadan önce omzumun üzerinden "Evet, ama ben bilmiyorum," diye ateş ediyorum.

"Etkilendim," diye fısıldıyor Leon.

"Ne? Kendimi savunamayacağımı mı düşündün?"

"Normal şartlar altında yapabileceğini biliyorum. Ama Kane'e karşı bunu söylemek zor. Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Cupcake."

"Hiçbir fikrim yok Lee," diye itiraf ediyorum ellerimi göğsünde gezdirirken ve dansa devam edebilmemiz için kollarımı omuzlarına atarken.

Eminim çevremizdekiler dansımızın samimi olduğunu düşünecektir, bir bakıma öyle de sanırım, ama ikimiz de bunun bir yere varmayacağını zaten biliyoruz. Cumartesi gecesi bir hataydı ve ikimiz de bunu biliyoruz. Lee'yi seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum ama bu benim Kane için hissettiklerimle aynı şey değil ve onun için de aynı şey olmadığını biliyorum. Belki başka bir hayatta birbirimiz için mükemmel olabilirdik. Luca ve ben de. Ama durum böyle değil ve biliyorum ki dışarıda bir yerlerde ikisinin de kışına tekme basmak için bekleyen iki inanılmaz kadın var. Ve buna tanık olmak için sabırsızlanıyorum. Dunn'ın kalbini kazanacak iki şanslı sürük olacaklar, bunu şimdiden biliyorum.

Oğullarım için mükemmel olacak kadın tipini düşünürken bir şarkıdan diğerine geçiyorum ve hâlâ tenime işlediğini hissettiğim adamın gözleri yerine kendimi onların düşüncelerinde kaybediyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor Leon, tüm vücudu gerginlikten kilitleniyor.

"Sorun ne?" Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için dönerek soruyorum ama elleri kalçalarımın kenetlendiği için hareket etme şansım olmuyor.

"Yapma," diye uyarıyor.

"Lee, her neyse, orospu çocuğu," diye bağıriyorum beni bıraktığında ve kaslarını neyin sıkıldığını görebiliyorum.

Sadece birkaç metre ötede, Kane Clara'yı vücuduna bastırmış ve sanki yalnızlarmış gibi ona sürtünüyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık içimde dalgalanıyor.

"Gitmem gerek," diyorum ve Kane'in o kevaşenin üzerindeki ellerine son bir kez bakarak kendimi Leon'un elinden kurtarıyorum ve kalabalığı yararak uzaklaşıyorum.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Cupcake." Bir hıçkırık boğazımı parçalayıp kaçmak için ağaçların arasından koşmaya başladığımda Leon'un sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor.

Hayır, Lee. Açıkçası ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Letty, bekle." Onun sesiyle adımlarım duraksıyor ve göğsüm kabarak, gözlerim ağlama isteğiyle yanarak duruyorum. "İyi misin?"

Omzumun üzerinden bakarken, Luca'nın uzaktan bana bakarken yüzünde beliren ifadeyle nefesim kesiliyor.

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama buna fırsat bulamıyor çünkü arkasından kopan dallar Leon'un peşimizde olduğunu gösteriyor.

Kardeşinin aksine uzakta durmuyor, doğruca yanıma geliyor.

"Beni eve götürebilir misin lütfen?" O bir şey söylemeye fırsat bulamadan ben soruyorum.

"Gidelim," diye bağıyor Luca, başka bir şey söylemeden ikimizin de yanından hışımla geçip giderken.

"Benden gerçekten nefret ediyor, değil mi?"

"Hayır, Cupcake. Şu anda kendisiyle ilgili bir sorunu var. Gel hadi."

Elini benimkinin içine sokuyor ve Luca'nın kaybolduğu yerin arkasından gidiyoruz ve birkaç dakika sonra derme çatma otoparkta Luca'yı arabasında oturmuş, motoru çalışır halde buluyoruz.

Ben arkaya tırmanıyorum ve Leon da beni takip ediyor.

Luca'nın gözleri dikiz aynasından her hareketimizi takip ediyor ve başımı Leon'un omzuna yasladığımda çenesi gözle görülür şekilde titriyor.

Onun acı dolu gözlerine bakamayınca kendi gözlerimi kapatıyorum. Çok geçmeden karanlığın daha iyi olmadığını fark ediyorum çünkü tek görebildiğim onunla birlikte olduğu.

Onu ağaçların arasına sürüklediğini, ona dokunduğunu, benimle konuştuğu gibi onunla konuştuğunu düşününce midem bulanıyor.

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, damarlarımda akan alkolden olduğunu varsayıyorum ama bildiğim bir sonraki şey, Leon beni nazikçe oturtuyor ve gözlerimi açtığımda, yurt binamın arkasındaki otoparkta olduğumuzu görüyorum.

"Ah, buradayız," diye mırıldanıyorum aptal gibi, Kane'in o forma kovalayıcısıyla olan görüntüleri tekrar gözümün önüne geliyor. Öfkem kabarıyor, nereye varmış olabileceğini merak ederken vücudum ısınıyor.

"Seni yukarı çıkarmamı ister misin?" Leon soruyor ama dikiz aynasından Luca ile bir kez daha göz göze geldiğimde sesi uzaklarda kayboluyor.

"Uh... hayır, sorun değil. Sen çık, yarın büyük bir günün var."

"Sorun değil, Let."

"Hayır," diyorum biraz daha k a r a r l ı bir şekilde. "Ben iyiyim. Seninle sabah konuşuruz."

Luca konuştuğunda arabadan yarı yolda

inmiştim. "Maça geliyor musun?"

Durup omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerini bir kez daha buluyorum.

"Tabii ki. Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım." Gülümseyerek bir adım öne çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Gitmeleri için beklemiyorum, beni binaya girerken görene kadar gitmeyi reddedeceklerini zaten biliyorum.

Kapıdan içeri süzülüp odama çıkmadan önce onlara hızlıca bir el sallıyorum ve gecenin olaylarını kafamda tekrar tekrar gözden geçirip kendime en başta neden hiç gitmemem gerektiğini hatırlatıyorum.

TLetty dün gece Luca ve Leon peşindeyken ağaçların arasında kaybolduğu anda Clara'nın yanından geçip ellerini bedenimden ayırdım ve tek kelime etmeden oradan uzaklaştım.

Ona karşı hiçbir ilgim yoktu ve eğer gerçekten ilgilendiğimi düşündüyse düşündüğümünden daha aptal ya da daha çaresizdi.

Park yerine vardığımda sadece Luca'nın arka lambaları görünüyordu.

Clara'yla yaptığım küçük gösterinin sonucu beklediğim gibi olmadı.

Kızacağını, öfkeleneyeceğini ve kendisine ait olanı, yani beni almak için saldıracağını düşünmüştüm. Ama yapmadı. Kalabalık onun geçmesine izin vermek için ayrılmasaydı, ne yaptığımı fark ettiğini bile fark etmeyecektim. Doğru olanı yapmaya ve onunla konuşmaya çalıştığımda beni görmezden gelmekten çok mutlu görünüyordu, bu yüzden daha vahşi bir hareketin dikkatini çekebileceğini varsaydım. Geçmişte işe yaradığını biliyordum ama dün gece her zamanki kurallarına göre oynamıyordu.

Bugün maçımız olduğu için içecek bir şey almamıştım, bu yüzden hemen arabama atladım ve onları takip ettim.

Ona güvenmiştim. Geçen hafta sonu olanlardan pişman olduğunu biliyordum. Pişman olmasaydı Pazar günü gibi eve asla gelmezdi ama başka birini istediğimi düşündüğü için bir kez daha doğruca onlarla eve gitmeyeceğini bilme ihtiyacım görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Evlerine değil de yatakhaneye gittikleri belli olduktan sonra bile onları takip etmeye devam ettim.

Beni görüp görmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası umurumda da değildi. Sadece eve yalnız gittiğini ve güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

Otoparkın diğerk ucuna park ettim ve Luca'nın arabasından inip karanlıkta tek başına binasına doğru yürümesini izlerken içimde öfke patladı.

Ortadan kayboldukları anda arabamdan inip binaya doğru koştum, onun içeride kilitli ve güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Victor'un her şey yoluna girmeden onun peşine düşeceği korkusu çok gerçek.

Birkaç kat üstümde kapı çarparak kapandı ve tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarı verdim.

Vücudumun her bir santimi oraya çıkıp ihtiyacım olan her şeyi söylemem, ona tam olarak nasıl hissettiğimi ve ne istediğimi söylemem için çılgılık atıyordu ama sonunda hareket ettiğimde, bu tam tersi yöndeydi.

Oraya sadece kelimelerle gitmek istemiyorum, cevaplarla gitmek istiyorum. Kanıtle gitmek istiyorum ki ona ne istediğimi söylediğimde bana güvenmekten başka çaresi kalmasın.

İşte bu düşünceler beni arabama geri dönmeye ve eve doğru yola çıkmaya zorladı. Sadece sabırlı olmalıyım ve sonra tam olarak istediğimi alabilirim.

Kızım benim.

Diğerk her şeyi siktir et. Şu anda önemli olan tek şey o.

Eve dönüş maçımızda aldığımız sağlam bir galibiyetin ardından soyunma odasına döndüğümüzde takım ve koçluk ekibinde büyük bir heyecan vardı.

İnanılmazdı, tekrar o büyüklükte bir kalabalığın önünde oynamak ve rakiplerimizi öldürmek çılgıncaydı, ancak çevremdeki herkesin aksine, sezonumuzu tersine çevirmiş gibi hissetmiyorum çünkü hafta sonu sonunda sezonumun bitmiş olma ihtimali çok yüksek.

Maça hazırlanmak için buraya gelmeden önce stadyumun dışında arabamda otururken hayatımı değiştirecek bir karar verdim.

Bu hafta başında yapmalıydım. Ama bunu istedim. Sadece birkaç haftalığına da olsa ellerimde tuttuğum rüyanın tadına bir kez daha bakmak.

Bu, daha iyi bir hayatın var olabileceğine dair ihtiyacım olan kanıttı. Derede doğmuş olmam, Şeytan'ın kendisi tarafından imzalanmış bir ömür boyu hapis cezasına çarptırıldığım anlamına gelmek zorunda değil.

Onun kirli işlerini yaptım. Cezamı çektim. Ve şimdi, işim bitti.

Onun küçük orospusu olmaktan bıktım ve eğer bu her şeyi kaybedeceğim anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Kyle artık iyi. Yeni bir başlangıç yaptı ve dört gözle beklediği bir geleceği var.

Etrafımdaki çocuklar heyecanla bu akşamki parti hakkında konuşuyorlar ama ben hepsini dışarıda bırakıyorum.

Ben gitmiyorum. Muhtemelen çoğu kişi tarafından fark edilmeden ve Luca'nın çok hoşuna gidecek şekilde uzaklaşacağım ve büyük olasılıkla sağlam bir sezon geçirmeye devam edecekler. Onlar benim Panther olarak geçirdiğim kısa dönemi unutacak, ben ise sonsuza dek unutmayacağım.

"Dostum, partiye geliyor musun?" Zayn omzuma sert bir tokat atarak soruyor.

Şu anda neden benimle iyi olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama açıkça uyarısının yeterince iyi olduğuna karar verdi ve burnunu bir kez olsun kız kardeşinin işinden uzak tutuyor.

"Hayır, hafta sonu için eve gidiyorum."

"Ne? Hayır. Hadi ama. Böyle bir maçtan sonra Rosewood'a geri dönemezsin."

"İzle beni," diye mırıldandım.

Çantamı omzuma atıp, Luca ve oyun kurucu koçuyla konuşan Koç'a veda etmek için başımı sallıyorum ve beni gördüğüne sevineceğini bildiğim tek kişiyi bulmak için yola koyuluyorum.

Kyle bana doğru koşarak, "Kardeşim, çok iyiydin," diyor.

"Sağ ol dostum."

"Seni orada izlemek delilikti. İlk iki maçı kaçırdığına inanamıyorum. Kahretsin, bunu istiyorum," diyor, her şeye hayranlıkla bakarak.

"Alabilirsin," diyorum kollarımı omuzlarına atarak. "Şimdi, bana bir biftek sözü vermiştin. Bu sözün hâlâ geçerli olsa iyi olur," diyorum ve onu kalabalıktan uzaklaştırıyorum.

"Legend, bekle," diye sesleniyor biri.

Aynı anda ikimiz de omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz, ama çok geçmeden benim için kimse olmadığını anlıyorum.

Kyle'ın arkadaşı ve kaptanı Ashton koşarak geliyor. "Cidden geri mi dönüyorsun?"

"Evet, öyleyim."

"İstersen partiye gidebilirsin," diyorum kardeşime.

"Hayır, bu hafta sonu olmaz. Hadi," diyor bana. "Keyfini çıkar. Ve fazla sarhoş olma," diye Ash'i uyardıktan sonra bana döndü ve

Arabamın nerede olduğunu.

"Kesinlikle kalabilirsin. Rosewood'a yalnız dönebilirim, biliyorsun."

"Biliyorum ama seninle biraz zaman geçirmek istiyorum. Seni özledim, kardeşim." "Ben de seni özledim evlat," diyorum ve uzanıp saçlarını karıştırıyorum.

Rosewood'daki evimize gitmeden önce Maddison County'nin kenarında bir biftek evine uğradık. Binanın kendisi pek bir şey değil ama sahip olduğumuz ilk gerçek ev ve pek arzu edilmeyen görünümüne rağmen onu seviyorum.

Beyaz ve mavi boyalı bir bungalov ve Kyle'ın onu oraya ilk götürdüğümde burayı bir büyükanne evi olarak tanımlaması oldukça doğru bir tanımlama, ancak burası bizim ve önemli olan da bu. Hayatına orada yeniden başladı, Harley'e orada aşık oldu ve sanırım hayatında hiç olmadığı kadar mutlu oldu ve bu benim için her şey demek.

"Peki bu hafta sonu kız arkadaşınla ne yaptın?" Rosewood'a girerken soruyorum. Bizi kasabaya davet eden tabelayı geçer geçmez anında rahatlıyorum. Burası benim güvenli sığınağım gibi. Kimse beni tanımıyor, Hawks yok, Panthers yok ya da biraz kaba dış görünüşümün ve bir büyükanne evinde yaşadığımız gerçeğinin ötesinde beni yargılayabilecek hiç kimse yok. Bu sabahki telefon görüşmemin sonucunun ne olacağını öğrenmeyi beklerken birkaç gün için tam da ihtiyacım olan şey bu.

Kyle'ın arabasını yolda bırakması sayesinde garaj yoluna giriyorum ve evimize bakarken uzun bir iç çekiyorum.

"Döndüğüne memnun musun?" diye soruyor gülerek. "Hiçbir fikrin yok. Sadece... huzura ihtiyacım var." Yorumum karşısında kahkahasını bastırıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Gel hadi. Sana bir sürprizim var."

Gözlerimi ona doğru kısıyorum ama o arabadan indiğinde ben de iniyorum, neden bahsettiğini merak ettiğim için burada daha fazla oturamıyorum.

Onu merdivenlerden verandamıza kadar takip ediyorum ve gözlerim köşedeki salıncağa takılıyor. Orada oturup esrar içtiğim anıları hatırlıyorum. Takımdan çıkarılmak üzere olduğuma göre sanırım bunu tekrar yapabilirim. Bir daha vücuduma ne koyduğum kimsenin umurunda olmayacak.

"Bu sürprizin içinde bir ton bira olsa iyi olur," diye mırıldanıyorum kapıyı açıp içeri girerken.

Yaşam alanına adımımı attığım anda adımlarım duraksıyor ve gözlerim Harley ile birlikte kanepemde oturan Letty'ye takılıyor.

"Doğru, şey..." Harley, sanki birdenbire yanmış gibi koltuktan sıçrayarak şöyle der. "Bu çok eğlenceliydi abla ama benim erkeğimle randevum var, senin de öyle."

Ne olduğunu anlayamadan ikisi gitti ve beni Letty ile yalnız bıraktılar.

"Ah," diyorum, elimi saçlarıma götürüp yüzümden uzaklaştırırken beynimin az önce olanlara yetişmesini sağlamaya çalışıyorum.

Harley: Benimle Kyle'ın evinde buluş.

I Az önce kaçtığım stadyumun dışındaki otoparkta otururken kız kardeşimin mesajına bakıyorum. Ben koridorda çıkışa doğru ilerlerken maçın bitiş düdüğü henüz çalmıştı.

Çocuklar kazandığı için çok mutluydum, tabii ki öyleydim. Özellikle de geçen haftaki yenilgiden sonra, Maddison'dan uzaklaşmaya ve kız kardeşimle dinlenmeye fazlasıyla hazırdım.

Neden? Annemlerde takılacağımızı sanıyordum.

Harley: Bana güvenmiyor musun?

Sinir bozucu küçük kız kardeşime gözlerimi deviriyorum ve arabamı sürüyorum.

Evin biraz aşağısında bir yer buluyorum, Harley belli ki beni bekliyor çünkü ayağım kaldırıma değerek değmez heyecanla verandaya fırlıyor.

"Buradasın," diye bağırıyor.

"Olmamı söylediğin yerdeyim," diye karşılık veriyorum ve çantamı almak için içeri uzanıyorum.

Ona ulaşmak için birkaç basamak tırmanırken, "Panterler onu öldürdü," diyor. "Başardılar. Luc mutlu olacak."

"Ee, işler nasıl?" diye soruyor eve dönerken. "Um... neden buradayız?"

"Sadece teslimatı beklemem gerekiyor ve sonra yola çıkabiliriz."

"Tamam," diyorum, sözlerini olduğu gibi kabul edip çantamı masanın üzerine koyuyorum.

Buraya ilk kez gelmiyorum ama ilk kez bu kadar rahatım. Önceden Kane'in her an gelebileceğinin farkındaydım ama şu anda Maddison'da meşgul olduğunu ve daha sonra başarısını kutlamak için dışarı çıkacağını biliyorum. *Clara'yla birlikte* kafamın içinde sinir bozucu küçük bir ses

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Dinlenmem gerekirken dün gece birlikte dans ettiklerine dair görüntülerin aklıma gelmesini istemiyorum.

"İçki?"

"Elbette."

"Rahatınıza bakın. Eminim çok uzun sürmeyecektir."

Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve ben de kanepenin köşesine kıvrılıp bir süreliğine gerçek hayatı unutmaktan çok mutlu bir şekilde emirlere uyuyorum.

"Peki plan nedir?"

"Gerçekten bir tane yok. Abur cubur, film, votka."

"Kulağa mükemmel geliyor. Annem içeride mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu bütün hafta neredeyse hiç görmedim."

İki kutu soda getirdi ve yanıma oturdu. Televizyona bir müzik koyuyor ve birbirimize dönüp bakıyoruz, haftalarımızı ve onun Kane hakkında daha fazla bilgi edinmek için yaptığı araştırmaları konuşuyoruz.

Neredeyse iki saat sonra nihayet evin önünde bir motor gürledi. Bütün bunların beni buraya getirmek için büyük bir oyun olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Sonunda," diye iç geçiriyor, öne doğru eğiliyor ve elindeki kutuyu sehpanın üzerine koyuyor.

"Almayacak mısın?"

"Tabii ki. Gerçi genelde çok yavaştır."

"Doğru," diyorum, gözlerimi ona dikerek, burada doğru olmayan bir şeyler olduğunu daha da fazla hissederek.

Bir arabanın kapısı diğerinin önünde çarparak kapanıyor ve kalbim boğazıma kaçıyor.

"Har, neler oluyor?"

Bana bakıyor ve iki saniye boyunca yüzünü dik tutmayı başarıyor.

"Bir sürpriz hazırladım."

Dudaklarım cevap vermek için ayrılıyor ama ön kapı açılıyor ve çok tanıdık bir ses etrafımdaki boşluğu doldurarak tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Bu sürprizin içinde bir ton bira olsa iyi olur," diyor bir çırpıda, kapı aralığında hayattan daha büyük görünerek belirmeden önce.

Gözlerimiz kilitlendiği anda nefesim kesiliyor. Harley küçük sürprizi karşısında biraz heyecanlı görünerek koltuktan zıpladığında beynim kalkıp kaçmam için çılgılık atıyor.

"Harley," diye tıslıyorum ama o çoktan Kyle'ın yanına sokulmuş ve kapıya doğru gidiyorlar.

Hareket etmeye fırsat bulamadan gittiler ve kapı Kane'in arkasından çarparak kapandı ve bizi yalnız bıraktı.

Elini kaldırarak endişeli bir şekilde saçlarını alnından çekerken, onun da benim kadar bu olaydan gafil olduğu gerçeğini biraz daha iyi hissediyorum.

"Prenses, bilmiyordum. I-" Bir araba çalışıp uzaklaşırken omzunun üzerinden bakar.

"Anlayabiliyorum," diyorum ama sesim her zamanki hafifliğinden yoksun. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, bu durumdan tamamen etkilenmiş görünüyor.

"Gitmem gerek."

"Ne?" diye kekeliyor, ben koltuktan kalkarken kaşlarında derin çizgiler oluşmuş bir halde bana bakıyor. "Hayır, lütfen."

"Hayır, Kane. Böyle bir şey olmayacak." Ona, daha doğrusu ön kapıya doğru yürüyorum. "İşimiz bitti. İzninizle."

Etrafından dolaşmak için bir adım atıyorum ama -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- buna fırsatım olmuyor çünkü sıcak parmakları bileğimi sararak kaçışımı engelliyor.

"İşimiz bitmedi, Prenses. Yaklaşmadık bile."

"Kane, bunu yapamam. Sana söyledim, bu hayatın bir parçası olmayı reddediyorum. Oyunlar, yalanlar, saçmalıklar."

"Sadece konuşabilir miyiz, lütfen? Sana anlatmam gereken çok şey var." Sesindeki samimiyet karşısında ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Aklım bana hayır dememi ve kapıdan çıkıp onun hayatından çıkmaya devam etmemi söylüyor. Ama bunu yapmanın faydasız olacağını zaten biliyorum. Dışarıda bir yerlerde bizi birlikte isteyen biri var çünkü çarpıştığımızda ne kadar patlayıcı olursa olsun evren bizi bir araya getirmeye devam ediyor gibi görünüyor.

"Kane," diye iç geçiriyorum, şimdiden kendimi onun yakıcı dokunuşuna ve sesindeki kırılganlığa teslim olmuş hissediyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor ve ben yıkılıyorum.

Ona dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Alışık olduğum mavi, daha önce hiç görmediğim bir şeyle parlıyor. Duygu. Umut. Her ne ise, her zamanki öfke çoktan gitmiş.

"On dakikan var ve sonra o kapıdan çıkacağım."

"Tamam," diye fısıldıyor, kolumdan çekştiriyor, böylece bedenine girmekten başka çarem kalmıyor.

Ona karşı koyuyorum ama o çok güçlü. Diğer eli kalkıp boynumun yan tarafını kavlıyor ve ben onun tanıdık tutuşunun içinde eriyorum.

"Seni özledim," diye nefes alıyor ve başını benimkine doğru eğiyor.

"Bu konuşmak değil, Kane," diye uyarıyorum. "Zamanın tükeniyor." Nefesini üflüyor ve isteksizce beni bırakıyor.

Kanepedeki yerime geri dönmek yerine sandalyeye oturuyorum, böylece yanıma oturup yakıcı dokunuşuyla muhakeme yeteneğimi gölgeleyemeyeceğinden emin oluyorum.

Kanepede önüme otururken ona "On dakika," diye hatırlatıyorum. Dirseklerini dizlerine dayayarak kenara tünüyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Tüm pişmanlıkları yüzünden okunuyor ve henüz tek bir kelime bile etmemiş olmasına rağmen ona karşı yumuşamaktan kendimi alamıyorum.

"O hamile değil, Let. Sana söz veriyorum."

"O zaman neden öyle olduğunu söyledi?" Sandalyede arkama yaslanıyorum ve bir bacağımı diğerinin üzerine atarak umursamaz görünmeye çalışıyorum, dudakları sırtıtmaya başladığında bunu başardığımı hiç sanmıyorum.

Eli bir kez daha saçlarına giderken nefesini dışarı üflüyor.

"Kyle öldüğünden beri Victor için yaptığım şeylerden biri de... insanları eğlendirmektir."

"İnsanlar mı?" Ben deadpan.

"Kadınlar. Kyle uyuşturucu yüzünden hapse atıldı ve ben onların yanına yaklaşmayı reddettim, o da benim diğer... becerilerimi kullandı."

İnanmayarak homurdandım. "Doğru."

"Başlangıçta birkaç farklı kadınla görüştüm ama birkaç ay sonra bana Alana'yı ayarladı."

Onun adı dilinden dökülürken vücudum belirgin bir şekilde sarsılıyor.

Sanki bana yaklaşımdan kendini fiziksel olarak alı koyuyormuş gibi yumruklarını önünde sıkıyor.

"Onu tanıyordum. Onun en yakın adamlarından biriyle evli."

"Üyelerinin eşlerinden biriyle yatmanı mı istedi?"

"Evet."

"Neden?"

"Dürüst olmak gerekirse, sormadım. Sadece bana söyleneni yaptım. Yetkililer için yasal bir işim varmış gibi gösteriyordu ve sokaklarda satıcılık yapmadığım sürece ben de buna uydum. Bir şey yapmadığını ya da ilişkilerinin bittiğini ve bunu resmiyete dökmediklerini düşündüm. Bunu sorgulamak bana düşmezdi."

"Hayır, sadece onu boşaltmak zorundaydın," dediğimde yüzü asıldı.

"Her neyse, bu düzenli bir şeye dönüştü. Victor büyük toplantılar düzenlediğinde ya da o ve adamları şehir dışına çıktığında onu eğlendirmek için yemeğe çıkarıyordum. Her neyse, Kyle serbest bırakıldığında ona anlaşılmamız uyarınca işimin bittiğini söyledim ve sözünde duracağını umarak oradan uzaklaştım."

"Öyle olmadığını zaten biliyorum, bu yeni bir şey değil," diye çıktım. "MKU'ya başladığımdan beri onu iki kez gördüm."

O bunu itiraf ederken dişlerim gıcırıyor ve tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"İlk seferinde hiçbir şey olmadı. Aslında sen bana mesaj attın, ben de gittim. Bu..." Bir an için bakışlarını indiriyor. "Kütüphanedeki geceydi."

Nefesim kesildi. "Sen sikişmeden önce onunla birlikteydin, Kane."

"Ona dokunmadım. Bir masada karşısına oturdum ve zamanımın çoğunu seni düşünerek geçirdim."

Sözleri karşısında yanaklarım kızarıyor ve bu ifadeye tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Peki ya ikinci sefer?"

Saçlarını çekiştiriyor, ta ki kafa derisinden kopardığına şahit olacağıma emin olana kadar.

"Geçen Çarşamba."

Ona bakıyorum. "Kaybolduğun gece."

"Siktir, bırak." Koltuktan kalkıp ileri geri volta atmaya başladı. "Ondan sonra seni göremedim. Kendimden nefret ediyordum ama başka bir yol da göremiyordum. Bir çıkış yolu bulmak için zamana ihtiyacım vardı, öylece hayır diyemezdim. Kimse Victor'a öylece hayır diyemez."

Bilmiyor muyum lan?

"Ne yaptın Kane?" Sesim kendiminkine benzemediği için soruyorum.

"Yemeğe gittik ve sonra... sonra onu şehrin diğer tarafındaki bir otele götürdüm."

"Aman Tanrım," dudaklarımdan bir inilti olarak dökülüyor. "Onunla yattın mı?"

Zayıflayan kalbimin tam burada, şu anda paramparça olmasını engelleyebilmek umuduyla kollarımı kendime sararken, acı ve pişmanlık ondan dökölüyor. Pazar günü bana yalan mı söyledi?

"Hayır, onunla yatmadım," diyor kendinden emin bir şekilde, bana daha önce söylediği şeyi tekrarlayarak. "Ama yaptım... Ona ihtiyacı olanı verdim."

Umutsuzca tutunduğum kalbimin parçaları paramparça olurken boğazımdan kopan ses daha önce hiç duymadığım bir ses.

"Prenses," diye nefes alıyor, ben ona hiç tanımadığım biriymiş gibi bakarken yüz hatlarını acı kaplıyor.

"Gitmem gerek."

Ayağa kalkmak için zorladığımda, bacaklarım beni kapıya ya da arabama götürmek bir yana, destekleyecekmiş gibi bile hissetmiyor.

"Hayır, lütfen. Dahası da var. Lütfen sadece beni dinleyin."

Ona sırtımı dönüyorum ve o yalvarmaya devam ederken zayıf bacaklarımla sandalyenin etrafında yürüyorum.

"Neden, Kane? Bunları dinlemem için bana iyi bir sebep söyle. Hayatım boyunca yaptığın tek şey beni sikip atmaktı. Tekrar ve tekrar. Ve bu da onlardan biri-"

"Çünkü sana aşığım."

Neyse ki bir duvarın yanındayım çünkü yemin ederim, o anda ona uzanmasaydım yerde olurdum.

"Hayır," diye fısıldıyorum, kelimeleri kabul etmek bir yana duymayı bile reddederek. "Benden nefret ediyorsun ve olması gereken de bu. Biz bir felaketiz, Kane. Tek yaptığımız birbirimizi incitmek. Bu aşk değil, lanet olası bir kabus."

Dudaklarımdan dökülen her kelimeyle göğsüm daha da ağrıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye nefes alıyor, vücut ısısı sırtımı ısıtmaya başlıyor. Parmakları benimkilerle birleşene kadar kolumu nazikçe okşuyor.

"Yalan söylüyorsun, Let. Bu daha fazlası ve sen bunu biliyorsun. Senin de hissettiğini biliyorum."

O konuşurken sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderiyor.

"Victor beni kendine aşık etmek ve elinde tutmak için ona tuzak kurdu. Gideceğimi biliyordu ve onu bana karşı kullanmaya çalıştı. Bu yüzden hamile olduğunu söyledi. Ama hamile değil. Gebe kalamayacağını kanıtlayan tıbbi kayıtlarının kopyalarını gördüm."

Boğazımı tıkayan dağınık duygu yumağını yutuyorum. "Gitmene izin vermeyecek, Kane."

"Yapacak ama bu bana geleceğime mal olacak." Konuşurken dudakları kulağımın kenarına değiyor. "Maçtan önce onu aradım. Bittiğini söyledim. Ona tüm iyiliklerini geri çekebileceğini söyledim, futbol, üniversite, kalacak bir yer. Hepsini."

İtirafı karşısında keskin bir nefes alıyorum. "Yapmayacak."

"Yapacak. Adamlarından biri için önemli bir şeyim var. Ya gitmeme izin verir ya da Alana'yı parçalar halinde geri götürürüm."

Sözleri karşısında tüm vücudum geriliyor. Yapacağına inanmak istemiyorum ama bunu söylerken sesindeki zehir ona inanmamı sağlıyor.

"O nasıl önemli olabilir ki? Kocasını onunla yatmıyor bile?" Şu anda en az endişelendiğim şeyin bu olduğunu biliyorum ama vücudunun benimkine bastırılmış hissinden başka bir şeye odaklanmaya çalışmam gerekiyor.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bilmen gereken tek şey, onun beni serbest bırakacak kadar önemli olduğu."

Başımı bir saniyeliğine eğip sözlerinin zihnimde yer etmesine izin veriyorum.

Elim sıkıca onun elinin içindeyken arkamda durarak bana sessizlik sağlıyor.

"Ama... ama ne yapacaksın?" Bana söylediği her şey başımı döndürürken soruyorum.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyor, parmakları benimkileri daha da sıkıyor. "Sana sahip olduğum sürece umurumda değil."

Sözlerini duyduğumda nefesim kesiliyor.

"Kane," diye nefes alıyorum. "Her şeyden vazgeçemezsin." "Vazgeçmiyorum. Seçim yapıyorum."

"Hayır," diyorum başımı sertçe iki yana sallayarak. "Yapamazsın."

"Yaptım, Let. Bitti."

Beni döndürüp duvara doğru ittiğinde tüm nefesim ciğerlerime doluyor. Yakınımda duruyor, yoğun mavi gözleri gözlerimin içine bakarken vücudunun uzunluğu benimkine hafifçe bastırıyor.

"Aramayı ben yaptım, Prenses. Victor işimin bittiğini biliyor. Her şey bitti."

Boğazımdaki yumru büyüyor, nefes almak bile neredeyse imkansız hale geliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor.

"Ama üniversite futbolu oynamak senin hayalindi," diye zorladım.

"Öyleydi. Yeni bir tane aldım." Eli boynumda çok sevdiğim o noktaya gidiyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor ve başparmağı saçlarımı okşuyor.

Yanak. "Seni istiyorum, Letty. Bana bir ultiatom verdin ve ben seştim."
Eğildi, burnu benimkini okşadı. "Ben seni seştim."

Birbirimize sessizce bakarken göğsüm kabarıyor, başım dönüyor ve vücudum onun masum dokunuşuyla yanıyor.

Ağır nefes alış verişlerimiz dışında tek ses, odanın içinde bir yerlerde geçen her saniye tik tak eden bir saatin sesi.

"Bir şey söyle, Prenseler."

"Ben... um... Ben-"

Ben söyleyecek bir şey bulmakta kekelerken o gözlerimi arıyor. "Bana bunu istediğini söyle, Let. Sen de beni seştiğini söyle." Sesindeki kırılğanlık göğsümü ağrıtıyor.

"Kane," diye iç geçirdim. "Yapılacak bir seçim yoktu-"

Ben son kelimeyi söyleyemeden harekete geçti. Bana doğru iterken dudakları kavurucu bir öpücükle dudaklarıma yapışıyor ve beni sert vücudu ile arkamdaki sert duvar arasına sıkıştırıyor.

Dili dışarı ıktığı anda dudaklarım aralanıyor ve açgözlülikle onu ağzıma alıyorum.

Boynumu tutmayan eli belime uzanıyor ve Panthers formamın altından kayıyor, nasırlı parmakları tenimi en lezzetli şekilde kaşıyor.

"Kane," diye iç geçiriyorum alt dudağımı serbest bırakıp çenemi öptüğünde.

Beni kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve sert aletini göbeğime bastırıyor.

"Burada olmaz," diye zorluyorum boynumu emdiğinde, geride bıraktığı ve neredeyse solmuş olan son morluğu daha da koyulaştırıyor.

"Hayır, Prenseler. Burada olmaz. Bu sefer seninle acele etmeyeceğim."

Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum, dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve ondan tam olarak ihtiyacım olanı alıyorum.

"Yatak odası," diye mırıldanıyorum öpüşürken ve beni hemen duvardan çekip kısa koridorda yürümeye başlıyor.

Bir kapıyı tekmeleyerek açtığımda, yatağa atılmadan önce etrafa bakma şansım olmadı ve o da kendini üzerime fırlattı.

"Kyle bana daha iyi bir sürpriz bulamazdı, Prenseler." Parmakları gömleğimin eteğine dolanıyor ve gömleğimi başımın üzerinden çekip arkasına atıyor.

"Küçük pislikler bizimle oynadı," diye inliyorum köprücük kemiğimi öperken, dişleri hassas tenimi sıyrıyor, meme uçlarım sertleşip tomurcuklanıyor, onun yerine ağzının üzerlerinde olmasını diliyorum.

Sırtımı eğerek, utanmadan kendimi ona sunuyorum.

"Pis küçük fahişe," diye fısıldıyor ve her zaman olduğu gibi, derin gürültülü sözleri içime kötü şeyler yapıyor.

Bacaklarımın arasına oturuyor ve tişörtünü başının üzerinden geçirip yan tarafa atarak benimkiyle birleştiriyor.

Gözlerimi göğsünden aşağıya, karın kaslarına doğru gezdirirken "Siktir, çok ateşlisin," diye geveliyorum.

"Böyle düşünmene sevindim ama senin yanında ben bir hiçim."

Parmakları kot pantolonumun düğmesini hızla açıyor ve saniyeler içinde sadece sütyenim ve külotumla onun önüne seriliyorum.

"Çok güzel."

Üzerime eğilerek, dev elleri göğüslerimi kavrayana kadar ellerimi yan tarafımda gezdiriyor. Bu his karşısında nefesim kesiliyor ve o da benim bu tepkimden faydalanarak dilini ağzıma sokuyor.

Öpüşleri ve dokunuşları sarhoş edici ve kendimi hızla onun içinde kaybediyorum, bu dört duvarın dışında var olan her şeyi unutuyorum ve sadece zevk içinde boğuluyorum.

O haklı, bunu hissediyorum. Her zaman hissettim ama şimdi bile, yaptıklarını itiraf ettikten sonra bile. Bu beni hala hayatımda yaşadığım neredeyse her şeyden daha fazla korkutuyor.

E Onu öptüğümde her şey uçup gidiyor. Gerçekliğim, korkularım, en önemli şey dışındaki her şey. Onu. Göğsünü yalıyorum, bağımlılık yapan tatlı tadı ağzıma doluyor. duyular

Altımda inliyor ve sırtını bir kez daha dikleştiriyor, kendini sunmaya çalışıyor, daha fazlasını almam için çaresiz.

Ama söylediklerimin arkasındayım, bunun her saniyesini en iyi şekilde değerlendiriyorum. Her an fikrini değiştirebilir ve doğruca ön kapıdan çıkıp gidebilir. Bunu yaparsa onu suçlayamam, az önce ona anlattığım her şey, benimle bir hayat yaşama ihtimalini pek de cazip kılmıyor.

Hiçbir şeyim yok. Ve eğer hızlı bir şekilde düzgün bir iş bulamazsam, şu anda başımızın üzerinde duran çatı bile söz konusu olabilir.

Dudaklarımı göğüslerinin kabarıklığına değdirdiğimde çıkardığı inilti beni kendi başımdan sürüklüyor ve ona bakıyorum.

Bana bakarken gözlerinde parıldayan altını gördüğümde nefesim kesiliyor.

Bağlantımız devam ederken bir şeyler çatırıyor ve kalbim göğsümde yuvarlanıyor.

"Benim," diye nefes alıyorum, kelimeyi söylerken dudaklarım tenini okşuyor. Bir kez başını sallıyor. "Senin."

Bu tek kelime beni öldürüyor.

Oturma odasında yaptığım şeyi söylemek istememiştim, doğru olmadığını söylemek için değil. Doğru. Sanırım Alana ile dışarı çıktığım gece her şey boka sarmadan önce fark ettim, gerçi bunu çoktan fark etmeliydim.

Ama ben gözünün önündekini göremeyen bir aptalım. Geçtiğimiz on yıl bunun yeterince kanıtı zaten.

Ama onu neredeyse benden uzaklaşırken görmek. Bu, duygularımla daha önce hiç yaşamadığım kadar hızlı yüzleşmemi sağladı ve beni terk etmesini engellemek için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Ona ihtiyacım var. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki bunu ifade edebileceğimden emin değilim.

Parmağımı sütyeninin altından geçirip ince dantelini çekiyorum ve sertleşmiş meme ucunu ortaya çıkarıyorum.

Dudaklarımı etrafına sarıp derin derin emmek için ağzım sulanıyor ama bunu yapmadan önce gözlerimi onunkilere dikiyorum ve hassas tenine bir hava akımı üflüyorum.

Tüm vücudu bu his karşısında titrer.

"Kane," diye yarı inliyor, yarı uyarıyor, kalçaları ihtiyacı olanı bulmak için bana sürtünüyor.

"İşte orada," diye homurdandım. "Benim." Öpücük. "Kırlı." Yala. "Fahişe."

"Yesss," diye tıslıyor meme ucunu ağzıma çekip dişlerimi içine batırdığımda. Parmakları saçlarıma dolanıyor, ben de dilimi sokup diğer meme ucunu ortaya çıkarıyor ve ona da aynı muameleyi yapıyorum.

"Lanet olsun. Çok güzelsin, Prenses," diyorum doğrulup ona bakarken.

Koyu renk saçları açık gri çarşafıma dolanıyor, göğsü kabarıyor, gözlerim şişmiş göğüslerine, daha fazlası için yalvaran koyu renk meme uçlarına düşmeden önce ona verdiğim tüm ısırik izlerini vurguluyor.

Elimi sırtına dolayarak sütyeninin kancasını açtım ve hızla vücudundan çıktım.

"Benden saklanmak yok, Prenses. Ne şimdi, ne de başka zaman."

Dudaklarımı kaburgalarında ve karnında gezdirerek aşağı indiğimde başını sallıyor.

"Kıvrımların çok seksi," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

Yeniden bir araya geldiğimizden beri ondaki farklılıkları fark etmemek için kör olmak gerekir. Göğüsleri daha dolgun, kalçaları daha geniş, uylukları daha kalın. Daha sağlıklı, daha mutlu görünüyor ve kendine daha çok güvendiğini biliyorum. Her hareketinden belli oluyor.

"Hepsi pizza yüzünden," diye fısıldıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sana çok yakışıyor."

Ellerimi vücudunun altına kaydırarak, ılık atana kadar kıcını sıkıyorum. "Bende daha da iyi görünüyor."

Klotunu bacaklarından aşağı indirmeye başladığımda "Kane," diye uyarıyor. "Ne var, Prens. Senin için yeterince hızlı gitmiyor muyum?"

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle?"

"Sen, Kane."

"Buradayım bebeğim. Biraz daha açık olman gerekecek."

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve karanlık gözleriyle beni esir alarak bana bakıyor.

"Beni boalt. Dilinle."

Onun sözleriyle içime dolan arzu, zaten sert olan sikimi neredeyse acı verici hale getiriyor.

Ellerimi i bacaklarına bastırarak onu önümde iyice açıyorum ve bir süre sonra gözlerimi onunkilerden ayırıp vücudunda gezdirerek amına odaklanıyorum.

Alt dudağımlı ağzıma götürürken şişmiş amcığını emiyorum.

"Biliyor musun, dünyanın en güzel amcığına sahipsin." "Göster bana, söyleme."

"Siktir, Prens," diye homurdandım.

Bu kadın beni ldryor.

Yataktan kayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve kıcı sarkıp bana mükemmel bir erişim sağlayana kadar onu kenara sürüklüyorum.

Meme ucundan hareketlerimi tekrarlayarak, ortasına doğru uzun bir hava akımı flyorum.

İnliyor, daha fazlasına olan umutsuz ihtiyacıyla kalçalarını yataktan kaldırıyor. "Sabırsızlanıyor musun, Prens?"

Bana ihtiyaç duyduğu yere yaklaştık kokusunu içime çekerek kalçasından aşağıya doğru öpüyorum.

"Kane, lütfen," diye yalvarıyor, beni yerime oturtmaya çalışırken saçlarımı çekiştirirken sesi işkenceye benziyor.

"Bekledikten sonra ne kadar tatlı olacağını bir düşünsene," diye fısıldadıktan sonra sinirli hırıltısına gülüyorum

"Kane, I-argh, fuck," diye inliyor, sonunda ona ihtiyacı olanı verdiğimde ve dilimi amının uzunluğunda gezdirirken yatağa geri düşüyor.

Onu kucaklarken tatlılığı ağzımı dolduruyor, aşağıya inip içine sokmadan önce dilimin işkenceli vuruşlarıyla klitorisini kızdırıyorum.

Onu.

"Evet, siktir. Sikeyim. Kane." Ben onu çalıştırırken kelimeler dudaklarından dökölüyor.

Kalçaları yüzüme sürtünürken ona ihtiyacı olan her şeyi veriyorum.

"şimdiden yaklaştın mı, Penses?" Klitorisine karşı homurdanıyorum, derin sesimin titreşimlerinin onu çılgına çevireceğini biliyorum.

"Evet, evet. Siktir," diye haykırıyor iki parmağını içine sokup büküğümde G noktasını bulacağını biliyorum. "Yesssss."

Sadece saniyeler içinde adımı haykırıyor, parmaklarını saçlarımda o kadar sıkı tutuyor ki, zevk dalgaları arasında kendini kaybederken saçlarını koparmak üzere olduğundan eminim.

Amından fişkırıyor ve ben hevesle hepsini kucaklıyorum, vücudum onu almam, dünyada onun için başka bir erkek kalmayana kadar onu becermem için ılgılık atarken her damlasını benim yapıyorum.

Parmaklarımla etrafındaki titreşimi durana kadar nihayet ondan uzaklaştım ve onu yatağı geri attım.

Ellerimi kot pantolonuma götürüp düğmelerini açıyorum ve hem onları hem de boxer'ımı bacaklarımdan aşağı itiyorum.

Letty'nin gözleri her hareketimi takip ediyor, vücudumun her santimini gözler önüne seriyorum.

Kafamı kaldırdığımda alt dudağını ağına götürmüş, dişlerini ağına batırmış, sikime bakıyordu.

"Beni özledin mi?" Sırılarak soruyorum.

"Hiçbir fikrin yok. Ne zamandır piercing takıyorsun?"

"Birkaç yıl. Hoşuna gitti mi?" Boyumu elime alıp bir kez daha yatağı tırmanıp bacaklarının arasına yerleşirken yavaşça çalıştırarak soruyorum.

"Uh-huh."

Uzanıp parmak ucunu ucundan geçen soğuk metalin üzerinde gezdiriyor.

Temas ettiğinde tıslıyorum, zaten onu tek başıma yemekten utanç verici bir şekilde serbest kalmaya yakınım.

"Hissettiriyor..." Düşünürken duraksıyor, birlikte geçirdiğimiz önceki zamanları hatırladıkça gözleri kararıyor. "İnanılmaz."

"Böyle düşünmene sevindim." Üzerine çökerek bir elimi başının yanındaki yatağı koyuyorum ve sikimin başını kıvrımlarında gezdirirken gözlerinin içine bakıyorum. Yüzümdeki ifade karşısında nefesi kesiliyor ve dudaklarım seğiriyor, söylemek üzere olduğum kelimelerin ardındaki ciddiyeti okuyabildiğine seviniyorum.

"Bu fikrini değiştirmek için son şansın Prenses. Bundan sonra kaçmak yok, saçmalık yok. Sen benimsin ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyorum."

Nazikçe başını sallıyor.

"Söyle bana, Letty. Bunu istediğini söyle."

Bir an tereddüt ediyor ve ben panikliyorum, kalbim boğazıma fırlıyor, kanım kulaklarımdan hızla akıyor, çünkü o kısa an için fikrini değiştireceğini düşünüyorum. Benim ne kadar büyük bir pislik olduğumu anlayacak ve bana sırtını dönecek.

"Bunu istiyorum, Kane. Ben seninim."

"Fuuuuck," diye homurdanıyorum, bu kelimeleri ruhumun derinliklerinde hissederek ileri atıyorum ve onu sahip olduğum her santimle dolduruyorum.

Sıcaklığı beni sarıyor ve dirseklerimin üzerine düşüyorum, başını onunkine yaslayıp ona bakıyorum.

Kıpırdamadan dururken aramızda hiçbir kelime geçmiyor, en samimi şekilde birbirimize bağlıyız ama sanki o anda milyonlarca söz verilmiş gibi.

Ben onları tutsak ederken gözleri yaşlarla doluyor.

Uzanıp başparmağımla kaçan bir tanesini yakalıyorum.

"Benim," diye fısıldıyorum sonunda, hareket etme ihtiyacım dayanılamayacak kadar arttığında. "Senin," diye kabul ediyor, göğsümün kabarmasına ve kalbimin ağrımına neden oluyor. tamamen farklı bir şekilde.

Kalalarımı esneterek, yavaşça neredeyse tamamen dışarı çekmeden önce onun içine daha derine itiyorum. Kadife duvarları etrafımda dalgalanıyor, en azından onu tekrar çıkaracak kadar uzun süre bir araya getirme ihtiyacımla dişlerimi gıcırdatmamı sağlıyor.

"Hissediyorsun... siktir, Prenses. Cennet gibi."

Vücudunun içine geri ittiğimde ne demek istediğimi tam olarak anlayarak bana başını sallıyor.

Dudaklarım daha fazlasını söylemek için aralanıyor ama parmaklarını dudaklarıma bastırdığında içimden neler dkleceğine dair hiçbir fikrim yok.

"Artık yok," diyor usulca. "Sadece göster bana."

Dudaklarımı onun dudaklarına bırakarak, dilimi ağzının derinliklerine itiyorum, onu becerdiğim kadar yavaş ve derin öperken onunkini arıyorum. Dilimin her hareketiyle ve sikimin her itişiyle ona benim için ne kadar önemli olduğunu gösteriyorum.

İkimizin de tempoyu yükseltmek istediğimizi bilmeme rağmen -eğer tarih bize bir şey anlatıyorsa, ikimiz de ateşli ve kirli kısa filmlerin

hayranları olduğumuzu biliyoruz- asla

Hızlan. Bunun farklı olduğunu, benim farklı olduğumu, bunun gerçekten bir şeylerin başlangıcı olduğunu bilmesini istiyorum.

Akıllara durgunluk veren bir şey.

LETTY

W Kalçalarını bir kez daha ittiğinde, onun tutuşuyla paramparça oluyorum ve öpücüğüne doğru salıverilişimi inliyorum.
Vücudum kasılıyor ve zevk i ç i m e akıyor,

Duygular bana da çarpıyor.

"Prenses," diye homurdanıyor Kane, vücudu durulmadan ve siki içimde sarsılmadan önce öpüşürken. Tekrar çıplak olduğu gerçeğini düşünmüyorum, bu öğleden sonra olan her şeyin, bana itiraf ettiği her şeyin üstesinden geliyorum.

"Seni seçiyorum."

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve gözlerimi yakan yaşlar dökülüp şakaklarımdan akıyor.

"Letty," diyor usulca kendine geldiğinde ve beni altında ağlarken bulduğunda. "Neyin var?" Kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor ve bu beni daha hafif hissettirse de gözyaşlarımdan daha hızlı akmasına neden oluyor.

Kollarımı omuzlarına atarak onu kendime doğru çekiyorum, böylece ağırlığı beni yatağa bastırıyor.

O kapıdan içeri girip bana duymam gerektiğini bilmediğim her şeyi söylediğinden beri olan her şeyi kafamda toparlamaya çalışırken bana uzun süre sarılıyor.

Ama bu kelimelerin dudaklarından döküldüğünü duymak ne kadar şaşırtıcı olsa da, bunun bir bedeli vardı. Çok büyük bir bedel. Onun geleceği.

Benim için her şeyi bir kenara atmasına izin veremem. İzin vermeyi reddediyorum.

"Beni korkutuyorsun," diyor ve ağırlığını benden alıp ikimizi de yan yatırıyor. "Neyin var?"

Birkaç saniye sürüyor ama sonunda gözlerimi açıp onun endişeli gözlerine bakacak cesareti buluyorum.

"I-" Nefesimi üfledim. "Bunu yapmana izin veremem, Kane. Yapamam." Elini kaldırarak yanağımı okşuyor ve gözyaşlarını siliyor.

"Senden bir şey yapmama izin vermeni istemiyorum, Let. Bu seni şaşırtabilir ama ben yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam."

Bu sözler üzerine bir kahkaha patladı çünkü ben de bir iki kez böyle bir durumla karşılaşmış olabilirim.

"Biliyorum ama-"

"Burada ama yok, Letty. Kararımı verdim ve uygulamaya koydum. Orada söylediğim her kelimedede ciddiydim."

Ama. Kelime dilimin ucuna kadar geliyor ama henüz bitirmediğini hissederek bastırıyorum.

"Senden benzer bir karşılık beklemiyorum. Seni defalarca incittiğimi biliyorum ve bunun için sadece özür dileyebilirim. Tam bir aptaldım Let. Gözümün önünde olan şeyi göremedim. Ama sen benim için osun, Prenses. İstedğim tek şey sensin."

"O kadar basit değil Kane," diyorum. "Olabilir."

"Ama olamaz. Ani bir aydınlanma yaşadın diye bildiğin tek hayatı bırakıp hiçbir şey yapmadan öylece çekip gidemezsin."

"O kadar da ani değil," diye mırıldanıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Peki ya Victor? Ne dediğini biliyorum," diye ekliyorum. tartışmak. "Seni öylece bırakacağına gerçekten inanıyor olamazsın. Peki ya babam? Victor benim yüzümden gittiğini öğrenirse ona ne yapar?" Bencilce soruyorum. "Peki ya futbol? Takımın sana ihtiyacı var-"

"Eminim Luca artık benimle **u ğ r a ş m a k** zorunda olmadığı için çok sevinecektir, Prenses."

"Bu doğru olabilir ama sana ihtiyacı var ve bunu biliyor. Sen en iyisisin. Sen ve Leon onun iki yanında olduğunuz sürece siz durdurulamazsınız."

"Sence ben en iyisi miyim?" diye soruyor, yüzüne inanılmaz b i r gülümseme yayılıyor.

"Aklına girmesine izin verme, futbol hakkında her şeyi biliyorum."

"Yıllardır Dunn'larla takılıyorsun, bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor hemen herkesin yaptığı gibi.

"Öyle, inan bana. Ama mesele bu değil. Takımın sana ihtiyacı var. Öylece çekip gidemezsin."

"Başka seçeneğim yok Prenses. Victor burs fonumu kesecek ve Pazartesi sabahına kadar AD'nin beni takımdan çekmesini sağlayacak."

Öne doğru eğilerek başımı göğsüne yaslıyorum, bunu yaptığına inanamıyorum.

Hiçbir Creek çocuğunun elde edemeyeceği türden bir fırsata sahipti ve bunu benim yüzümden geri veriyor.

"Başka bir yolu olmalı."

Parmaklarını çenemin altına sokarak yüzümü göğsünden kaldırıyor.

"Benim için savaşmak istemeni seviyorum, Letty. Gerçekten ama gerçekten seviyorum." Kalçalarını döndürerek sertliğini bir kez daha hissetmemi sağlıyor ve bunu ne kadar sevdiğini gösteriyor. "Ama başka yolu yok. Üniversiteye gitmeye ya da bir iş bulmadan yaşamaya gücüm yetmiyor ve bunu futbolla birlikte yapamam. Ama sorun değil. Bunlara ihtiyacım yok." Ellerimizi birbirine bağladı ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü. "Bir iş bulacağım, Creek ve Hawks'tan uzakta düzgün bir hayat kuracağım. Gurur duyabileceğin bir şey yap."

Onun sözleriyle ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

"Ah, Kane," diye iç geçiriyorum, elimi boynunun arkasına dolayarak. "Mesele o değil."

Bir kez daha sessizliğe gömülüyoruz, gerçekliğimizin ağırlığı üzerimize çöküyor. "Tüm bunları yarına kadar bir kenara bırakabilir miyiz?" diye soruyor, burnunu dürtüyor dudakları ağzımın köşesine değiyor. Eli sırtımdan aşağı kayıyor ve kıcımlı kavrayarak bedenlerimizi birbirine daha sıkı bastırıyor.

"Ben... uh... Sanırım yapabiliriz."

Dudakları dizlerimi titreten başka bir öpücükle benimkileri kavırıyor ve ben bir kez daha her şeyi unutup kendimi ona teslim ediyorum.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama gözlerimi açıp Kane'in yatak odasına baktığımda uyumuş olmam gerektiğini fark ediyorum.

Odanın kendisi Kane'den beklediğim gibi değil. Duvarlar krem rengi ve mobilyaların hepsi açık renk ve uyumsuz. Anladığım kadarıyla bunların hiçbiri onun seçimi değil, sadece buraya taşındığında ona miras kalanlar.

Yatağın diğer tarafını boş bulunca bacaklarımı kenardan sarkıtıyorum ve onun atılmış gömleğini başımın üzerine çekiyorum.

Ev sessizlik içinde ama beni burada yalnız bırakmayacağından emin bir şekilde kapıyı çekip açıyorum ve kısa koridorda ilerliyorum.

"Hey," diyorum, onu kanepede oturmuş, derin düşüncelere dalmış bir halde telefonuna bakarken buluyorum. Alnını gölgeleyen kaş çatma çizgileri midemi bulandırıyor, çünkü bir kez daha her şeyden vazgeçtiğini hatırlıyorum.

Benimle Hawks arasında bir seçim yapmasını istemiş olabilirim ama bunun hayallerinden vazgeçmesiyle sonuçlanmasını hiç beklemiyordum.

Yapabileceğimiz bir şey olmalı.

"Selam, Prenses." Dönüp kapıda sadece tişörtümle durduğumu görünce yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Hmm, yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Vücuduma hücum eden sıcaklık dalgasını görmezden gelmeye çalışarak ve bunu başaramayarak, "Çoktan yaptığına eminim," diyorum.

"Elbette yaptım. Yakında tekrar yapmak için planlarım var." Göz kırıyor ve yüzünü kalçalarımın arasında izlediğimi hatırladığımda yanaklarım yanıyor.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?"

Çenesini omzumun üzerinden sallamadan önce gözleri yavaşça zar zor giydirilmiş bedenimi inceliyor.

"Arkanızdaki kapı. Seni uyarmalıyım, mavi." "Mavi mi?" Gülerek soruyorum.

"Göreceksin." Gözlerimi onun ateşli gözlerinden ayırmadan geri çekiliyorum. "Ne istersen kullan."

"Teşekkür ederim."

Ben kapıyı itmeden önce "Aç mısın?" diye soruyor. "Uh... evet."

"Ne istiyorsunuz? Sipariş vereyim."

"Çin yemeği mi?"

"Elbette."

"Sen seçebilirsin." Banyoya giriyorum ve o itiraz edemedi kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Vay canına," diye nefes alıyorum. Bu gerçekten... mavi.

Tuvaleti kullanıyorum, dişlerimi onun diş macunuyla fırçalıyorum ve yüzüme su çarpıyorum, bulaşmış makyajımı çıkarmak için elimden geleni yapıyorum ama çıkmayınca hemen vazgeçiyorum. Arabamdan eşyalarımı almam gerekiyor, tabii burada kalmamı planladığını varsayarsak.

Oturma alanına döndüğümde kanepede boştu ama mutfaktan bir gürültü geliyordu.

"Bira?" Kane kafasını buzdolabına sokmuş, iç çamaşırıyla kaplı kışının harika görüntüsünü bana sunarak soruyor.

"Hmm... orada başka bir şey var mı?" Biraz daha eğiliyor.

"Soda, su, OJ?" Omzunun üzerinden bakana kadar ne yaptığımı fark etmedi. "Başın büyük belada, Scarlett Hunter." Buzdolabının kapısını kapattı ve bana doğru koşmaya başladı. Beni yakalayamasın diye hemen masanın etrafından koşarak uzaklaşıyorum.

Birkaç tur attıktan sonra, ikimizin de göğsü kabarmış ve yüzlerimizde geniş gülümsemeler belirmişken, "Sadece bana gelersen bu senin için daha iyi biter," diye uyarıyor.

"Benim için daha iyi olmasını istediğimi kim söyledi? Belki de yaramaz bir kız olduğum için kışımaya şaplak atmanı istiyordumdur."

"Oh, Prenses. Bu kesinlikle ayarlanabilir," diye homurdanıyor.

Bana doğru bir adım atıyor, sanki avıymışım gibi beni takip ediyor ve ben de ileri atılıyorum, ama gömleğinin eteğini çekip ona kışımı göstermeden önce değil.

"Ne bela ama." Bir adım daha atamadan üzerime geliyor ve önden koşmama izin vermeden önce sadece benimle oynadığını gösteriyor. Pislik herif.

Vücudunun uzunluğu beni oraya sabitlerken önüm duvara çarpıyor. Eli gömleğimin altından kayarak karnıma doğru uzanırken onu kışımda sert bir şekilde hissediyorum.

"Bu küçük numara için sana vereceğim cezadan ne kadar keyif alacağımı tahmin bile edemezsin."

"Sanırım biliyorum," diye fısıldıyorum, kışımı onunkine doğru itiyor ve sikine doğru sürtünüyorum.

Eli boğazıma dolanıp hafifçe sıkarken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Sahiplenici dokunuşuyla içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Düşünsene, bu hafta sonu sana iyi davranacaktım."

"Bunun neresi eğlenceli? Senden çok hoşlanıyorum."

Beni döndürüyor, bir eli hâlâ boğazımda, diğeri kalçamda beni duvara yapıştırıyor.

"Biliyorum, bebeğim. Ve buna bayılıyorum."

Kapı çalındığında dudakları neredeyse benimkilerin üzerindeydi.

"Saved by the bell," diye nefes alıyor bana karşı ve duvara yaslanıyorum, beni burada almayacağı için hayal kırıklığına uğruyorum.

Bana bakıyor ve sanki aklımı okumuş gibi bağıyor. "Oraya bırak. Sağ ol dostum."

Adam karşılığında bir şey söylüyor ama ben Kane'in şehvetle parlayan gözlerinde kaybolduğum için kelimeleri algılayamıyorum.

Aceleyle boxer'ını kalçalarının etrafından aşağı itiyor ve beni ayaklarımdan kaldırmadan önce sağlam uzunluğunu serbest bırakıyor.

"Hadi iştahımızı açalım."

"Kane," diye haykırıyorum içimi doldururken, sanki daha birkaç saat önce beni birkaç kez boşaltmamış gibi zevk vücudumda dalgalanırken başım duvara yaslanıyor.

Çin yemeğini kapının önünden aldığımızda soğuktu.

"Sen git elini yüzünü yıka, ben de bunu yeniden ısıtayım," diyor az önce topladığı poşeti havaya kaldırarak.

Tuvalete gitmeden hemen önce çantamdaki telefonum çaldı.

Yemek masasına doğru yürüyorum ve Leon'un adını gördüğümde kilidi açıyorum.

Yemek torbasını yanımdaki masaya koyan Kane, kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor.

Bana kimin mesaj attığını görünce "Tahmin etmeliydim," diye mırıldandı.

Lee'nin bana Kane'in arabasında yaptıkları küçük sohbetten bahsetmesini düşünerek, "İkinizin artık kanka olduğunuzu sanıyordum," diye yorum yapıyorum.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye homurdanıyor. "Ama en azından seni benden çalmak istemiyor."

"İkisi de iyi insanlar, Kane." "Hmm..."

göreceğiz. Luca konusunda jüri hâlâ

kararını vermedi." "Oh sus, sadece

kıskanıyorsun."

"Her şeyi berbat ettiğim anda doğruca onlara koştüğün için, evet, öyleyim."

Elinde gerildim.

"Ne istiyor?" diye sorarak düşüncelerimi hatamdan uzaklaştırıyor.

Mesajı açıp okudum.

"Bu akşam partiye gelip gelmeyeceğimi bilmek istiyor." Bunu neden yüksek sesle söylediğimi bilmiyorum, omzumun üzerinden bakıyor ve gayet iyi okuyabiliyor.

"Ona iki kişilik bir partide meşgul olduğunu söyle." Dudakları boynumu okşuyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Yemekleri ısıttığını sanıyordum?"

"Öyleydi ama sonra senin tadının daha güzel olduğunu hatırladım."

"Yemek, Kane," diyorum onu silkeleyerek. Şikâyet ediyor ama kısa süre sonra çantayı tekrar alıp tezgâha götürüyor, ben de Leon'a Rosewood'da olduğumu söylüyorum.

Anneme de bir mesaj atıyorum çünkü şu anda yardım edebilecek biri varsa o da odur.

Cep telefonumu çantama geri koyup banyoya gidiyorum.

"Umarım açsındır," diyor dışarı çıktığımda ve masaya koyduğu yiyecek miktarına bir göz atıyorum.

"Bunun iki kişilik bir parti olduğunu sanıyordum, tüm sokak için değil."

"Uzun bir gece planladım," diye mırıldanıyor ve kesinlikle olmadığı bir beyefendi gibi sandalyemi bana doğru çekiyor.

"Teşekkür ederim." Oturdum ve şarap kadehini elime aldım. "Vay canına, burada olacağımı bile bilmediğine göre bu çok havalı."

"Bunu sana söyleten ne?" diye soruyor sırtarak.

"İçeri girdiğinde yüzündeki ifadeden belliydi." "Hafta sonunu Kyle ile geçireceğimi sanıyordum."

"Kesinlikle bizimle oynadılar."

"Şikayet etmiyorum. Bütün bunları sana dün gece anlatmak istedim," diyor ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi avuçlarının içine alıyor.

"Dün gecedен bahsetmişken." Merakla kaşlarını kaldırıyorum. "En son ne zaman?"

"Senden yaklaşık iki saniye sonra a y r ı l d ı m ." Ona bakıyorum.

"Yalnız. Aslında seni yurduna kadar takip ettim."

"Onlarla eve gitmediğimden emin olmak için mi?" "Kısmen, evet."

"Bu bir daha tekrarlanmayacak bir hataydı. Yemin ederim. Ama onu dinlemenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsin-" Yutkunuyorum, her şeyden sonra bir başkasının onun bebeğine sahip olması düşüncesiyle boğazımda beliren yumruyu bastırmaya çalışıyorum.

"Biliyorum Penses," diyor gözlerimi tutarak, böylece onun gözlerindeki gerçeği görebiliyorum. "Anlıyorum. Yine de bir şeyi bilmek istiyorum."

"Ne istersen," diye fısıldıyorum, çatalıma uzanıyorum, yemek önümde dururken aniden açlıktan ölüyorum.

"Sen ve Leon."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Uzun zamandır bunu sormasını bekliyordum.

"Son sınıftaydık, Dunn'ların evinde destansı bir galibiyeti kutluyorduk. Luca amigo kızlardan biriyle ortadan kaybolmuştu ve Leon beni onunla dans etmem için sürüklemişti çünkü pantolonuna girmeye çalışan çok ısrarcı bir amigo kız vardı." Benden ona yardım etmemi istediğini hatırladıkça kendi kendime gülüyorum. Leon asla kolay ağabeyi gibi değildi, bunun yerine kiminle vakit geçireceği konusunda çok daha seçiciydi. Yanlış birine aşık olduğum kesindi. Yıllar boyunca pek çok kez, küçük ergen kalbimin Luca'nınki kadar çılgınca atmasına neden olan Leon olsaydı işlerin nasıl sonuçlanabileceğini merak ettim.

"Luca'ya büyük bir aşk besliyordum ama o bunu bilmiyordu. Beni gördüğü ilk günden beri arkadaşça davranıyordu. Bu yüzden onu sürekli benden başka kızlarla görmek canımı yakıyordu.

"Lee ve ben o gece ikimiz de sarhoştuk, ona doğru adım attım ve diğer kızdan kurtulmak için dans ettik ve olaylar birbirini izledi."

"Hiç daha ileri götürmek istemedin mi?" diye soruyor, kıskançlıktan çok gerçekten merakla.

"Asla öyle bir şey değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. Sadece ikimiz de yalnızdık ve... evet. Lee ve ben birbirimizi Luca ve benim hiç anlamadığımız bir düzeyde anlıyoruz. Hatta ben döndükten sonra daha da fazla."

"Ona söylemek istememiştin," diyor, yemeye ara verirken yüz hatlarını pişmanlık kaplıyor.

"Sorun değil. Böyle bir şeyi kötü niyetle yapmayacağını biliyorum." "Öyle mi?" diye sorar, gerçekten şaşırmıştır.

"Senin bir canavar olmadığını biliyorum, Kane. Tüm bunları öğrenmenin seni incittiğini biliyorum ve yaşadıklarımı önemseyen herkese kendi isteğinle anlatmayacağını da biliyorum. Onlara asla anlatmamamın tek nedeni, hatırlamanın ne kadar acı verici olduğu ve herkesten önce senin bilmen gerektiği gerçeğiydi. Zaten senden yeterince şey saklamıştım ve sen de onlardan nefret ediyordun. Her şeyi daha da kötüleştirmeme gerek yoktu."

Başını sallıyor, ağzına daha fazla parçalanmış tavuk tıktırıyor. "Leon ben ona söyledikten sonra doğruca sana mı geldi?"

Başımı sallıyorum, bir sigara böreği alıyorum ama yemek için hiç çaba sarf etmiyorum. "MKÜ'ye ilk başladığımda sırlarımızı paylaşmak için bir anlaşma yapmıştık, benimkini keşfettikten sonra gelip bana kendi sırrını anlattı."

"Oh?"

"Ona izin vermedim. Her ne saklıyorsa, bu konuda konuşmaya hazır

değil." "Sen iyi bir arkadaşsın, Let."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ben ayrıldığımda hepimiz iletişimi kaybettik ve bu benim hatamdı." "Hayır, hepinizin aynı sorumluluğu vardı ve hayat araya girdi.

bazen."

"Sanırım," diyorum, sonunda böreğimi ağzıma götürüp ucundan ısıriyorum.

Kane ağzından bir itiraf daha kaçırmadan önce kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde uzun süre rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz.

"Riley'nin ölümünün senin suçun olmadığını biliyorum. Ben sadece..." Acı dolu bir nefes veriyor, çatal bıçak takımını tabağına yerleştiriyor ve elini yüzüne sürüyor. "Hâlâ ailemin ölümüyle, Kyle'a bakmakla, okulla, futbolla uğraşıyordum. Riley bana seni dansa davet etmekten bahsettiği anda çuvalladığımı biliyordum ve onu cesaretlendirdim. Bir korkak gibi görünmek ya da onu erteleyerek senden hoşlandığımı itiraf etmek zorunda kalmak istemedim ama yapmalıydım."

"Kane," diyorum elini uzatarak. "Ailen için üzgünüm."

Saçlarını alnından geriye doğru itiyor, onlardan bahsederken bile hissettiği duygular açıkça görülüyor.

Sandalyemi kaydırarak onu da aynı şeyi yapması için teşvik ediyorum ve kucığına oturuyorum. "Onların yasını doğru düzgün tutma şansın hiç olmadı, değil mi?"

Evet, büyükanneleri onları yanına aldı ve o harika bir kadındı ama orada bulunduğum için biliyorum ki Kane, kendisi daha çocuk olmasına rağmen Kyle'ın vasisi rolünü hemen üstlendi. Victor'la erken yaşlarda ilgilenmeye başladı çünkü ona bakması gerektiğini hissediyordu ve yıllarca bu işle, okulla ve futbolla uğraştı. Yaptığı her şeyi başkası için yaptı. Riley'e benimle çıkması için onay vermesine kadar. Kane kendini hep en sona koydu ve bence bunun sona ermesinin zamanı geldi.

Kollarımı ona dolayarak başımı göğsüne yaslıyorum. "Annemle konuşacağım. Bunu düzelteceğiz, Kane."

"Hayır, Let. Kyle'ın eşyaları konusunda bana yardımcı olmak için zaten yapması gerekenden fazlasını yaptı."

"Lütfen, Kane. Bırak yardım edeyim. Tüm bunları tek başına üstlenmene gerek yok. Annemin bağlantıları olacaktır, belki bu konuda bir yol bulabiliriz."

Dudaklarını saçlarıma değdiriyor ve beni öpüyor. "Seni hak etmiyorum." "Yaşadığın onca şeyden sonra, bence sen dünyayı hak ediyorsun."

"Lanet olsun, Prenses." Beni o kadar sıkı tutuyor ki içimde bir şeylerin kopacağına yemin edebilirim ama başka türlüünü de istemezdim.

Ryatağın diğer tarafında Letty'yi arıyorum ama boş ve çarşafklar soğuk. Gözlerimi açarak odanın etrafına bakıyorum, bir şeyler bulmam gerekiyor.

Dün korkunç bir hata yaptığını fark etmediğine ve gecenin bir yarısı kalkıp gittiğine dair bir tür kanıt bulun.

Kıyafetlerini ve ayakkabılarını yerde bir yığın halinde bulduğumda rahat bir nefes alıyorum.

Yatağa geri dönüp çarşafkları üzerime çekiyorum ve dünü düşünüyorum.

Kyle beni bir sürprizin beklediğini söylediğinde beklediğim son şey oydu ama tam da ihtiyacım olan şey değilse ne olayım.

Her şeyi konuşmak, ona ne yaptığımı ve gerçekten nasıl hissettiğimi anlatmak omuzlarımdan büyük bir yükün kalkması gibiydi. Evet, bu kararlar hayatımı tek başıma mahvettiğim için hala endişelenmem gereken çok şey var. Ama buna degeceğinden hiç şüphem yok.

Yan dönerek burnumu yastığına bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Bundan sonra olacaklar için endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Letty'nin Victor hakkındaki endişelerini halının altına süpürdüğümü biliyorum ama gerçek şu ki, onun tehdidi hala çok gerçek.

Beni uzaklaşmam konusunda uyarması, MKU ile ayağımın altından halıyı çekmesi olabilirdi ama o Victor Harris. Acımasız, kana susamış, psikopat bir çete patronu. Önünde Alana'nın güvenliğini sallandırsam da sallamasam da savaşmadan çekip gitmeme izin vermesine imkan yok.

Eğer onu, kendisi ve adamları hakkında bildiğim her şeyi sıkı sıkıya saklarken arkamı dönebileceğime ikna edeceksem bundan daha iyisini yapmam gerekecek.

Kimse Victor Harris'ten kurtulup hikayesini anlatacak kadar yaşayamaz. Bunun olmamasını sağlamak için sayamayacağım kadar çok uğraştım. Ama bunu yapmaya kararlıyım.

Dereden çıkan, Hawks'tan uzaklaşan ve hayatımda bir şeyler yapan kişi ben olacağım.

Yapacağım.

Yorganı geriye atıp temiz bir boxer giyiyorum ve dışarı çıkıyorum. Ev sessiz ama mutfak penceresinden baktığımda Letty'nin saçlarını görüyorum ve verandadaki salıncakta olduğunu fark ediyorum.

Banyodan yararlanarak ikimize de kahve yapıyorum ve dışarı çıkıyorum. Kapıyı açtığımda onun yumuşak sesi adımlarımı titretiyor.

"Anne, biliyorum. Evet. Evet. Evet. Söylemene gerek yoktu," diye mırıldanıyor midemde bir şeylerin çırpınmasına neden olan bir kahkahayla.

"Bazen elinizde değil. Eminim siz de bunun farkındasınızdır."

"Sence-" Dinlerken sessizliğe gömülüyor. "Tamam, evet. Tamam. Kulağa hoş geliyor." Duraklıyor. "Emin değilim. Bu gece ya da belki sabah ilk iş. Herhangi bir planı var mı bilmiyorum."

Birkaç adım ileri atıyorum, onu görme ihtiyacım çok güçlü ve evin köşesinde durup gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum.

Kapüşonlarımdan birinin içinde salıncağa kıvrılmış, bacakları da dahil olmak üzere tüm vücudu kumaşın altında saklı. Jada'nın söylediklerini dinlerken yüzünde yumuşak bir gülümseme var, yüzünde makyaj yok ve saçları başının üstünde çılgınca toplanmış. Hiç bu kadar güzel görüldüğünden emin değilim.

Orada dururken sabahın serin havası tenimi ısıtıyor ama şu anda hareket etmemin imkanı yok, manzara bu kadar nefes kesiciyken olmaz.

Bunu nasıl yaptım ben? Bırakın şu anda burada olup benim için savaşmasını, bana iki kez bakmasını bile hak etmiyorum.

Bir yanım yanına gidip kulağındaki hücreyi sökmek ve her şeyi benim halletmemi talep etmek istiyor ama bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum. Bunun yalan olmasına izin vermeyecek. O yardım etmek istiyor, ben de onu mutlu etmek istiyorum.

Varlığını hissedince bana bakıyor. Köşeleri göğsümü sızlatan güzel bir gülümsemeye dönüşmeden önce dudaklarından küçük bir nefes geçiyor.

"Gitmem gerek, uyandı." Gözlerimiz birbirine kenetlenirken aramızdaki kimya çatırdıyor. "Tamam, yakında konuşuruz. Teşekkürler anne."

Telefonu kapatıp cep telefonunu indiriyor, ikimiz de uzun bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimizin içine dalıyoruz.

Sonunda sessizliği bozma ihtiyacı hissettiğimde aptal gibi, "Hâlâ buradasın," diyorum.

"Başka nerede olabilirim ki?"

"Maddison'a geri dönüyorsun çünkü burada kalmayı kabul ederek çuvalladığını fark ettin."

"Ha, bu komik çünkü aslında hiçbir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum," diye kestirip atıyor.

"Haklısın. Başka seçeneğin yoktu. Seni buraya kapatırdım ve eninde sonunda yaptığın hatayı görmeni sağladım."

"Beni kaçırmak gibi mi?" diye soruyor, gözlerinde bariz bir heyecan parlıyor.

"Eğer gereken buysa." Reid'in bodrumunun ve Alana'nın işkence odalarından birinin görüntüsü aklıma geliyor ama onu dışarı atmaya zorluyorum.

"Evde sadece seninle kilitli kalmak, yapacak daha kötü şeyler düşünebilirim."

"Hıncırsın ve buna bayılıyorum," diyorum, elimdeki fincanları önündeki küçük masaya koyduktan sonra ona doğru uzanıyorum, elimi ensesine doluyorum ve öpücüğümü kabul etmekten başka çaresi kalmasın diye başını yukarı kaldırıyorum. "Günaydın, Prenses."

"Hey," diye fısıldıyor neredeyse utangaç bir şekilde, dudaklarımı onunkilerin üzerinde bir, iki kez gezdirdikten sonra ayak parmaklarına kadar hissettiğim kavurucu bir öpücüğe boğuyorum.

"İyi uyudun mu?" Yanındaki salıncak koltuğuna çöküp bacaklarını kapüşonumun altından çekerek benimkilerin üzerine sardım ve elimi sıcak kalçasında gezdirdim.

"Ben yaptım. O benim annemdi," diyor, belki anlamamışımdır diye. "Ne dedi?" Tereddütle soruyorum. Ne kadar çok

Kyle için umutsuzca her şeyi halletmeye çalışırken Jada Hunter'ın zaten benim için aradığı iyilikler, istediğim son şey ona daha fazla güçlük çıkarmak. Özellikle de Letty'ye yaşattığım onca acıdan sonra. O zamanlar Letty ve benim hakkımdaki gerçeği bilseydi tüm yaptıklarını yapar mıydı diye merak ediyorum.

"Bazı telefon görüşmeleri yapacak."

Benim adıma yardım istemesi karşısında ne hissettiğim yüzümden okunuyor olmalı ki elime uzanıp onu sıkıyor.

"Yardım etmek istiyor,
Kane." "Benden nefret
etmeli."

Kıkırdıyor. "Ben de öyle yapmalıyım, ama burada olmamla ilgili bir sorunun yok gibi görünüyor."

"Prenses," diye nefes alıyorum. "Bu farklı. Ben annene aşık değilim."

İtirafım karşısında nefesi kesildi. Dudakları aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sanki söyleyecek doğru şeyi bulmak için savaşıyor gibi.

"Sorun değil, Let. Kelimeleri geri duymayı beklemiyorum. Ben sadece... her şeyden sonra sana söylemem gerektiğini fark ettim ve biliyordum. Hızlı olduğunu biliyorum, çılgınca olduğunu biliyorum-" Parmaklarımı onunkilerle birleştirip onu kucağıma çekiyorum. "Ama bilmene ihtiyacım vardı."

"Kane, ben-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırıp sözünü kesiyorum.

"Tüm bunları yaptığın için sana gerçekten minnettarım, ama lütfen, eğer bir şey çıkmazsa, lütfen kendini kötü hissetme. Senin dışında tüm bunlar benim hak ettiğim şeyler. Ben iyi bir insan değilim, Let. Yıllar boyunca yaptığım şeyler..." Victor'un beni yapmakla görevlendirdiği şeylerden sadece birkaçını düşündükçe iç geçiriyorum.

"Herkes ikinci bir şans hak eder, Kane."

"Sen başka bir şeysin, biliyor musun Prenses?"

Parmaklarımı saçlarına geçirerek dudaklarını kendime çekiyorum ve ona ne kadar inanılmaz olduğunu göstermeye çalışıyorum.

"Uyandığımda seni özledim," diye itiraf ediyorum dudaklarımı onunkilerden boynuna doğru çekerken.

"Öyle mi?" diye nefes alıyor, bana sarılmak için kendini kaydırıyor.

"Evet, sana yapmak istediğim her şeyi hayal ediyordum," diye homurdanıyorum, kapüşonumu boynundan çekip köprücük kemiğini yalarken elim kumaşın altından kayarak çıplak göğsünü buluyor.

"Kane," diye inliyor ben onun zaten sivrilmiş meme ucunu çimdiklerken. Amcığını ona karşı öğretürken sikim sertleşiyor.

"Sana ihtiyacım var, Prenses," diyorum, elimi karnından aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımı külotunun içine sokup onu benim için sırlıklam buluyorum. "Fuuuck," diye tıslıyorum, aşağıya ve içine dalmadan önce ıslaklığını klitorisine sürüyorum. "Benim için çok hazırsın

bebeğim."

"Peki ne bekliyorsun?" diye soruyor, karanlık, ısıltılı gözlerle bana bakarken sesi nefesli bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

Omzunun üzerinden bir bakış atarak, ön verandada olmamıza rağmen kimsenin bizi gerçekten göremediğini, yani gerçekten bakmadıkları sürece göremediklerini kabul ediyorum. Kimsenin dikkatini çekmemem kız arkadaşımı almamı engellemeyecek, sadece rahatsız olmasını istemiyorum.

Ama parmaklarımı bir kez daha içine soktuğumda ve G-noktasını bulduğumda zevkle başını geriye attığında, tek bir lanet verdiğini sanmıyorum.

Beceriksizce yer değiştirerek, boxer'ımı boyumu dışarı çıkaracak kadar aşağı itiyorum.

"Yukarı kaldır," diye talimat veriyorum, külotunu kenara çekiyor ve biraz aşağı kayıyor, böylece üzerime çökebiliyor. "Fuuuck," diye inliyorum o tam da bunu yaparken.

"Kane," diye nefes alıyor, sikimin üzerine tam olarak oturduğunda kalçalarını gıcırdatarak küçük bir soluk alıp vermesine neden oluyor.

Hareket etmesine yardımcı olmak için kalçalarını tutarak arkama yaslanıyorum ve aramızdaki bu şeyde kendini kaybederken onu izliyorum.

Çok elektrikli ve içimden bir ses hep böyle olacağını söylüyor.

Bu yakıcı ihtiyacı başka hiç kimseyle yaşamamıştım ve birkaç kişiyle yaşadım. Ama şimdi bile, onun derinliklerinde, bu yeterli değil. Asla yetmeyecek. Bir ömür yetmeyecek.

Hızını oldukça yavaş tutuyor ve ona çarpmak için çaresiz olmama rağmen, anını yaşamasına izin veriyorum, benden tam olarak ihtiyacı olanı almasına izin veriyorum, cehennem biliyor ki neredeyse her seferinde söz hakkı yok.

Parmaklarını saçlarımın arasına sokarak başımı eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"Bunu yıllar önce yapmalıydık," diye itiraf ediyor.

Aramızdaki bu şey büyüdükçe son birkaç hafta boyunca benzer düşüncelerim oldu ama her zaman tek bir sonuca vardım.

"Zaman doğru değildi. Ne kadar kötü olabileceğini hiç bilmeseydik, şimdi ne kadar iyi olduğunu nasıl takdir edebilirdik."

Sözlerimi algıladığında tüm vücudu hareket etmeyi bırakıyor. Başını yana eğiyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Bir şeylerin peşinde olabilirsin."

"Kesinlikle bir şeylerin peşindesin," diyorum sırtarak.
Onu.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, parmakları parmaklarıma batıyor.
omuzlar.

"Öyle mi? İzin verin daha da iyi hale getireyim."

Kontrolün onda olduğunu tamamen unutuyorum, kalçalarını o kadar sıkı kavıyorum ki, daracık amına girmeden önce iz bırakacağından eminim ve adım komşularımızın duyabileceği kadar yüksek sesle haykırana kadar her şeyi tamamen ele geçiriyorum.

Kenardan düşerken tırnakları tenimi deliyor, amı beni o kadar sıkıyor ki onunla birlikte kenardan düşmekten ve onu tohumumla doldurmaktan başka çarem kalmıyor.

Üzerime yığılıyor, ben içinde yumuşarken o nefes alışını kontrol altına almak için mücadele ediyor.

"Let, prezervatif kullanmamamız senin için sorun olur mu?" Geçmişte bu konuda nasıl çıldırdığını hatırlayarak soruyorum.

Sorum onu geriyor ve birkaç saniye sonra şehvetle parlayan siyah gözleriyle bana bakıyor ve dünyanın bir kez daha ekseninde kaymasına neden oluyor.

"Dürüst olmak gerekirse-" Sinirli bir şekilde yutkunuyor, ne düşündüğünü ancak tahmin edebiliyorum. "Bu beni korkutuyor. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Ama... bu. Ben ve sen. Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum."

"Bırak," diye nefes alıyorum ve onu kendime daha sıkı sarıyorum. "Ben de istemiyorum ama içini rahatlatmak için buna ihtiyacın varsa... Yaparım. Her şeyi yaparım."

"Geçen sefer gerçekten şanssızdık. Doğum kontrol hapı kullanıyordum, belki işe yaramadı belki de hapı almayı unuttum, bilmiyorum, hatırlamıyorum ama şu anda iğne kullanıyorum, yani hiçbir şeyi unutmuyorum. Eğer beklenmedik bir şekilde tekrar olursa, gerçekten şanssız oluruz."

"Tamam, eğer eminsen. Mutlu olmanı istiyorum, Prenses."

"Bu konuyu açtığın için gerçekten minnettarım, ama seni bana karşı hissetmeme düşüncesi." Sesi çatlıyor ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor.

"Tamam. Benimle duşa gelmek ister misin? Sonra dışarı çıkacağız." "Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz." Onu kucığımdan kaldırıp ayaklarının üzerine yatırdım ve bir tokat attım.

Göt.

"Biliyorsun," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde. "Kıçım hala senin el izi."

Onun sözleriyle aklıma gelen görüntü karşısında boğazımdan bir hırıltı yükseliyor.

"Yani şimdi sana bir şaplak ve kaput seksi mi borçluyum?" Bununla nereye varmak istediğini tahmin ederek soruyorum.

"Evet," diyor ve neredeyse zıplayarak ön kapıya doğru ilerliyor.

Bir saniyeliğine içeride kayboluyor ama ben ona katılamadan arabasının anahtarlarını alıp çıkıyor.

"Arabamdan eşyalarımı alır mısın?"

Kendime bakıyorum. "Bunun gibi mi?"

Omuz silkiyor. "Sokaktaki ninelere de bir gösteri sunabilirim," diyor masumca.

"Burası hakkında bunu fark ettin, ha?"

Etrafındaki farklı renklerdeki diğer bungalolara bakıyor. "Yapmamam mı gerekiyordu?" diye soruyor gülümsemeye karşı koyarak.

"Sanırım bana yakışıyor."

"Evet, sokak gerçekten 'burada kötü çocuk gangsterler yaşıyor' diye bağırıyor. Kahretsin," diyor gülümsemem düştüğünde. "Bitirdiğini biliyorum, sadece... bu bir şakaydı."

"Gel buraya," diyorum, onu kollarıma çekerek. "Her gün senin kötü çocuk gangsterin olacağım. Umarım geçmişimi geride bırakabilirim ve hayatımın geri kalanında peşimi bırakmaz."

"Kim olmak istiyorsan olabilirsin, Kane."

"Göreceğiz." Hawks'tan hayatımı kurtararak ayrılıp ayrılmayacağımı henüz göremedim. Letty'nin de bunun farkında olduğunu biliyorum. Aptal değil, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor, sadece şu anda bu konudaki endişelerini dile getirmemeyi tercih ediyor, tıpkı benim yaptığım gibi. "Git duş al ve soyun."

"Çok mu patronluk taşıyorsun?" diye soruyor, ben dönüp sadece boxer külotumla merdivenlerden aşağı koşarken.

"Seninle, her zaman."

Bir milim bile kıpırdamadığını biliyorum, arabasına giderken yol boyunca gözlerinin tenimi yaktığını hissediyorum.

Oraya gittiğimde "Bagajda" diye seslendi.

Omzumun üzerinden baktığımda, dirseklerini verandanın korkuluklarına dayamış, alt dudağını ağzına götürerek dikkatle beni izlediğini görüyorum.

"Sence büyükanneler gördüklerinden hoşlanıyor mudur?" Ona sesleniyorum.

"Evet, kesinlikle onların gününü güzelleştiriyorsun, Legend."

Bagajını açıp çantalarını çıkarırken kendi kendime gülüyorum.

"Sadece hafta sonu için geliyordunuz, değil mi?" İkisini de yatağıma yerleştirirken sordum.

"Evet, Harley'nin ne planladığından emin değildim, o yüzden..."

"Yeterince adil. Gel o zaman." Elini tutarak onu vücuduma çektim, kapüşonumu vücudundan sıyırmadan ve külotunu kalçalarından yırtmadan önce dudaklarını yakalamak için eğildim.

"O kadar çok yedek çift getirmedi." "

"Onlara ihtiyacın yok," diye fısıldıyorum kulağına, arzuyla titremesine neden oluyorum. "Şimdi, temizlenmeden önce seni kirletmeye ne dersin?"

"Kane, sen doyumsuzsun."

"Sadece seninle, Prenses. Sadece seninle."

LETTY

I Gideceğimiz yere gitmek üzere evden çıktığımızda öğle yemeği çoktan geçmişti. Uzun süren düşumuzun ardından Kane buzdolabında biraz domuz pastırması buldu ve bize gerçekten geç bir kahvaltı hazırladı. Tartışmama rağmen

İyi olduğumu ve biraz daha bekleyebileceğimi söylediğimde, aşırı yüksek sesle guruldayan midem, ya beni öldüreceğini ya da mahvedeceğini söyleyen o bakışla beni iğnelemesine neden oldu ve tartışmayı bıraktım, bunun yerine onun bir profesyonel gibi mutfakta çalışmasını izleme ayrıcalığını elde ettim.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır." Kane'in yolcu koltuğunda arkama yaslanıyorum ve Maddison'a geri dönüyormuşuz gibi sahil yolunda ilerlerken camdan dışarı bakıyorum. Tüm çantalarım hala onun evinde, bu yüzden beni oraya geri götürmeyeceğini varsayıyorum.

Yirmi dakika kadar sonra ileride ışıklar gözüme çarpıyor. "Bu bir panayır mı?" Bir dönme dolabın tepesini fark ederek soruyorum.

"Elbette öyle, Prens. Ne diyorsunuz?"

"Kesinlikle evet diyorum," diye bağıryorum, şimdiden kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum.

Ailece her yıl yaptığımız tek şey, şehirdeki panayıra gitmekti. Zayn ve Harley ile hepimiz hasta olana kadar pamuk şeker yediğimiz ve geriye dönüp baktığımızda son derece uysal olan rollercoaster'larda korkudan ödümüzün patladığı inanılmaz anılarım var.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü bizi bekleyen birkaç kişi var."

Ona bakıyorum ve yüzündeki geniş gülümseme içimde bir şeylerin şarkı söylemesine neden oluyor. Orada olmasının nedeninin bir parçası olduğumu ve şu anda gerçekten mutlu ve rahat görüldüğünü bilmek benim için çok

şey ifade ediyor.

"Heyecanlıyım," diyorum koltuğumda zıplayarak, dışarı çıkmaya ve içimdeki küçük kıızı serbest bırakmaya fazlasıyla hazırım.

"Orada kimin olduğunu bile bilmiyorsun." "Benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun, Kane?"

"Kesinlikle olmaz. O zaman onları gördüğünde heyecanlanmış gibi yapabilir misin?"

"Çok heyecanlıyım."

Elini kalçama koyup hafifçe sıkmadan önce hâlâ gülümseyerek bana bakıyor.

"Seni hak etmiyorum."

"Haklısın, ben senin liginin çok dışındayım," diye kestirip attım. "Tam olarak demek istediğim bu."

"Sus, son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Ve son açıklamalara rağmen, sen bir Maddison Kings lanet Panter'sin. Panther'e başlıyorsun. Bu seni üniversitede uygunluk listesinin en başına koyar."

"Bir Panterdi," diye mırıldandı üzüntüyle.

"Hayır, bunun o olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Bir yolunu bulacağız, Kane.

O takımdaki yerini hak ediyorsun."

"Seni seviyorum."

Sözleri, tıpkı daha önce söylediği gibi beni tam göğsümden vuruyor ama kalbim ne kadar ağrısa da kelimeleri söyleyemiyorum. Henüz söyleyemem. Aramızda çok fazla şey oldu, onun yaptığı gibi doğrudan dalmam için düzeltilmesi gereken çok fazla şey var.

"Hadi." Motoru durduruyor ve park yerinde durduğumuzu fark ediyorum.

Arabadan iner inmez Harley ve Kyle'ın girişte bizi beklediğini görüyorum.

Elimi elinin içine alarak ikimiz birlikte yürüyoruz. Harley hayatının en güzel günüymüş gibi bize gülümsüyor, Kyle mutlu ama biraz daha endişeli görünüyor ve yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sana inanamıyorum, Harley Hunter. Bana yalan söyledin. Benimle oynadın," diyorum, ayak ayak üstüne attığımızda onu göğsünden dürterek.

"Ben... um..." Kaşlarını birleştirerek birleşmiş ellerimize bakıyor. "İyi bir gece geçirmediniz o zaman?"

"Başın büyük belada," diye uyarıyorum gülümsemem kırılmadan önce ve boştaki kolumla onu kendime çekiyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kulağına.

"Bir şey değil. Ky ve ben her şeyi berbat ederken burada olsaydın sen de benim için aynısını yapardın, bundan hiç şüphem yok."

"Her zaman arkadayım." Onu bırakırken göz kırpıyorum.

"O zaman bu boku yapmaya hazır mıyız?" Kyle soruyor. "Dünyada hiçbir şeyi umursamayan bir çocukmuşum gibi davranmak istiyorum."

"Tabii ki evet," diye kabul ediyor Kane ve birlikte giriş ücretini ödeyip derme çatma çitin içindeki mutlu kalabalığa katılmak üzere içeri giriyoruz.

Gezintiden gezintiye, oyundan oyuna geçiyoruz. Çocuklar denedikleri her oyunda daha da rekabetçi oluyorlar, ancak bizim eğlencemize rağmen çoğunda oldukça başarısızlar. Kane, Kyle'ı atış oyunlarında eziyor ve bu da onun son birkaç yıldır yaptığı ve muhtemelen ayrıntılarını istememem gereken şeyleri doğruluyor. Ama ben istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum. Kane Legend denen muammanın her bir karanlık ve kirli parçasını.

"Mutlu musun?" diye soruyor sonunda parkın arka tarafındaki dönme dolaba doğru yürürken. Kolumun altında doldurulmuş bir köpek ve elimde bir torba pamuk şeker var.

"Şaka mı yapıyorsun?" İkisini de kaldırarak soruyorum. "Şu anda cennetteyim."

"Bunu kişisel olarak almayacağım," diye mırıldandı sırtarak. "Seni oraya götürecek tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Beni buraya sen getirdin."

Bir kahkaha atıyor ve ben de ona katılmadan edemiyorum.

Poşetten pembe tüylerden biraz alıp dudaklarına götürüyorum.

Onları ayırıyor ama o kadar öne eğiliyor ki dudaklarını tüylerin etrafına doladığında parmaklarımı da beraberinde götürüyor. Dili parmaklarımı okşuyor ve doğrudan içime ısı gönderiyor.

Gözleri benimkileri tutarken kararıyor, kötü fikirler ve iğrenç vaatlerle dolu.

"Kane," diye uyarıyorum. "Etrafta çocuklar var."

"Sakın bana bir panayırın karanlık köşelerinden hiç hoşlanmadığını söyleme, Scarlett Hunter."

Riley ile bir anımı hatırlarken yanaklarım ısınıyor. Taşınmamızdan hemen önceydi ve ben hâlâ uzun mesafe ilişkisini yürütebileceğimiz fikrine tutunuyordum.

"Ben de öyle düşündüm. Bana her şeyi anlat," diyerek ellerini kalçalarımın koyuyor ve bir beyzbol topu standının kenarına çarpına kadar beni geriye doğru yürütüyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Dalga geç benimle."

"Riley-" Kane'in göz kapakları adından bahsedilince aşağıya iniyor. Bunca yıldan sonra bununla başa çıkamadığı çok açık. Bu da dün geceki, hiçbiri için yas tutma şansı olmadığına dair düşüncelerimi doğruluyor. "Sonuna kadar gitmedik ama... evet."

"Onu özlüyorum," diye itiraf ediyor Kane sessizce.

Uzanıp sert çenesini avuçluyorum. "Biliyorum. O iyi bir insandı. Dünya onsuz daha kötü bir yer."

"Sen onun ilkiyken bu konuda kendimi suçlu hissetmemem gerçekten kötü mü?" diye soruyor ve bunu yaparken dudakları benimkileri okşuyor.

"Sonunda birbirimize ulaştığımız için mutlu olurdu," diye itiraf ediyorum.

"Evet, ben de öyle düşünmek istiyorum. Ama şu anda bize tepeden bakıyorsa, bakışlarını kaçırmaması muhtemelen daha iyi olur."

Aptallığına gülüyorum, ama o benim ayrık dudaklarımdan faydalaniyor ve onları dizlerimi titreten bir öpücükle yakalıyor.

Sonunda beyzbol topunun arkasından çıktığımızda, vücudum öpücüklerinden yanıyor ve başladığı işi bitirmek için onu başka bir yere sürüklemek için çaresizim, ancak ne yazık ki başka fikirleri var gibi görünüyor.

"Hadi, dönme dolabın tepesinde kulağına tatlı sözler fısıldamak istiyorum."

Elimi sıkıca tutarak beni girişe doğru çekiyor. "Tatlı sözler mi?"

Bunları ne zaman fısıldadın ki?" Şaka yapıyorum.

"Peki, tamam," diyor, kuyrukta arkamda durarak. Kollarını belime dolayarak dudaklarını kulağımın kabuğuna sürüyor. "Sana yapmak istediğim tüm kötü şeyleri kulağına fısıldamak istiyorum, ta ki sen koltuğunda kıvrana ve içinde sikime ne kadar ihtiyacın olduğunu zar zor anlayana kadar."

"Kane," diye nefes alıyorum, şimdiden onun kirli sözlerinin etkilerini hissediyorum.

Sanki son birkaç saniye gerçekten yaşanmamış gibi, "Bakın, sırada biz varız," diyor.

Beni titreyen bacaklarımdan üzerinde ileri doğru sürüklüyor ve yavaşça havaya kaldırılmadan önce arabaya sabitleniyoruz. Okyanus manzarası önümüzde beliriyor, dalgalanan dalgalar öğleden sonra güneşini yakalıyor. Altımızdaki panayırın sesleri, sadece ikimiz kalana kadar uzaklaşmaya başlıyor.

Memnuniyet içime yerleşirken uzun bir nefes alıyorum. Kane beni yanına çekiyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak bana sıkıca sarılıyor.

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?" Sessizliğin içine fısıldıyorum.

Kane bir an geriliyor, ikimiz de yarın her şeyin yeniden değişeceğinin farkındayız.

"Belki de hiçbir şey yapmayacaktır," diye öneriyorum, kelimeleri yüksek sesle söyleyerek bunun gerçekleşeceğini umuyorum.

"Penses, pozitifliğini seviyorum ama bu işin peşini kolay kolay bırakmayacak." "Ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Reid benim tarafımda, her şeyin olabildiğince sorunsuz gitmesini sağlamak için oynayacağı bazı kartlar var ama Victor en iyi zamanlarda bile öngörülemez olabiliyor."

"Sen... sen yine de güvende olacaksın, değil mi?"

"Elbette, Let." Beni daha sıkı tutuyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

Yalan söylüyor ve bunu ikimiz de biliyoruz ama bir şey söylemiyorum, söyleyemiyorum. Gerçekler düşünmek için bile çok iç karartıcı.

Son turumuzda inişe geçerken Harley ve Kyle'ı fark ettim. Bir süre önce rollercoaster'a binmek için uzaklaşmışlardı. Dikkatlerini çekmek için onlara el sallıyorum ve yolculuktan çıktıktan sonra onları bulduğumuzda, gidip biraz akşam yemeği bulmaya karar veriyoruz.

"Bu gece Maddison'a geri mi dönüyorsun?" Kyle sodasını masaya geri koyarken masumca soruyor.

"Um..." Kane tereddüt ediyor.

Eğilip kulağına fısıldadım. "Ona her şeyi anlat. Bunu kaldırabilir."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Kane, elini yüzüne sürüyor.

"Sorun nedir?"

Kane masaya doğru eğilmeden önce kimsenin bu konuşmaya kulak misafiri olacak kadar yakın olup olmadığını kontrol edercesine kısa bir süre etrafına bakınıyor.

"Geri dönemem. Her şey bitti."

"Ne demek bitti? MKÜ'ye tam bursla girdin. Bu öylece uçup gitmez."

Kane, "Bunu sizin için güvence altına alan kişi Victor Harris olunca öyle oluyor," diye itiraf ediyor.

Harley'nin yüzü sertleşirken Kyle gözle görülür şekilde soluyor.

"Lanet olsun, dostum. Tehlikeli işler çevirdiğini biliyordum. Ama Harris, gerçekten mi?"

"Bütün bunları nasıl yaptığımı sanıyorsun, Ky? Bize yaşayacak düzgün bir yer buldum, hayatına yeniden başlayabilmeni sağladım. Seni temin ederim ki para ağaçta yetişmedi."

"Biliyorum, biliyorum. Ben sadece... Kendimi senin başka bir yol bulduğuna ikna ettim."

"Ben bir Creek çocuğuyum, Ky. Başka yolu yok."

Kyle'ın çenesi öfkeyle titriyor. "Başka bir yol daha var, şu anda onu yaşıyoruz."

"Victor'un kanlı parasıyla," diye ekliyor Harley.

Kyle kaçındığını varsaydığım her şeyi kabul ederken ve Kane gerçeği itiraf etmenin utancıyla boğulurken, masaya birkaç acı verici dakika boyunca sessizlik çöküyor.

"Ben çekip gittim ve o benim için organize ettiği her şeyi yapıyor. Yarın sabah MKU'da yerim olmayacak. Bu iş bitti. Bitti."

"Öylece yatıp bunu kabullenemezsin, Kane. Sen bu yeri, daha iyi bir yaşam şansını hak ediyorsun."

"Güven bana, kardeşim. Son birkaç yılda yaptığım boktan şeylerden sonra, gerçekten inanmıyorum."

"Kane," diye iç geçiriyorum, uzanıp kalçasını sıkıyorum. "Annem bunu düzeltebilir, değil mi?"
Harley umutla soruyor.

"Ondan bu konuyu araştırmasını istedim. Bursun ve diğer her şeyin ne kadar şüpheli olduğunu bilmiyoruz. Basit bir eski haline getirme de olabilir, yeni bir fon bulmaya çalışmak da olabilir ki bu da zaman alacaktır."

"Ama sezon," diye soluk soluğa kalır Kyle.

"Dunn'lar zaten benden nefret ediyor. Bu onlar için sadece daha fazla cephane." "Sana ihtiyaçları var, Kane. Sen oynamadığında izledim. Seni alamayacaklar."

Bu yıl sensiz olmaları gereken yerde olacaklar." "Ne yapabilirim ki?"

"Savaşın. Kaynak bulun. Ne olursa olsun. Bu fırsatın elinizden kayıp gitmesine izin veremezsiniz."

Odadaki devasa fil bizi izlerken biz burada oturup üniversite meselesini tartışırken midem düğümleniyor.

Victor Harris ve Hawks'ı öylece bırakıp gidemezsin.

Kane, Panthers sezonu için endişelenmek şöyle dursun, şu anda hala nefes aldığı için bile şanslı.

Yemeğimiz önümüzdeki masaya konuyor ve hepimiz yemeğe başlarken sohbet kesiliyor. Yemeğimi seçiyorum, bu durumun gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kaldığım için iştahım aniden kayboldu.

"Peki ne zaman dönüyorsun?" Harley bana soruyor. "Um..." Kane'e bakıyorum.

"Son dakikada."

"Yazmam gereken ödevler var. Muhtemelen bu gece geri dönmeliyim." "Olmaz. Onları evde yazabilirsin."

Home.

Ama burası benim evim değil, değil mi?

Kyle, "Bir plan yapmamız gerekiyor," diye söze girdi.

"Oh?" Kane ağzına bir kızartma atarak sorar.

"Evimiz için ne kadar ödeyeceğiz? Sana Maddison'da daha küçük bir yer bulabilir miyiz, böylece Letty'ye yakın olursun ve ben de burada bir daire ya da başka bir şey bulabilir miyim? Bir iş bulabilirim-"

Harley, "Ben de," diye seslenince yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Hayır," diyor Kane. "İkiniz de bunu yapmıyorsunuz. Bu sizin uğraşmanız gereken bir sorun değil."

"Ama öyle, Kane. Biz bir aileyiz. Yaptığımız şey bu."

"Gidip annemle konuşalım. Doğru yerlerde arkadaşları var. Ayrıca Poppy'nin teyzesi MKU'da bir tür danışman, eğer şanslıysanız finans ofisinde, ama değilse bile birilerini tanıyacaktır."

Bundan bir çıkış yolu bulamasak bile en azından denemiş olacağımıza dair içimde bir parça umut çırpınıyor.

"Gerçekten sanmıyorum-"

"Hadi, gidelim," diyorum ve çantamdan hesabımızı karşılayacak kadar para çıkarıp masanın üzerine koyuyorum.

Dördümüz arabalarımıza doğru yola çıktık.

Yalnız kaldığımızda Kane üzüntüyle, "Çok umutlanıyor," diyor.

"O da yardım etmek istiyor, Harley de. Bunu düzeltmenin bir yolu olmadığını kabul etmeyi reddediyorum."

Bana bakıyor, gözlerindeki umut göğsümü ağrıtıyor.

Bunu gerçekten istiyor ama ikinci bir şansı gerçekten hak edip etmediği konusunda vicdanıyla savaştığını biliyorum.

"Yapabileceğimiz her şeyi yapmalıyız. Eğer bundan bir şey çıkmazsa, en azından denediğimizi biliriz. Ama bir yolunu bulacağımıza inancım tam. Takımın sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var." Elime uzanıp sıkıca kavradığında boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

"Tamam, hadi yapalım şunu."

Annemin evine kısa bir yolculuk yaptık ve evin önüne geldiğimizde arabasının garaj yolunda durduğunu gördük.

"Bu iyi bir başlangıç," diye mırıldanıyorum, onun burada olmasından memnunum.

Kyle'in arabasının gürültüsü yanımıza geliyor ve dördümüz birlikte arabadan inip eve doğru yola çıkıyoruz.

Mutfağı boş bulduğumuzda "Anne," diye sesleniyorum. Birkaç saniye sonra ofisinden çıkarken ayak sesleri boşluğu dolduruyor.

Bizi gördüğünde yüzüne yayılan gülümseme kalbimi mutlu ediyor.

Bu sabah Kane adına bir iyilik istemek için aramamı nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Başka biri olsa, onun hakkında bildiği şeyleri bilerek onun yakınında bulunduğum için aptal olduğumu söylerdi. Ama annemiz öyle biri değil. Creek'te babamızla arasının gerçekten ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum.

"Bu ne güzel bir sürpriz," diyor kollarını bana dolayarak. "Seni özledim bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma, her zamankinden biraz daha sıkı sarılarak.

"Sen de anne."

"Kane hakkında konuşmaya geldik," diye ağzından geçiriyor Harley.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Harley ve Kyle'a bir bakış attı. "Siz ikiniz kahve yapın ve siz ikiniz," diyor aramıza bakarak. "Beni takip edin. Biraz araştırma yapıyordum."

Kapıyı kapatmadan önce arkasından ofisine kadar takip ediyoruz. Biz.

Annem de aynısını yaparken ikimiz de oturuyoruz ve o da daralmış gözlerini ikimizin üzerinde gezdirdikten sonra

bana odaklandı. "Ne kadarını biliyorsun?"

"Her şey," diye cevaplıyor Kane benim yerime. "E-ev-"

"Babamı biliyorum anne. Eğer kastettiğin buysa."

Tekrar bana bakmadan önce bir süre yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Sizi bu hayattan uzaklaştırmak için çok uğraştım, Letty."

"Biliyorum anne ve özür dilerim. İsteyerek yapmadım-" "Hepsi benim hatam," diye araya giriyor Kane.

"Hayır. Victor senin yüzünden peşime düşmedi."

"Victor ne yaptı?" Annem bocalıyor.

"Şu anda bunun bir önemi yok. Ben iyiyim, babam da iyi. Odaklanmamız gereken şey Kane'i okula geri götürmek."

"Doğru. Tamam." Uzun bir nefes üflüyor. "Şu anda hiçbir şey değişmedi, hâlâ kayıtlı ve her şey yolunda."

"Victor'u daha dün sabah aradım. Henüz sistemden geçmemiş olmalı."

"Kane," diyor, her ne olursa olsun kabul etmesini sağlayacak bir bakışla onu sıkıştırarak. "Lütfen en başından başla, bunun tam olarak nasıl geliştiğini bilmek istiyorum."

O da öyle yapıyor, anne ve babası öldükten sonra Victor'la arasının nasıl bozulduğunu, büyükannelerine düşen sorumluluğa rağmen Kyle'a bakabilme ihtiyacını nasıl hissettiğini anlatıyor. Kyle'ın uzaklara gitmesinden ve Victor'la yaptığı anlaşmadan bahsediyor; bu anlaşma sonunda Victor, Kyle'ın bir yıl önce sahip olması gereken MKU'daki yerini almasını sağlıyor. Ve sonra ona dönemin başından beri olan her şeyi anlatıyor, bana ne olduğu ve babam hakkındaki gerçeği nasıl öğrendiğim de dahil.

Annem hepsini dinliyor, yüzünde hiç yargılama yok. Sanırım o dünyanın içinde büyümüş olması yardımcı oluyor.

"Seni öylece bırakıp gideceğine gerçekten inandın mı?"

Kane'in dudaklarından hüznü bir kahkaha dökülür. "Hayır, asla. Beklemediğim şey şuydu..." Uzanıp elimi tuttu. "Kyle yerleştiği sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Söz verdiğim gibi gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum ama ne olmuş yani, hayalim için bir şans yakalamıştım. Ama şimdi daha fazlasını istiyorum."

"Peki şimdi ona çekip gideceğini ve senin için yaptığı tüm iyilikleri geri alabileceğini söylediğine göre ne olacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. En iyi ihtimalle hayatıma devam etmeme izin verir, en kötü ihtimalle... Endişelenecek bir geleceğim yok."

"O noktaya gelmeyecek," diye mırıldanıyorum, ancak bunların hiçbirinde kontrolüm olmadığının fazlasıyla farkındayım.

"Bunun sonucuna sadece Victor karar verebilir," diyor annem. "Geçmişte kaçabilen çok az erkek oldu."

Kane, "Benim tarafımda olan birkaç şey var," diye itiraf ediyor. "Alana?"

"Evet, ama sadece o değil. Başka bir şey daha var."

"Sana sırtını dönmesine yetecek kadar mı?"

Kane omuz silkiyor. "Victor hepimiz gibi düşünmüyor. Tahmin etmek imkansız."

Sanki bunu atlatmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu biliyorlarmış gibi, Kyle ve Harley kahve yapmak için tatlı bir zaman ayırdılar ama sonunda kapı çalındı ve her birimiz için kupalarla içeri girdiler.

"Her neyse," diyor annem bilgisayarına dönerek. "Başvuruna ulaşabildim ve şunu söylemeliyim ki tüm... eğlencelerine rağmen sağlam bir başvuru ve neden kabul edildiğini tamamen anlıyorum. Burada ya da sahadaki becerilerinizde sizi geri istememelerini gerektirecek hiçbir şey yok. Ancak finansman bir sorun olabilir. Eğer bu yolsuzluk Victor'un finans ofisinde bir yerlerde parmağı olmasından daha derinse, o zaman ciddi bir skandal ortaya çıkabilir.

"Söylemeye çalıştığım şey... bu işi çözsük, bursunu geri alsak bile, bu hızlı bir süreç olmayabilir."

"Sorun değil. Bu süre zarfında değerimi kanıtlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Annem kahvesinden bir yudum alarak başını sallıyor. "Sanırım bekleyip yarın sabahın ne getireceğini göreceğiz."

"Koç'la konuşmam gerek."

"İhtiyacın var. Ona şu anda yanında ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim Jada," diyor Kane içtenlikle. "Bizim için yaptığın her şeyin karşılığını sana nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum." Kane odanın diğer tarafında duvara yaslanmış olan Kyle'a bir bakış atıyor.

"Buna iyi bak, onu güvende tut ve ona iyi davran."

"Anne," diye yakınıyorum, sözleri karşısında yanaklarım

kızarıyor. "Ne? Bunun olacağını hep biliyordum-"

"Sen ne?" Kaşlarım neredeyse saç çizgime çarparak soruyorum.

Başını bana doğru sallıyor. "Her zaman Riley yerine Kane ile birlikte olman gerektiğini düşünmüşümdür," diye itiraf ediyor.

"Ve sen bunu bana daha önce söylemeyi düşünmedin."

Sırıttıyor. "Çünkü dinlerdin," diye kestirip atıyor. "Bunlar kendi başına çözen gereken türden şeyler. Ve bu konuda haklı olduğumu kim söyleyebilir? Ama bariz sorunlara rağmen birbirinizi bulduğunuza sevindim."

"Teşekkürler anne. Bunun anlamı çok büyük. Bana aklımı kaçırdığımı söyleyeceğini ve her şeyden sonra beni evlatlıktan reddedeceğini düşünmüştüm."

"Asla, bebeğim. Hepimiz hata yaparız, hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaparız. Bizi insan yapan budur."

Ona gülümsüyorum ve omuzlarımdaki yükün bir kısmının kalktığını hissediyorum.

"Yemek yediniz mi?" diye soruyor sandalyesinden kalkarken. "Evet, yedik."

"Tamam, ben gidip bir şeyler alacağım. Hepiniz istediğiniz kadar kalabilirsiniz, bunu biliyorsunuz."

Onu ofisinden çıkarken takip ediyoruz ve biz koridorda oyalanırken o doğruca mutfağa gidiyor.

"Burada mı takılmak istiyorsun?" Kane gözlerinde parıldayan küçük bir umutla bana bakarak soruyor.

"Gerçekten ama gerçekten istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Eğer Maddison'a dönüp onu yakında burada bırakacaksam, yapmak isteyeceğim son şey küçük kardeşlerimizle gece boyunca takılmak olur.

"Tamam, güzel. Ben de." "Biz çıkıyoruz."

Kyle kardeşine başını sallar. "Yarın geri geleceğim." Bana gülümsemeden önce göz kırpmıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Bir şey b u l u r s a n beni ara, tamam mı?" diye sorar Kane. "Her şey yoluna girecek. Jada bunu başaracak."

"Umalım da yapabilsin."

Elimi sıkarak kapıya doğru bir adım atıyor ve biz de dışarı çıkıyoruz.

KANE

I Letty kahvesinden arta kalanları lavaboya döküp fincanını durularken kollarımı beline doluyorum.

"Gitme," diye nefes alıyorum.

"Kane," diye iç geçirir. "Dersim var. Tüm bunlar çözülürken ikimiz de geride kalamayız."

Biliyorum.

"Bugün ne yapman gerekiyorsa yap, sonra görüşürüz, tamam mı?" "Tamamdır."

Dün gece döndüğümüzde koçu aradım. Bu sabah antrenmana gelmeden ya da başka birinden duymadan önce neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Bunca zamandır benim yanımdaydı, bunun gerçekten beni orada istediği için mi yoksa neler olduğunu bildiği için mi olduğunu bilmiyorum ve Luca'nın sezon başında benim hakkımda ortaya attığı iddialar aslında doğrudu. Sadece Victor yüzünden oradaydım.

Orada olmamın tek sebebinin bu olmadığını düşünmek hoşuma gidiyor. Jada başvurumun sağlam olduğunu, belki de kendi sırtımdan girebileceğimi söyledi. Belki her şey yoluna girer.

Güvertede durup Letty'nin el sallayıp benden uzaklaşmasını izliyorum.

Bensiz geri dönecek olmasından nefret ediyorum ama MKÜ'ye tekrar gidip rektörün kapısını çalmadan önce Jada'yı tekrar görmem ve bu oyunu nasıl oynayacağımıza dair bir plan yapmam gerekiyor.

Ön kapıyı arkamdan öyle bir kuvvetle çarpıyorum ki tüm ev sallanıyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp Reid'in numarasını aradım.

Ona kısa bir bilgi veriyorum ve o da bana kendi tarafında her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Umarım onun benim tarafında olması, amına koduğum babasına karşı galip geleceğim anlamına gelir.

Duş aldım, giyindim, cep telefonumu ve cüzdanımı pantolonumun içine koydum, dışarı çıkmaya hazırdım ki bir araba kapısının çarpma sesi dikkatimi çekti ama kapıya yönelip açarken hiçbir şey düşünmedim.

Kapının diğer tarafında duran iki figür, ne geldiğini göremeyecek ya da her şey kararmadan önce tepki veremeyecek kadar ürküttü beni.

LETTY

Leon, ertesi sabah İngiliz edebiyatı dersimiz için Westerfield Binası'na gittiğimde beni geniş bir gülümsemeye karşıladı. Bana kocaman sarıldı ve iyi vakit geçirip geçirmediğimi sordu. kaçınılmaz soru gelmeden önce hafta sonu.

"Kane'e neler oluyor?"

Ona gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden bursuyla ilgili bir sorun hakkında bir şeyler mırıldanmak zorunda kaldım. Leon bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı ama neyse ki beni sorgulamadı, belli ki bir nedenle yalan söylediğimi tahmin ediyordu.

Konferans salonuna girdiğimizde Luca bana baktı ve ben bunu küçük bir kazanç olarak kabul ettim.

Kendine gelecektir, bundan hiç şüphem yok ama Kane'in öngörülebilir gelecek için işi bittiğine göre hayatı daha da zorlaştı, bu yüzden yakın zamanda tek-sekiz yapmasını beklemiyorum.

Acıtıyor ama sorun değil. Şu anda önemli olan şeylere odaklanması gerekiyor ve umarım kendini toparladığında burada onu bekliyor olacağımı biliyordur.

Ella'yı dersten sonra kafede bulduğumuz anda, kız kardeşimle geçirdiğim hafta sonu hakkında her şeyi öğrenmek istedi. İşlerin pek de planladığım gibi gitmediğini açıkladığımda patlayacak sandım.

O öğleden sonra psikolojiden çıktığımızda, Kane'i görmeye ve iyi haberler duymayı ummaya fazlasıyla hazırdım, ancak binadan çıktığımızda, bana söz verdiği gibi beklemiyordu.

"Gidebilirsin," diyorum Ella'ya, bir sıra çalının yanında durduğumda, kounu ya da reklamcıyı gördükten sonra oyalandığını umarak.

"Emin misin?" diye soruyor, ama geri dönmek istediğini görebiliyorum, zaten bana yarın bir teslim tarihi olduğunu ve ne kadar geride kaldığını söyledi.

"Tabii ki. Uzun sürmeyeceğinden eminim."

O gittikten sonra kendime bir bank buluyorum ve bir mesajım olduğunu umarak çantamdan cep telefonumu çıkartıyorum.

Hiçbir şey.

İrtibat kişisini bulup ara tuşuna basıyorum ama te le se kre te re düşmeden önce çalıyor.

Bir toplantıda olduğunu varsayarak Instagram'ı açıyorum ve beklerken gezinmeye başlıyorum.

Öğrenciler benden önce gelip gidiyor, güneş gökyüzünde alçalmaya başlıyor ve Kane'in telefonu cevapsız kalmaya devam ediyor.

Geçen her dakika midemdeki korku yumağı daha da büyüyor. Bugün benimle buluşmaktan vazgeçmez. Yapmayacağını biliyorum. "Kane, hangi ce hen ne m de si n?" Cep telefonunu bir kez ararken kendime soruyorum

daha fazla, zaten anlamsız olduğunu bilerek.

"Siktir, siktir, siktir," diye tıslıyorum kendi kendime, önce ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.

Kampüste bir yerde biriyle toplantı yapıyor olma ihtimali yüksek ama içimden bir ses burayı didik didik arayıp onu asla bulamayacağımı söylüyor.

İgüdülerim bana onun geleceğini güvence altına almaya çalışan bir toplantıda olmadığını, durumun bundan daha kötü olduğunu söylüyor. Ve eğer durum buysa, şu anda konuşmam gereken tek bir kişi var.

Banktan çantamı alıp, park yerine gelene kadar koşmaya devam ediyorum. Arabanın kapısını arkamdan çarpıyorum, motoru çeviriyorum ve sürüyorum.

Harris'in evine yaptığım yolculuğu zar zor hatırlıyorum. Her döneme ve ışık yanımdan geçip gidiyor. Herhangi birinden geçip gemediğime dair hiçbir fikrim yok ve açıkçası umurumda da değıl.

Motoru çalışır vaziyette bırakıp garaj yoluna girer girmez arabadan fırlıyorum ve yumruğumu bir manyak gibi ön kapıya indiriyorum.

Göğsüm panikle kabarıyor, başım dönüyor ve ellerim ona bir şey olduğu korkusuyla titriyor.

Bu sabah gitmemeliydim. Yapmalıydım-

Kapı açılır ve Devin'in yüzü bir anda gülümsemekten canı bir ifadeye bürünür.

Bütün Harris'lerin psikopat olup olmadığını merak ediyorum.

"Ne?" diye bağılıyor, sanki kapısının eşğinde durmaya hakkım yokmuş gibi bana bakıyor.

"Kane'den haber aldın mı? Onu gördünüz mü? Nerede olduğunu biliyor musun?" Aceleyle soruyorum, nefesimi zar zor tutabiliyorum.

"Hayır. Antrenmanda olacak."

"O değil. Sana söylemedi mi?"

Devam etmem için kaşlarını kaldırdı.

"Victor'a işinin bittiğini söyledi ve üniversiteden uzaklaştırma kararını uyguluyor. Antrenmanlara katılmıyor, takımdaki yerini kaybetti."

Ben söyledikçe Devin'in ifadesi değişmeye başlıyor.

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Bu sabah derse gelmek için onu Rosewood'da bıraktım." "Siktir. Çekil yolumdan."

Beni kenara iterek yanımdan geçiyor ve hemen arabasının kilidini açıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Kendimi toparlarken ona bağııyorum.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Kendi arabamdan Devin'inkine bakıyorum ve hızla sürücü tarafına koşup motoru kapatıyorum.

"Evet, geliyorum." Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok ama şu anda tamamen varım.

Benim yolcu koltuğuna oturmamı zar zor bekledikten sonra gaza basıyor ve caddeden aşağıya doğru tekerleklerini döndürüyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Reid'in evine."

Başımı salladım. Oraya gitmek istiyordum ama nerede yaşadığını bilmemek bu planımı durdurdu.

Parmaklarımla bacağımı aşağı yukarı zıplatarak oturuyorum ve Victor'un dışarı çıkmak istediği için ona yapabileceği her şeyi hayal ederken midem çalkalanıyor. Hayatta bile olmayabilir.

Nefes alışım o kadar düzensizleşiyor ki Devin'den biraz hava alabilmek için arabayı durdurmasını istemek zorunda kalacağımı düşünüyorum.

Gerçekliğe olan bağlılığımı kaybettiğimi açıkça fark ederek bana pencereyi açıyor.

"Nefes al, nefes ver" diye tekrarlıyor, ta ki ben emirlere uymaya başlayana ve kalbim yavaşlamaya başlayana kadar.

"Tamam, sanırım iyiyim," diye fısıldıyorum uzun dakikalar süren panikten sonra.

"O iyi olacak. Şu anda vazgeçmek zorunda olduğu her şeyi yaşamadı."

"Başka seçeneği olmayabilir."

"İnançlı ol, Letty. Kane ve Reid bunun için plan yapıyorlardı. Ne planladıkları ya da Victor'a karşı ellerinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ne yaptıklarını bildiklerine güvenim tam."

Harrow Creek tabelasını geçerken, "Birimizin böyle hissetmesine sevindim," diye mırıldandım.

Bir daha asla adım atmayacağım bir yere doğru ilerlerken içimi bir ürperti kaplıyor.

Devin'e tüm bu olanlar hakkında sormak istediğim o kadar çok soru var ki, ama ona bakıp çenesinin sertliğini görünce vazgeçiyorum.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde benim en büyük hayranım olmadığını açıkça belirtti, bu yüzden ne kadar az konuşursak o kadar iyi olur diye düşündüm.

"Vay anasını. Reid burada yaşıyor," diye soluk soluğa söylendim.

Kapılar sihirli bir şekilde onun için açılırken, "Neden, onun küçük, şirin, pembe bir evde yaşamasını mı bekliyordun?" diye soruyor, ses tonunda bir eğlence var.

"Şey, hayır. Ama burası perili, değil mi?" Ben soruyorum.

Arabayı çekti ve uzun araba yolundan yukarı çıktık.

"Harrow Creek Lisesi'ndeki çocukların yaymayı sevdiği şey bu. Gerçek şu ki, burada terör estiren tek kişi benim kardeşim."

"Bu beni daha iyi hissettirmek için mi?"

"Kesinlikle olmaz. Muhtemelen en iyisi, kardeşimin özel bir berbat tür olduğunu şimdi anlamanızdır."

Sinirle yutkunuyorum.

Reid'in korkutucu olduğunu biliyorum. Tamam, korkunç, ama onu hafife almış olabilir miyim diye merak ediyorum.

Heybetli bina önümüzde beliriyor ve karanlık mimariyi görünce içimi bir korku kaplıyor.

"Şeytanın evine hoş geldiniz," diye anons ediyor Devin, arabayı ön tarafta durdururken.

"Neyin evi?" Onu yanlış duyduğumu düşünerek soruyorum.

"Hadi Prenses. Gidip oğlumuzun neyin peşinde olduğunu öğrenelim. için."

Devin'in ardından arabadan iniyorum ve onu kocaman, uğursuz siyah kapıya kadar takip ediyorum.

Kapıyı çalma zahmetine girmiyor, onun yerine kapıyı itiyor. Sanırım burada olduğumuzu biliyor ve Devin'i içeri kadar takip ediyor.

"Hey, kardeşim.
Neredesin?" "Mutfakta."

İçerisi dışarısının yarısı kadar bile korkutucu değil. Tüm duvarlar yumuşak gri renkte ve mobilyaların hepsi siyah ama sıcak ve biraz ev gibi sanırım. Geçerken oturma odası gibi görünen bir odaya bakıyorum, yine her şey siyah ve duvarda kocaman bir düz ekran var. Bekâr evi diye bağıyor.

"Letty, bu bir sürpriz," diyor, Devin'in arkasından giderken bana bir kez daha bakıyor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Ses tonumdaki çaresizlikle soruyorum. "Hayır. Neden?"

Sikeyim.

Reid'e Kane'in gelmediğini söyledim ve o da cep telefonunu denedi, ancak benimle aynı şeyi buldu. Sadece çalışıyor.

Öfke yüzünü sertleştiriyor ama hiçbir şey söylemiyor ya da hiçbir şey ele vermiyor, bu da sadece Devin'i kızdırmaya yarıyor.

"Bir şey bildiğini biliyorum, o yüzden söyleyebilir misin?"

"Hayır, söyleyemem. Sadece bana güvenmen gerekiyor."

"Biliyor musun, bu şu anda gittikçe zorlaşıyor. Tedarik sorunumuzun arkasındaki kişinin sen olduğunu biliyorum. Bunu açıklamak ister misin?"

"Hayır. Olup bitenler senin lanet arzından daha büyük."

"Peki, Victor'a bunu söylemek ister miydin çünkü o bizim kışımızı tekmeliyor? Eğer onun istediğini yapmazsak, o zaman bizi başlatmaz."

"Tabii ki yapacak. Sen onun kanındansın."

"Bundan emin misin? Gray umurunda değil gibi görünüyor."

Kardeşine karşı sabrı tükenmeye başlayan Reid'in dudakları ince bir çizgiye dönüşür.

"Yeter, tamam. Şu anda önceliğimin Kane'inki de dahil olmak üzere hepimizin geleceği olduğuna güvenmeni istiyorum. O yüzden dediğimi yapıp çeneni kapatacak mısın?"

"Tanrım, seni kim bu hale getirdi? Biriyle yatman falan lazım kardeşim."

Reid kardeşinin yorumu karşısında vahşi bir hayvan gibi hırlıyor.

"Hadi gidelim," diye bağıyor ve Devin'i fiziksel olarak ön kapıya doğru itiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Durumu biraz sakinleştirmeyi umarak soruyorum.

"Kulüp binasına. Eğer Victor onu yakaladıysa, orada olacaktır."

Oraya geri dönme düşüncesi beni korkudan donduruyor. Victor'un babamı incittiği görüntüler zihnimde titreşiyor, ama o sandalyede oturan babam değil, Kane.

Görüşüm bulanıklaştığı için Reid'in önümde durduğunu ve göz hizamıza gelecek şekilde çömeldiğini göremiyorum.

"Letty, Letty. Scarlett," diye bağırarak beni kâbusumdan sürükledi. "Her şey yoluna girecek. İkinizi de oradan sağ salım çıkardım. Kane için de aynısını yapacağım. Victor sadece uyarıda bulunmak istiyor ama kazanamayacak. Bana karşı değil."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Bu soruyu yüksek sesle sormak istemezdim ama onu dinlerken, babasıyla ilgili kendi gündemi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"Bunu bilmek bana düşer, Prenses."

Kane'in bana taktığı lakabı kullanınca bir hıçkırık patlıyor. "Eğer iyi değilse, Reid. Bilmiyorum-"

"O iyi olacak. O kancıktan bir adım öndeyiz. Endişelenecek bir şey yok."

"Biraz korkutucusun, bunu biliyor muydun?" Kolunu omuzlarıma dolayıp beni Devin'in çoktan kaybolduğu kapıya doğru yönlendirirken soruyorum.

"Bana bir iki kez söylendi, evet." Kıkırdıyor ve beni dışarı çıkarıp kamyonetine doğru götürüyor.

W *Şapka ne lan?*

Göz kapaklarımı açmak için canımı dişime takıyorum ama tam üzerime doğrultulmuş parlak bir spot ışığıyla kör oluyorum. Bu

Bu sefer bir hastanede uyanmayacağıma dair ilk ipucum.

Hayır, bundan çok daha kötü.

Cehennemdeyim.

"Ah, sonunda bize katılacaksın," diyor tanıdık, kan dondurucu bir ses, bedenimdeki acı kendini belli ederken.

Aydınlıktaki sesin sahibini ararken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bana ne verdin, seni pislik?" Sesim sanki bütün günü içerek geçirmişim gibi çıkıyor ama öyle olmadığını biliyorum.

"Sadece seni biraz daha... uyumlu hale getirmeye yardımcı olacak küçük bir şey."

"Bunun gerçekleşmesi için bana verdiklerinizden daha fazlası gerekecek."

"Ah, bilmiyorum," diyor Victor, sonunda göz hizama gelecek şekilde hareket ederek. "Seni buraya oldukça kolay getirdim gibi görünüyor."

"Ne istiyorsun?" Tükürdüm.

Kıkırdıyor, alçak ve tehditkâr bir ses ve zayıf bir adamı korkutabilir. Ama ben öyle biri değilim.

Görüşüm biraz daha netleşmeye başladığında, arkasında üç adamın durduğunu görüyorum. Bunlardan biri Alana'nın kocası. Gözlerinin altındaki koyu gölgeleri ve yüz hatlarındaki belirgin stresi gördüğümde sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Evet, onu bulamamasını önemsiyor.

Mükemmel.

"Ne istiyorum ki? Gerçekten görüldüğünden daha aptalsın evlat."

Kendimi altımdaki soğuk ve sert zeminden yukarı itip duvara yaslanarak oturmak için var gücümle çalışıyorum.

Başım dönüyor, gözlerim çaresizce kapanmak ve karanlığın beni bir kez daha tüketmesine izin vermek istiyor ama yapamıyorum.

Bunun olacağını biliyordum. Son sözü söylemeden çekip gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Ne yazık ki onun için, benim bir planım var. Sadece hatırlayacak kadar odaklanmam gerekiyor.

"İşimiz bitti Victor. Sana söyledim, her şeyi al götür. Seninle ya da bu saçma hayatla daha fazla bir şey yapmak istemiyorum. Benden bu kadar."

"Sen lanet bir aptalsın. Bir kız yüzünden bundan vazgeçemezsin. Hem de lanet bir Hunter kızı yüzünden. O kızların elmas kaplı amları falan mı var?"

"Buradaki tek amcık sensin Victor. Bırak gideyim ve bir daha arkama bakmadan çekip gideyim."

"Bunun olmasına izin vereceğimi düşünmen neredeyse çok tatlı," diye mırıldanıyor, iğrenç kravatını düzeltiyor ve önerime sırttan uşaklarına bakıyor.

"Bence tam olarak bunu yapacaksın, Victor."

"Öyle mi, nedenmiş o? Neden benim ve işim hakkında bu kadar çok şey bilen birinin elini kolunu sallayarak gitmesine izin vereyim ki?"

"Çünkü senin bilmediğin şeyler biliyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor, ne önerebileceğimle pek ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Birkaç dakika sessizce oturuyorum ve nemli saçlarımı başımdan uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum. Terden mi yoksa kandan mı ıslandığı hakkında hiçbir fikrim yok ve cevabı öğrenmek için elime bakmıyorum, gerçekten bilmek istemiyorum.

Bakışlarımı Victor'dan kaçırarak önce sağ kolu Razor'a, sonra da Alana'nın kocası olan oğlu Maverick'e bakıyorum.

"Sana ait olan bir şeyi mi kaçırıyorsun Mav?"

Bana bakarken çenesi titriyor, etkilenmemiş görünmek için yaptığı tüm çabalar başarısız oldu.

"Evet, öylesin, değil mi?"

"Yalan söylüyorsun," diye homurdanır ve Victor'un kaşlarını çatmasına neden olur.

"Öyle miyim?" Başımı sallıyorum. "Sanırım küçük güzel *karın* söz konusu olduğunda bazı bilgileri kaçırıyor olabilirsin. "

"Öyle mi?"

"Victor, neden ona söylemiyorsun?"

Maverick'in gözleri benimkileri bırakıp patrona bakıyor. "Bundan kurtulmak için saçmalıyor."

"Eğer onu tekrar görmek istiyorsan, onu görmezden gelmeni şiddetle tavsiye ederim Mav." Maverick cevap vermek için dudaklarını aralıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"O fahişe yüzünden gitmene izin vereceğimi sanıyorsan hayal görüyorsun demektir."

Maverick'in yumrukları Victor'un havlayan sözleri karşısında iki yana kıvrılıyor ve bu da bana tüm hikâyenin ne olduğunu merak ettiriyor. Bildiğim kadarıyla evliler. Onu önemsiyor gibi görünüyor ama onunla yatmıyor. En kolay varsayım onun eşcinsel olduğu, ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyor.

"Onun bir fahişe olduğunu biliyor muydun Mav? Victor'un erkeklere istediğini yaptırmak için onu pazarladığını?"

Dışlerinin bir tanesini kıracak kadar sert gıcırdattığından emin olduğum için dudakları seğiriyor.

"Oh, bilmiyor muydun? Yani ona aşık olmam umuduyla bir yıldan uzun süredir beni onunla düzıştirdüğünü bilmiyor muydun?"

"Seni lanet olası pislik." Maverick bana doğru uçu, yumruğu elmacık kemiğime çarparak kafamın arkamdaki duvara çarpmasına neden oldu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye mırıldanıyorum ve Razor oğlunu geri çekerken avucumla yüzümü ovuşturuyorum.

Maverick beni öldürmek istiyormuş gibi bakarken, Victor yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla orada dururken odada sessizlik dalgalanıyor.

"O sirtük umurumda değil, istediğin kadar tehdit et. Bunun sana bir faydası olmayacak."

Maverick bir kez daha hırlıyor.

"Sen umursamayabilirsin ama o umursuyor," diyorum çenemi Mav'a doğru eğerek. "Ve bu dünyada çok ama çok sınırlı ittifakın olduğunu biliyorum ama Razor ve Maverick bunlardan ikisi."

Gözleri küçümsemeyle parlıyor ve haklı olduğumu biliyor.

"Ama bir şey daha var, değil mi Victor? Dış dünya tüm oğullarınızın sizin için eşit derecede önemli olduğunu düşünebilir, ama değiller, değil mi?"

Öne doğru bir uyarı adımı atıyor ama ben irkilmiyorum bile.

"Sanırım insanlar Reid'in sizin favoriniz olduğunu düşünebilir. O sizin alt patronunuz. Bu mirası devam ettirecek olan kişi çünkü bu onun doğuştan hakkı. Ama küçük orospunuz olması için yetiştirdiğiniz kişi o değil, değil mi? O.

Etrafta dolaşıp en kirli, en yozlaşmış işlerinizi yapan o değil, değil mi?"

Victor zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor. En küçük oğlunun kayboluşunu umursamaması bir rol.

"Umursamıyormuş gibi görünmek için çok çaba sarf ediyorsun ama biz gerçeği biliyoruz, değil mi Victor?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bilmiyor muyum?"

Bana bakıyor, şakağındaki kaslar titriyor.

"Yani en küçük oğlunuzun ellerinde olduğunu düşündüğünüz için Cirillo ailesine sızmaları için adam gönderdiğinizizi bilmiyor muyum?" Victor'un yüzü pancar gibi kızarmaya başlayınca kaşlarımı kaldırıyorum.

"Onun ölü ya da diri olması umurunuzda değilmiş gibi davranırken, nerede olduğunu bulmak için deli gibi mücadele ettiğinizi bilmiyordum."

Başımı salladım ve ona güldüm.

"İngiltere'ye bile adam gönderdiniz, onu gölün ötesine kaçırdıklarını düşündüler. Şu anda burada sadece bir aptal var Victor. Ve seni temin ederim ki o ben değilim."

"Oğlum nerede, Efsane?"

"Neden sana bunu söyleyeceğimi düşündün ki?"

Sırtına uzanıp silahını çıkardığında, emniyeti kapatıp tam kafama nişan aldığı anda kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Beni vurmaya devam edin, ama sizi temin ederim ki bunu yaparsanız onu asla bulamazsınız."

"Vic," diye yalvarıyor Maverick.

"Ne sen ne de işin umurunda değil Victor. Senden ve temsil ettiğin her şeyden olabildiğince uzakta olmak istiyorum. Sırlarını, ne kadar hasta ve sapkın olduğunu saklayacağım. Sanki hiç burada olmamışım gibi olacak."

"Peki ya Alana ve Gray?" diye soruyor teklifimi değerlendiriyormuş gibi. "Zamanla, size güvenli bir şekilde geri teslim edilmelerini sağlayacağım."

"Zamanında mı?" diye soruyor, sanki hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi.

"Evet. Bağışla beni Victor, ama sen güvenilmez bir amcıksın, bu yüzden bu odadan çıkmama izin verdiğin anda onları teslim etmeyeceğim. Önce Alana'yı alacaksın, çünkü aslında Maverick için biraz üzülüyorum. Her ne boktan sebepten olursa olsun, aşık olmaması gereken bir kadına aşık.

Sebep. Ardından Gray, ancak ve ancak anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirir ve hayatıma devam etmeme izin verirsen gelecektir."

Bana bakıyor, uzanmış kolu titremeye başlarken çenesi hayal kırıklığıyla geriliyor.

"Yani?"

LETTY

Bir silah sesi Hawks kulüp binasındaki yarışımızı bir an için yavaşlatıyor.

"Kane," diye inliyorum, bunun ne olabileceğine dair korku içimde hızla ilerliyor ve beni felç ediyor. "Hayır, hayır, hayır."

Reid uzanıp kolunu omzuma doluyor. Onun tarafından teselli edilmek tuhaf. Ondan korkmam gerekirdi, diğer herkes korkuyor. Ama sıcaklığı bana çarptığında, neyse ki, beni buraya, nasıl ve ne için geldiğimize geri çekmeye yardımcı oluyor.

"Gidelim," diyorum korkumu bastırıp bir adım öne çıkarak.

Reid beni hatırlamam gerektiğini hissettiğim uzun ve karanlık bir koridora götürüyor ama hatırlamıyorum. Burada geçirdiğim kısa zamana dair anılarım en iyi ihtimalle belirsiz, uyanık olduğum ve sandalyede oturduğum dakikalar dışında gerisi bulanık.

Kapalı bir kapıya geldiğimiz anda Reid uzanıp kapıyı açıyor.

"Burada kal," diye uyarıyor içeri girerken, ama bana söyleneni yapmayı çoktan geçtim ve o odaya adımını atar atmaz ben de peşinden içeri daldım.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum gözlerim yerde yatan ve altında küçük bir kan gölü olan ışıklı figüre takıldığında. "Ne yaptın lan sen?" Kane'e doğru koşarak çılgılık atıyorum.

Dizlerim beton zemine çarparken hiçbir şey hissetmiyorum ve Reid'in emirlerine karşı geldiğim için beni azarlarken çıkardığı alçak hırıltıyı fark etmiyorum.

"Kane, Kane," diye tekrarlıyorum, nabzını hissetmek umuduyla elimi boynuna bastırıyorum.

Yüzü mosmor, iki gözü de şişmiş, dudakları kesilmiş ve çenesinden kan damlıyor ama beni en çok korkutan bu yaralar değil çünkü omzundaki delik.

"Ben iyiyim," diye idare ediyor.

"Kane! Aman Tanrım," diye hıçkırıyorum, öne doğru eğilip kollarımı elimden geldiğince ona doluyorum.

Arkamdan sesler yükseliyor ama Kane'in acı dolu mavi gözlerini üzerimde bulmak için geri çekildiğimde tek bir kelime bile duymuyorum.

"İyi olacaksın," diyorum ona, incitmemek için sert yanağını hafifçe avuçlayarak.

"Biliyorum," diyor. "Sen buradasın."

Onun sözleriyle kalbim göğsümde parçalanıyor.

"Seni buradan çıkaracağız. İyi olacaksın," diye tekrarlıyorum, herkesten çok kendim için.

"O fahişeyi neden buraya getirdin?" Victor'un hırçın sesi tüylerimi diken diken ediyor ve hiç düşünmeden ayağa kalkıp ona dönüyorum.

"Bana ne dedin sen?" Hiç düşünmeden ona doğru yürürken bağırdım.

"Letty," diye uyarıyor Reid ama vücudumdaki her kas savaşıma hazır bir şekilde babasına doğru ilerlerken onu duymazdan geliyorum.

"Bir fahişe. Tıpkı annen gibi. Tsk." Başını bana doğru sallıyor. "Buraya gelip o orospuyu kurtarmaya çalışıyorsun. O da en az senin kadar işe yaramaz."

"Bırak gitsin amına koyayım," diye bağıriyorum, derdimi anlatmak için ona doğru uçuyorum ama kollar belime dolanıyor, Victor'la temas kurmamı engelliyor ve sert, sıcak bir bedene geri çekiliyorum.

"Yeter Prenses," diye kulağıma hırlıyor Kane.

"Kahretsin, Kane." Kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve etrafımda dönüyorum. Ayaktaydı ama hafifçe sallanıyordu, omzundaki kurşun hala parlak kırmızı kan sızdırıyordu.

"Ben gidiyorum," der Victor'a. "Şartlarımı kabul ettiğini ve beni rahat bırakacağını varsayıyorum. İzini bıraktın." Omzunu işaret eder. "Geri kalanını devam ettirirsen, söz verdiğim şeyi alacaksın."

Yardım etmek amacıyla kolumu Kane'in beline dolayarak dışarı çıkmak için dönüyoruz. Kapıya geldiğimizde Victor konuşuyor, belli ki son sözü söylemek istiyor.

"Bundan geri dönerseniz hepiniz ölürsünüz. Hepiniz."

Uyarısı içimde dalgalanıyor ve kanımı buza çeviriyor. İsimlerini söylemiyor ama Kyle ile birlikte ailemi kastettiğini biliyorum.

"Onu dinlemeyin Prenses. Hepiniz güvendesiniz."

Reid ve Devin peşimizdeyken kapıdan çıkmadan önce Kane omzunun üzerinden son bir kez Victor'a bakıyor. Kane'in bacakları tutmadığında kapı arkamızdan daha yeni kapanmıştı.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım ama ona döndüğümde hem Reid hem de Devin onu yakalamıştı.

"Onu yakaladık, devam edin."

Erkeklerin takıldığı ortak alana doğru aceleyle ilerlerken tüm gözler bize çevriliyor. Birkaçı yardım etmek ister gibi görünüyor ama Reid'i gördükleri anda hemen geri çekilip yaptıkları işe devam ediyorlar.

Kamyonetine vardığımızda Reid, "Kilitli değil," diyor ve arka kapıyı açmak için etraflarından dolanıyorum.

Kane şimdi ikisinin arasında topallıyor, başı öne eğik ve omzundan akan kan beyaz gömleğini ıslatmış durumda.

Her nasılsa, hareket ettikleri anda onu arka koltuğa yatıracak şekilde manevra yapmayı başarıyorlar, içine tırmanmak için acele ediyorum ama oraya varmadan önce bir el üst koluma konuyor.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diyor

Reid usulca. Onun endişeli gözlerine bakıyorum.

"Bunun için biraz geç değil mi sence de?" Tükürdüm, artık ondan eskisi kadar korkmuyordum.

"O iyi olacak," diyor kapının etrafından dolaşıp içeri girmeyi beklemeden önce.

Arabaya tırmanıyorum ve Kane'in bacaklarını kucağıma alıyorum, sonra o kapıyı çarparak kapatıyor ve Devin yolcu koltuğuna geçerken ben de sürücü koltuğuna oturuyorum.

Mekândan geri çekilip kulüp binasından hızla uzaklaşırken tek kelime edilmedi.

Ellerimi Kane'in üzerinde tutuyorum, gözlerim yüzüne odaklanmış, yaşam belirtisi gösterebileceğini umuyorum ama o yok.

"Kanı durdurmam gerek," diyorum omzuna bakarak.

"Kahretsin." Reid etrafına bakınıyor ama bir şey bulamıyor.

"İşte," diyor Devin, gömleğini kafasının üzerinden geçirip Ben.

"Teşekkür ederim."

Top haline getirip Kane'in omzuna bastırıyorum.

Yaraya baskı uyguladığımda hiç irkilmiyor ve bu da midemi bulandırıyor.

"Lütfen, Kane. Lütfen iyi ol," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımı onun kirli yanaklarına sürterek.

Göğsüne bakarak otururken, yavaşça hareket ederken ve sık nefes alışını duymak için zorlanırken uzun, acı dolu dakikalar geçiyor. Sonunda başımı kaldırdığımda, gitmemizi beklediğim yöne doğru gitmiyorduk.

"Hastane şu tarafta." Arka pencereyi gösterdim.

"Lanet bir kurşun yarasıyla hastaneye gitmeyeceğiz, Letty." "Ama kanaması var-"

"Birisı bizimle evimde buluşacak. Ölmesine izin vermeyeceğiz."

"Orospu çocuğu o kadar şanslı değil. O bizim için uyanmak zorunda kalacak

gülümseyen yüzler," diye mırıldanıyor Devin.

"Reid gülümsemiyor," diye belirtiyorum, onu yüzünde standart çatık kaşları olmadan gördüğüm birkaç zamanı düşünerek.

Devin, "Oh yan, kardeşim," diye bağılıyor ama tahmin edilebileceği gibi Reid tepki vermiyor.

Sadece birkaç dakika sonra Reid'in evinin önünde, daha önce burada olmayan bir arabanın yanında duruyoruz.

Kardeşler arabadan iner inmez, diğer araçtan dövmelerle kaplı orta yaşlı bir adam çıkar.

Yanımdaki kapı kırılıp açılmadan önce Reid ve adam kısa bir süre el sıkıştılar.

Devin dudaklarını ince bir çizgiye bastırmış ve yüzünde sabırsız bir ifadeyle bana bakıyor.

"Lanet olası yoldan çekilecek misin?" diye homurdanıyor, onu bu durumdan en başta haberdar eden ben olmama rağmen bana hâlâ kızgın olduğu belli.

Elimde Devin'in mahvolmuş gömleğiyle hızla arabadan çıktım. Reid bana anahtarlarını uzattı ve gidip kapıyı açmamı söyledi.

Onu arabadan çıkarmayı başardılar ve ben evin içinde durup kapıyı açık tutuyorum ve doktor olduğunu tahmin ettiğim adam üçünü takip ederken yoldan çekilmeyi umuyorum.

Hemen merdivenlere yöneliyorlar ve kapıyı kapattıktan sonra ben de arkalarından gidiyorum.

Kaybolup gittikleri odaya döndüğümde, Kane çoktan yatağın ortasına uzanmıştı ve doktor

Yarasına ulaşmak için gömleğinin ortasına.

Devin pencerenin yanındaki sandalyeye doğru ilerleyip yere çökerken Reid yanıma geliyor ve adam taşıdığını fark etmediğim çantayı açıp Kane'e bir şey enjekte ettikten sonra hasarı görebilmek için yarasını düzgünce temizliyor.

Reid, "Doktor en iyisidir, endişelenmene gerek yok," diye mırıldandı.

"Endişe mi?" Sanki sadece bu öneri bile saçmaymış gibi soruyorum. "Sevdiğim adam-" Başımı sallıyorum, kelimeleri yutuyorum. "Omzunda lanet bir kurşunla yatıyor ve kan kaybediyor."

"Şanslı, birkaç santim daha aşağıda ve-"

"Yapma," diye çıkışıyorum. Şu anda diğer kötü seçenekleri düşünmek için hiç de uygun bir ruh halinde değilim.

Sessizce duruyoruz, doktorun çalışmasını izlerken vücudum gerginlikten ağrımaya başlıyor.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama "şanslı" ve "temiz atış" gibi şeyler mırıldanıyor, bu yüzden sadece her şeyin gerçekten iyi olacağını varsayabilirim.

Doktor dönüp doğrudan Reid'e bakarak, "Tamam, her şeyi bitti," diyor. "Onu temizledim ve dikiş attım. Ona biraz ağrı kesici verdim. Bir süre uyuyacak ama uyandığında ona bunları verin." Reid'in eline bir şişe hap tutuşturdu. "Her dört saatte bir iki tane."

"Ne yapacağımı biliyorum doktor. Bunun benim ilk rodeom olmadığını biliyorsun." "Biliyorum, biliyorum.

Beni dışarı çıkarır mısın?"

"Elbette." Devin ve bana bakmadan önce doktora ilerlemesini işaret etti. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Devin başını sallıyor ve ben de gülümsemeyi başarıyorum. Birbirimizi öldürmek üzere olmadığımız için mutlu olan Reid, doktoru görmemiz için yanımızdan ayrılıyor.

O gider gitmez odaya koşuyorum ve yavaşça Kane'in yanındaki yatağın kenarına çöküyorum.

Onun sıcak elini iki elimin arasına alıyorum ve gözlerim yaşararak ona bakıyorum.

Bunu bana bir daha sakın yapma, diye sessizce azarlıyorum, onu o odada yere yığılmış halde bulduğum anın görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

Victor onu öldürebilirdi. Onu orada öldürebilirdi ve eğer benimle buluşmayı planlamamış olsaydı, kimsenin fark etmesi ne kadar zaman alırdı.

Onun gittiğini ve onu önemseyen hiç kimsenin bilmediğini düşününce boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

"Bunların hepsi senin suçun," diye alçak ve tehditkâr bir ses sessiz odada yankılanıyor.

"Benim hatam mı?" Kekeliyorum, dönüp Devin'in hâlâ sandalyede gömleksiz oturduğu yere bakıyorum.

"Evet," diyor öne doğru eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak. "Bütün bunlara sen sebep oldun."

"Bunların hiçbirini ben yapmadım. Senin lanet ailenle hiçbir şey yapmak istemiyorum," diye tükürdüm.

"Yine de buradasın. Küçük Scarlett Hunter büyük kötü kurtlarla oynuyor."

Ona bakarken dişlerim gıcırıyor.

"Onu aınla bizim aramızda seçim yapmaya zorladığında gerçekten ne olacağını düşündün?"

"Ne? Ben-ben
yapmadım-" "Evet,
yaptın."

"Senden uzaklaşmasını hiç istemedim. Siz onun hayatının bir parçasısınız, hepiniz öylesiniz."

"Ama biz Hawks'ız, Letty. Yani ona Hawks'tan uzaklaşmasını söyleyerek, bizi terk etmesini söylemiş oluyorsun."

"Hayır, hayır, ben asla-"

Sandalyeden kalkarken öfkesi yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve kaşlarını birbirine yaklaştırıyor.

"Bunun olacağını biliyordun ama yine de bunu yapan bencil bir amcıksın."

"Hayır. Hayır," diye ağlıyorum. "Ben sadece onun daha iyi bir hayatı olmasını istiyorum. Hayallerini yaşamasını istiyorum. Tek istediği futbol ve üniversiteydi."

"Saçmalık, Letty. O bir Creek çocuğu. Hepimiz öyleyiz. Hepimizin yaşadığı bu hayat lanet bir yalan."

Kane'in elini bırakarak yataktan kalkıyorum, böylece bu değiş tokuşta kendimi dezavantajlı hissetmiyorum.

"Bu senin için doğru olabilir ama benim için, Kane için değil. Bunun için kıcıımı yırttım. Burada olmak, başarılı olmak, kendime bir hayat kurmak için cehennemde savaştım. Babam uyuşturucu çetesini kontrol etmemi istediği için burada değilim."

"Babalar hakkında mı konuşmak istiyorsun, Scarlett? O zaman seninkiler hakkında konuşalım." Devin tehditkâr bir adım atıyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyor, sanki beni susturmak için en acı verici yolu planlıyormuş gibi.

"Bu kadar yeter," diye gürleyen derin bir ses beni irkiltti. "Siz ikiniz istediğiniz kadar tartışabilirsiniz, ama bu hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek. Kane'in işi bitti, dışarıda. Şeytanla sadece şeytanın kabul edebileceği bir anlaşma yaptı. Yaşıyor ve birkaç gün içinde iyi olacak. Letty haklı, Dev. Hawks'ın ötesindeki geleceğine bakmasının zamanı geldi. Bizimle olmak asla onun kaderi değildi ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Devin'in dudakları cevap vermek için aralanıyor ama tek kelime etmiyor.

"Git ve bize kahve yap," diye tükürüyor Reid. "Letty'ninki beyaz ve tek şekerli, bilmiyorsan söyleyeyim."

Japon balığı gibi görünme sırası bende. Kahvemi nasıl içtiğimi nereden biliyor?

Devin gözden kayboluyor ve Kane inleyerek yatakta hafifçe kayıyor ve önceki tüm düşüncelerim unutuluyor.

"Aldırma ona, Kane ondan önce düzgün bir kız bulduğu için kızgın," diyor Reid, ama ona bir an bile inanmıyorum. Devin'in beni kıskanmasına imkân yok. Adam bir oyuncu ve böyle olmasından çok memnun görünüyor.

"Doğru. Elbette," diye mırıldanıyorum, gözlerimi bir kez daha Kane'den ayırmadan. "Ne... um... Kane nasıl bir anlaşma yaptı, Alana gerçekten o kadar önemli mi? Sadece oyun oynamayı seven bir sürtük olduğu izlenimine kapılmıştım."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Hem evet hem hayır. Bence oyunlardan hoşlanıyor, bu onun için dikkat dağıtıcı bir şey."

"Neyin dikkatini dağıtmak için?" Daha iyi düşünmeden önce ağzımdan kaçırdım.

Reid'in çenesi düşündükçe açılır. "Hayat." Elini saçlarının arasında gezdirir. "Dinle, o uyandığında ve sen de buna hazır olduğunda, onunla kendin konuşabilirsin." Sanırım ilk kez sesinde küçük bir tereddüt duyuyorum.

"O burada mı?" Şokumu gizlemeye çalışarak soruyorum. "Evet. Ben... onu güvende tutuyorum."

Açıklamasına gözlerimi kısıyorum.

"Tamam." Kane'in takıldığını bildiğim bu çatı altında olduğunu bilmek bir yana, kısa bir süre önce kalbimi sökmeye çalışan kadın hakkında gerçekten ne hissettiğimden bile emin değilim.

"Onu istemiyor, Letty. Hiçbir zaman da olmadı. Sana ne söyledi

bilmiyorum ama aralarında geçen her Şey bir iş görüŐmesinden öte değildi.

anlaşma."

Sözlerini kabul ederek

başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum

içtenlikle.

"Kane uzun zamandır dışarı çıkmak istiyordu. Bunu senin yüzünden yapmıyor, zaten yapıyordu." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. "En iyi çocuklarımdan biri olduğu için bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bu hayat için yaratılmamış. Hayallerini yaşamayı hak ediyor, MKU'yu, Panthers'ı ve seni hak ediyor, Letty. Eminim ne kadar çok şey yaşadığını söylememe gerek yoktur. O mutluluğu hak ediyor."

Sözleri karşısında gözlerim doluyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Sizi yalnız bırakacağım. İstedğin kadar kalabilirsin."

Omzumu sıkıyor ve kapıya doğru geri gidiyor. O gözden kaybolmadan hemen önce sesimi buluyorum.

"Sen iyi bir arkadaşsın, Reid. Sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Bundan pek emin değilim Penses. Ama elimden geleni yapıyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın."

Kapıyı kapatıp beni Kane'le yalnız bırakmadan önce ona zayıfça gülümsüyorum.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek yavaşça yataktan aşağı kayıyorum, Kane'in üzerine ağırlık koymamaya dikkat ederek elimi üst koluna doluyorum, sıcaklığını hissetmek için onunla bir tür temasa ihtiyaç duyuyorum.

Orada uzun süre onunla birlikte yattım, sadece nefes alışını dinledim ve Victor'un silahı daha aşağıya doğrultmadığını duyan herkese teşekkür ettim.

"O haklı, biliyorsun." Cılız sesi beni ürkütüyor ve ona bakmak için hızla dirseğimin üzerine kalkıyorum.

Gözleri kapalı ama uyanık olduğu belli.

"Kane?"

Gözleri irkilerek açılıyor ve hafifçe buğulanmış mavi gözlerine baktığım anda derin bir oh çekiyorum.

"Hey, Penses."

"Aman Tanrım." Onu gördüğüm ve duyduğum için boğazımdan kopan hıçkırıklara ya da gözlerimden dökülen yaşlara engel olamıyorum. "İçeri girdiğimizde... Düşündüm ki... Düşündüm ki sen..."

"Bebeğim, ben iyiyim."

"Omzunda lanet bir delik var."

"Meh." Omuz silkiyor, anında bu hareketinden pişman oluyor çünkü acı içinde yüzünü buruşturuyor.

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı? Doktor biraz hap bıraktı."

"Ben iyiyim. Tek ihtiyacım olan sensin." Sözlerine bayıldım. "Buraya gel." Yaralı olmayan tarafındaki kolunu kaldırıyor ve ona sarılmam için eliyle işaret ediyor.

"Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Sadece biraz benimle yat."

Etrafımıza bir kez daha sessizlik çöküyor ve nefes alış verişlerinin sesi ağırlaşıyor. Öğleden sonranın stresinden sonra kendi gözlerimin kapandığını fark ediyorum ve kısa süre sonra uykuda ona katılıyorum. Yine de çok fazla hareket edip onu incittiğimin aşırı derecede farkında olduğum için uykum bölünüyor.

Bir süre sonra kendime gelip gözlerimi açtığımda oda karanlık, sadece karşı duvardaki pencereden gelen ay ışığı aydınlatıyor ve yanımdaki yatak boş.

"Kane?" Panik içinde ağlıyorum.

KANE

I Omzumu kapının pervazına dayayıp onun uykusunu izliyorum. Ay ışığı güzel yüzünün bir tarafını aydınlatıyor ve onun bir meleğe benzediğini düşünmeden edemiyorum. Benim meleğime.

Kim bilir Victor ve serserileri beni o odada ne kadar kilitli tutacaklardı.

Hayatımda onu hak edecek hiçbir şey yapmadığımdan oldukça eminim, neredeyse kendimi bildim bileli her şey berbat ve çarpıktı, ama onu yanımda tutmak ve her şeyi tersine çevirmeye çalışmak istemiyorsam ne olayım.

Reid'in ona daha önce söylediği her şeyi duymadım, dalmışım. Ama haklıydı, benim kaderim asla Hawks olmadı. Benim kanımda onunki gibi akıyor. Babası ve hayatı hakkındaki gerçeği öğrendiği andan beri bunu istiyordu, benimse tek istediğim futboldu.

Şimdi bu fırsatı berbat etmiş olabileceğimi bilerek içimi çektim ama gözlerim hâlâ Letty'deyken, üniversite artık benim için bir seçenek olmasa bile yolumu bulacağımı biliyorum. Ona sahibim, Reid'in benim için halledeceği sözlerimi yerine getirdiğim sürece Victor'dan kurtuldum, gerisi umarım yerine oturur.

Onun kıpırdanışını izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Victor'un adamlarından yediğim dayaktan ve amcığının beni vurduğu omzumdaki yanıktan sonra vücudum çok ağrıyor ama o tüm acılara ve daha fazlasına değer.

Benim olduğum yere döndü ve beni bulmak için kolunu uzattı. Orada olmadığını fark ettiği anda gözleri fal taşı gibi açıldı ve doğrulup oturdu.

"Kane?"

"Buradayım, Prenses."

Gözleri beni buluyor ve tüm vücudu rahatlatarak sarkıyor.

"Yatakta olmalısın," diye uyarıyor, gözlerini boyumda aşağı yukarı gezdirerek her bir kesiğimi ve çürüğümü inceliyor.

"Ben iyiyim."

"Üzgünüm ama iyi değilsin. Vuruldun, Kane. Vuruldun." Ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Biliyorum, bebeğim."

Duvardan iterek yavaşça yatağa doğru ilerliyorum.

"Ağrı kesiciye ihtiyacın var ve bana olmadığını söylemeye çalışma. Acı çektiğini gözlerinden anlayabiliyorum."

"Biraz ağrım var."

"Birazcık," diye alay ediyor ve son birkaç adımını atmama yardım etmek için yataktan kalkıyor. "İçeride aynaya baktın mı hiç?" Banyoya bir bakış fırlattı.

"Evet," diye yüzümü buruşturarak itiraf ediyorum, morarmış ve şişmiş gözlerimi, kesik dudağımı ve kaşımı, kaburgalarımın etrafındaki koyu morluğu ve tabii ki omzumdaki bariz deliği hatırlıyorum.

"Yatağa gir," diyor, çarşafı geri çekerek altına girebilmemi sağlıyor.

"Pantolon mu?" Kendimi beğenmiş bir şekilde soruyorum.

Gözleri bel kemerime inmeden önce bir süre benimkileri tutuyor.

"Rahat olmamı istiyorsun, değil mi?"

"Sen bir belasın, Kane Legend."

Etrafımda dolanıp ellerini kemerime götürerek onu açtığı anda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Yumuşak parmak eklemleri hassas tenime değdiği anda içimdeki arzu hızla artıyor ve aletim kabarıyor. Anlık olarak tüm acıyı bir kenara itiyorum.

Pantolonumun düğmesini açıyor ve parmaklarını kumaşın etrafına dolayarak pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Onları sikimin üzerine koyduğu anda nefesi kesiliyor.

"Kane," diye hırlıyor. Sanırım beni uyarmak istiyor, ama kafamda hiç de öyle görünmüyor.

"Ne? Beni soyuyorsun. Elimde değil."

"Tabii ki yapamazsın," diye mırıldandı. "Otur." Söyleneni yapıyorum ve yatağın kenarına çöküyorum, artık kendimi tutmam gerektiği için rahatlatarak iç çekiyorum.

Pantolonumu bacaklarımdan çekip çıkarıyor ve çoraplarımı giydikten sonra yorganı geri çekip içeri girmem için başıyla işaret ediyor.

"Ama-" Somurtuyorum.

"Benden başkasını düşünme, Efsane," diye küstahça konuşuyor, elleri kalçalarında, sanki burada yetkili oymuş gibi. Yaralı olsa da saniyeler içinde onu sırt üstü yatırabilirim ve o da bunu biliyor. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanıyorum, gözlerim onu tepeden tırnağa süzüyor. "Yemek için, Kane. Diğer her şey şu anda menü dışı."

"Oyunbozan. Şu anda dudaklarını sikimin etrafına sarmanı izlemek-"

Hayal kırıklığı içinde inliyor. Aslında ne kadar acıdığını fark etmeden önce bir an gülüyorum ve aniden duruyorum, tabii ki kaşları kalkık ve ben sana söylemişim ifadesi bana bir şey anlatıyorsa bunu kaçırmıyor.

"Al bunları," diyor, iki hap ve bir bardak su uzatarak. "Sonra yemek yemeye gideceğim. Aptalca bir şey yapma."

Beni bir kez daha kontrol etmeden önce tazelenmek için banyoya giriyor ve odadan çıkıyor. Köşeyi dönene kadar gözlerim onu takip ediyor, sonra başımı arkaya yaslıyorum ve acı vücudumun her santiminde sürekli zonklarken gözlerimin bir kez daha kapanmasına izin veriyorum.

Victor ve adamlarıyla geçirdiğim zamanı düşünüyorum. Beni yakaladığında kötü olacağını biliyordum, dayak yemeyi bekliyordum ama tetiği çekerse hikayeyi anlatmak için etrafta olmayacağımı varsaymışım. Belki de yaşlandıkça yumuşuyor ya da şüphelendiğim gibi, derinlerde bir yerde kendinden daha fazlasını önemsiyor.

Harris ailesinde, en küçük kardeşi kendi dahisi olması için yetiştirdiği bir sır değildi. Reid ikinci adam olabilir ve Hawks'ın geleceği olabilirdi, ne de olsa bu onun doğuştan hakkıydı. Ama Gray, Victor onda farklı bir şeyler görüyordu ve tüm kirli işlerini yapması için onu eğitiyor, beynini yıkıyordu. Yani, yarım beyin hücresi olan hiç kimse bu yılın başlarında Harley'i kaçırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmezdi ama o bunu yaptı. Acaba hâlâ pişman mı?

Kyle'ın arkadaş olduğu genç Grayson Harris'i hayal ediyorum ve onun için her şeyin nerede yanlış gittiğini merak ediyorum.

"Hey, nasılsın?" Reid düşüncelerimi küçük kardeşinden uzaklaştırarak soruyor.

"Evet, bilirsin işte. Dünyanın tepesinde."

Pencerenin altındaki sandalyeye doğru yürürken ve sandalyeyi çekerken gülüyor.

"O zaman yemi yuttu."

"Hayattayım, değil mi?"

"Hemen hemen," diye mırıldanıyor ve gözlerini benim dikişli kurşun yarama dikeyor. "Doktor iyi iş çıkarmış, ha?"

"Yıllar boyunca çok pratik yaptı," diye kestirip atıyor.

"Sanırım öyle."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor.

"Bundan sonra her konuda kendine güveniyor musun?"

"Elbette, dostum. Ben hallederim. Ben... uh... Letty'ye Alana'yla konuşabileceğini söyledim," diye itiraf ediyor ensesini ovuşturarak.

"Onunla da konuşabileceğini, Alana'nın kendi tarafını açıklamasına izin vermesini söyledim." "Onu kaldırmamı ister misin yoksa..."

"Her şey sana bağılı, dostum. O senin tutsağın."

Gözlerinin parlamasına neden olacak şekilde kıkırdıyor.

"Onun burada olmasından biraz fazla zevk alıyorsun, değil mi?"

"Bunu sana söyleten ne?"

Evin içinde büyük bir gürültü yankılanıyor ve ardından Letty'nin bir dizi küfür savurduğunu tahmin edebiliyorum.

"Muhtemelen..." Başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Evet, yapardım."

Kulağı pahalı geliyor."

Sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürüdü ve bana baktı. "İyi bir tane yakaladın, Kane. Gitmesine izin verme."

"Öyle bir planım yok dostum."

Letty bana sandviç getirdikten ve Reid'in neredeyse tüm tabaklarını fayans döşeli zeminde kırdığını itiraf ettikten sonra, onun bana bir maymun gibi sarılmasıyla yere yığıldım. İçinde bulunduğum ıstırap ve onun hâlâ bana sakso çekmeyi reddetmesi dışında her şey mükemmeldi.

Yıllardır omuzlarıma çöken ağırlık nihayet kalkmıştı. Artık Victor'un kuklası değildim ve hayatıma devam etmekte özgürdüm. Reid sonuna kadar gittiği sürece - ki gideceğinden hiç şüphem yok, o zaman her şey biter. Gerçekten bitti.

Letty yanımda kıpırdanmaya başladığında uzanıp pencereden güneşin doğuşunu izliyorum.

"Günaydın Prenses," diye fısıldıyorum kirpikleri titreyerek açıldığında.

"Selam," diyor, bana baktığında gözleri hemen parlıyor ve dudaklarına geniş bir gülümseme yayılıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bana otobüs çarpmış gibi," diye itiraf ediyorum.

"Çok seksi görünüyorsun. Mavi ve mor sana çok yakışmış," diye mırıldanıyor ve parmağıyla büst gibi olmuş yüzümü işaret ediyor.

"Öyle mi? Hoşuna gideceğini biliyordum," diye şaka yapıyorum.

"Bundan nefret ediyorum, Kane. Gece boyunca sana silah doğrulttuğu hayaliyle uyanıp durdum."

"Bitti bebeğim," diye onu temin ediyorum, ona daha sıkı sarılıyorum ve bu hareketle vücuduma yayılan yakıcı acıyı görmezden geliyorum.

"Öyle mi? Gerçekten bitecek mi? O her zaman arka planda olacak."

"Bu, geçmişimin asla tam olarak geride bırakamayacağım bir parçası," diye itiraf ediyorum. Bu doğru. Her an anlaşılmamızdan dönebilir ama dönmeyeceğinden eminim. Ayrıca, burada benim dışarı çıkmaya çalışmamdan başka şeyler de var. Reid bana hiçbir detayı anlatmadı ama bir şeyler planladığını biliyorum. Sevkiyatlarla ilgili karışıklık buzdağının sadece görünen kısmı, bundan eminim. Ama ben bu kez hayatıma düzgün bir şekilde yeniden başlarken, onun kendi işini yapmasına izin vermekten mutluyum.

"Sorun değil," diyor, yanağını nazikçe okşuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Anlıyorum. Ve bu benim de geçmişimin bir parçası. Ama geleceğimizi belirlemek zorunda değil. Şimdi ne istiyorsun, Kane?"

"Sen," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden.

"Onu zaten aldın." Gülüyor. "Efsane için sırada ne var?" Başımı arkaya atıp ben de gülüyorum ve bu çok iyi hissettiriyor.

"Öyle ya da böyle üniversiteye geri döneceğim. İnternette ya da devlet üniversitesinden bile olsa. Diplomamı almak istiyorum, iyi bir iş bulmak istiyorum, gurur duyabileceğiniz türden bir adam olmak istiyorum."

Bana gülümsüyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Öne doğru eğilerek dudaklarını dikkatlice dudaklarıma değdiriyor ama ben buna izin vermiyorum ve parmaklarımı ensesindeki saçların arasından geçirerek onu beni düzgün bir şekilde öpmeye zorluyorum.

Dudağım yarılıp açılıyor ve eminim onun ağzı da kanın bakırimsı tadıyla doluyor ama öpüşmemiz duraksamıyor. Onun da en az benim kadar hınzır olduğunu bilerek gülümsüyorum çünkü şu anda benim için sırlıslıkam olduğunu biliyorum, kan ve her şey.

"Letty," diye inliyorum sonunda geri çekildiğinde.

Alt dudağını ısırtıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Yanımdayım bebeğim. Sadece... sadece hareket etme ya da kontrolü ele almaya çalışma, tamam mı?"

"Hiçbir şey için söz veremem, Prenses."

Yataktan kalkarken başını bana doğru sallıyor ama beklediğim şeyi yapmıyor ve arkamdaki komodinin üzerindeki şişeden iki hap çıkarıp bir bardak suyla birlikte bana uzattığında alt dudakımı somurtarak dışarı çıkarıyorum.

Bana sırtını dönüp banyoya doğru yürümeden önce, "Al bunları," diyor. Üzerinde sadece dünkü gömleği ve neredeyse tüm poposunu açıkta bırakan minik külotu var. Bu görüntü, o öpücük sayesinde içinde bulunduğum duruma hiçbir şey yapmıyor.

İzlediğimi biliyor ve odaya girmeden önce kışını oynatıyor.

"Hiç adil değil Letty," diye yakınıyorum kapıyı tekmeleyerek kapatırken.

Birkaç dakika sonra ortaya çıktığında, uzun saçlarını başının tepesinde toplamış ve yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme var.

Gözlerimi vücudundan aşağı indirdiğimde, tişörtünün ince kumaşına bastıran dik meme uçlarını buluyorum. Belli ki ben baygınken bir ara sutyenini çıkarmış, sonra dantelle kaplı tümseğini ve ardından uzun, kıvrımlı bacaklarını görüyorum.

Sadece ona bakmaktan sikim boxerımın sınırlarına doğru sarsılıyor.

"Kapalı." Talebim odayı doldururken sesim derin ve sert.

Bir elini gömleğinin eteklerine götürmeden önce dişleri alt dudakına gömülüyor. "Bu mu?" diye soruyor masumca, kumaşı bedeninden biraz uzaklaştırarak.

"Evet, bebeğim. O kadar. Hepsini."

"Başa çıkabileceğinden emin misin?" Odanın öbür ucuna doğru yürüyor ve yatağın ucunda duruyor, asla ona dokunabileceğim kadar yaklaşıyor.

"Yapabileceğimi biliyorsun."

"Şu anda oldukça etkisiz durumdasın."

"Şu anda senin için çok sertim, Prenses. Bu mükemmel çalışıyor."

"Yine de canını yakacak. Belki de sadece beni izlemelisin." Eli, göğsünü avuçlayana kadar gömleğinden yukarı kayıyor.

"Siktir, Let." Yorganı üzerimden atıyorum, vücudum ihtiyacımla yanıyor.

Onun hareketini takip ederek elimi boxerımın içine sokuyorum ve parmaklarımı uzunluğumun etrafına sarıyorum.

Bu his karşısında boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ama gerçekten ihtiyacım olan şey bu değil. Ona ihtiyacım var. Onun narin dokunuşuna, sıcak ve kirli ağzına.

"Bakayım," diyorum, meme ucunu sıkıp baştan çıkarıcı bir zevk nefesi verdiğinde.

"Ne görmek istiyorsun?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak masum görünmeye çalışıyor ama başaramıyor.

Scarlett Hunter'ın masum bir yanı yok, vücudundaki her masum kemiği mahvettim ve onu defalarca kirlettim. Ve bunu tekrar yapacağım, ve yine yapacağım.

"Güzel vücudunu görmek istiyorum, Penses. Kendini tatmin edişini izlemek istiyorum. Kendini uçurumun kenarına itmeni izlemek istiyorum ve sonra boğazından aşağı boşalmak istiyorum."

"Senin küçük pis fahişen olmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, benim kelimelerimi kullanarak. "Evet, bebeğim." Sikimi daha hızlı pompalıyorum. Gerçekten dokunmamıştı

Henüz kendisi değil ama şimdiden ince parmaklarının o güzel küçük amcığıyla oynarken neye benzeyeceğini hayal edebiliyorum. "Şimdi çıkar onu."

Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, elini vücudundan indiriyor ve parmaklarını alt kısmın etrafına sarıyor.

İşkence dolu santim santim, günahkâr vücudunu ortaya çıkarıyor. Gözlerimi belinin kıvrımlarında gezdiriyorum, sadece birkaç hafta içinde ne kadar dolduğunu bir kez daha fark ediyorum. Göğüslerinin alt kısmını ortaya çıkarırken parmaklarım kıvrımlarının üzerinde gezinmek için seğiriyor.

Ağzım onları yalamak, meme ucunu ağzıma alıp acıyana kadar ısırman için bana yalvarana kadar onu kızdırmak için sulanıyor.

Sonunda başının üzerinden çekerek kendini bana tamamen gösterdi.

"Kahretsin, çok güzelsin," diye geveliyorum, düşüncemi kendime saklayamıyorum. Vücudunu ne kadar sevdiğimi biliyor ama yine de sözlerim yüzünün ısınmasına engel olamıyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, ses tonundaki utangaçlığa bayılıyorum. "Külot, Penses. Onları istiyorum."

Başparmaklarını yanlara geçiriyor ve eğilmeden önce bacaklarından aşağı doğru kaydırıyor, yavaşça yukarı doğru kaydırırken bana kıcının ve zaten kaygan olan amının uzun bir görüntüsünü veriyor.

"Beni öldürüyor."

"Bunu sen istedin." Ayağa kalktı ve külotunu bana fırlattı.

Göğsüme düşüyorlar ve ben onları kapıp burnuma doğru kaldırıyorum.

"Kahretsin, şu anda damlıyorsun, değil mi Prenses?" Bu retorik bir soru. İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz ve görünüşe göre bir cevap beklemediğimi biliyor çünkü bana asla bir cevap vermiyor.

Gelecek olan acıya hazırlanmak için bir nefes çekiyorum ve kendimi biraz daha yükseğe oturacak şekilde itiyorum ve boksörümün bel bandını aşağı iterek zonklayan uzunluğumu ortaya çıkarıyorum.

Ben yavaşça okşamaya devam ederken Letty'nin gözleri hemen sikime odaklanıyor.

"Sandalyeye otur." Çenemi Reid'in dün gece bıraktığı yere doğru eğiyorum ve o da hemen yanıma geliyor.

Kıçını kenara indirip dizlerini birleştirerek kibarca oturuyor.

"İyi deneme, Prenses. Bacaklarını aç, güzel amını göreyim."

Sinirle yutkunuyor ama söyleneni yapıyor, hatta bir ayağını yatağın kenarına koyacak kadar ileri gidiyor.

"Aferin kızıma. şimdi parmaklarını geçir ve bana ne kadar ıslak olduğunu, sikime ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle."

İki parmağı açığıtaki klitorisine bastırınca kadar bir elini karnından aşağı indiriyor, nefesi kesiliyor ve başı sandalyeye düşüyor.

Onu izlerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve onun sıkı amının etrafına sarıldığını hissetme ihtiyacımla sikimi daha sıkı kavıyorum.

"Evet, Prenses. şimdi ikisini de içeri it. Benim için kaygan mısın?" "Evet," diye haykırıyor iki parmağını amına sokarken.

"Kahretsin, kendine dokunurken çok ateşli görünüyorsun bebeğim. Seni çiğ çiğ siktiğimi düşünürken boşalmanı izlemek istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

Parmaklarını vücudundan çeker ve klitorisine geri döner, kalçaları zamanla yuvarlanırken sabit bir hareketle daireler çizer.

"Seni izlediğimi bilmek hoşuna gidiyor mu? Bu seni t a h r i k ediyor mu, Prenses?"

Başını kaldırıyor ve kapüşonlu gözleri benimkileri buluyor. "Evet."

Bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve dikkatini sikime yöneltiyor.

"Hepsi senin için bebeğim. İçine girmek için sabırsızlanıyorum. Kendi adını bilmeyene kadar seni becereceğim."

"Kane," diye inliyor, başını yukarıda tutmak için bedeniyle verdiği mücadeleyi kaybediyor.

Serbest elini göğüslerine götürdüğünü ve bacaklarının arasındaki hareketleri daha düzensiz hale gelirken meme uçlarını sıkıştırıp yuvarladığını izliyorum.

"İşte böyle bebeğim," diye cesaretlendiriyorum, geçen her saniyede kendi elim daha da hızlanıyor. "Düştüğünde adımlı duymak istiyorum, anladın mı?"

"Evet, Kane. Evet," diye mız mızlanıyor sanki alıştırmaya yapıyormuş gibi. Kontrolünü kaybetmeye başlamasını izlerken sırtıyıyorum.

"Amin sikeyim, Let. Parmaklarını aminin derinliklerinde görmek istiyorum."

Göğsünü serbest bırakıyor, diğeriyle bırakıyor ve iki parmağını içeri itiyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kendini açıyor.

"Evet, bebeğim. Şimdi benim için gelene kadar elini sür."

"Tanrım, Kane. Kane," diye haykırıyor serbest bırakılırken. Nefes almak için çırpınırken göğsünde ısı yanıyor. Göğüsleri şişmiş ve dokunuşum için çaresiz. Aşağıya bakıyorum, orgazm olmak için kendini oynamasını izlemeye odaklanıyorum.

Sonunda düştüğünde tüm vücudu kilitlenir.

"Kane," diye haykırıyor sandalyede kıvranmaya başlarken, zevkin her saniyesini yaşıyor.

Onu izlerken nefesim kesiliyor. O kadar güzel ve o kadar benim ki.

Yüksekten inmeye başladığında başını kaldırıyor. Gözleri benimkileri bulduğunda, arzuyla parıldıyordu.

"Çok ateşli. Şimdi buraya gel ve beni em, döllerim boğazından aşağı akana kadar da durma."

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde sandalyeden kalktı ve yatağın ucuna doğru süründü.

Ellerini boxer'ımın bel bandına dolayarak bacaklarımdan aşağı çekiyor ve kalçalarımı öpmeden önce yere bırakıyor.

"Prenses," diye yarı uyarıyorum, yarı inliyorum, küçük şovunu izlemekten zaten o kadar uç noktadayım ki, beni kızdırmaya devam ederse dayanamayacağımı biliyorum.

"Çok sabırsızsın, Legend. Artık sürücü koltuğunda ben varım, arkanıza yaslanın ve yolculuğun tadını çıkarın."

İnliyorum çünkü her ne kadar ağzının içinde olmak istesem de, düzgün bir sürüş ve aminin derinliklerine batmak çok daha iyi olurdu, ama ben

zaten

beni incitmek istemediği için yapmayacağını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, zaten içimde böyle bir şey olduğundan emin değilim, bunu kimseye itiraf edecek değilim.

Ben kendimi yavaşça sarsmaya devam ederken o taşaklarımı yalayıp okşamadan önce tüm yolu öpüyor.

"Letty, siktir."

Ben kendimi bırakana kadar uzunluğumu yalamaya ve emmeye başladığında her hareketini izliyorum, böylece tamamen devralabilir.

Tabanı tutarak ucuna kadar yalıyor ve emiyor, daha dudaklarını ayırıp beni derinlemesine emmeden önce serbest bırakılmam çoktan gerçekleşmiş oluyor.

"Bebeğim, gerçekten ihtiyacım var-"

"Sus, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor sonunda beni ağzına almadan önce.

"Kahretsin, siktir. Siktir, Letty." Elimi kaldırarak parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ama kontrolü ele almıyorum, sadece birkaç dakika sonra geri dönüşü olmayan noktaya ulaşmadan önce işini yapmasına izin veriyorum ve söz verdiğim gibi sahip olduğum her şeyi boğazından aşağı bırakıyorum.

"Kahretsin, Prenses," diye soluyorum, beni çekip elinin tersiyle ağzını sildiğinde.

Gözleri hâlâ faltaşı gibi açılmıştı ve sikim için çok hazır olduğunu biliyordum.

"Gözlerinden o bakışı çıkar, Legend. Bu olmayacak. İyileşene kadar olmaz."

"Ama aslında bunun için yalvarıyorsun," diye belirttim.

Bacaklarımın arasından tırmanırken "Tek kelime etmedim," diye itiraz ediyor.

"Seni bir kitap gibi okuyabiliyorum Scarlett Hunter ve tüm vücudun *beni becer Kane* diye bağılıyor. *Bacaklarımı hissetmeyene kadar sik beni.*"

Terk ettiği kıyafetlerini toplarken bana gülüyor. "Vücudumun çılgılık attığını düşünmeniz bir önemi yok. Böyle bir şey olmayacak."

"Peki, tamam. Ama ben olsam bunların hiçbirini giymeزدim çünkü duş alırken yardımına ihtiyacım olacak."

"Hayır, Kane. Sanmıyorum-" Başını kaldırıp beni yatağın kenarında oturmuş, banyoya gitmeye hazır bulduğu anda sözleri kayboluyor.

"Bana yardım et yoksa yalnız gideceğim ve vurulduktan sonra yalnız kalmam gerektiğinden emin değilim." Ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi gösteriyorum ve o da cevap olarak gözlerini deviriyor.

"Alçak darbe, Legend. Bel altı vuruş."

"İşe yaradı, değil mi?" Hala çıplak bir şekilde önümde durup elini uzattığında soruyorum.

"Komik bir şey yaparsan başın büyük belaya girer," diye uyarıyor. "Ne zaman başım belada değil ki?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor banyoya doğru ilerlerken.

"Bunu seviyorum, biliyorsun."

"Ne, Reid'in banyosu mu?" diye soruyor masumca.

"Hayır, Prenses. Normal üniversite çocukları gibi seninle şakalaşıyorum." Duş kabininin içine eğilip suyu açarken beni serbest bırakıyor.

"Evet, benim de hoşuma gitti. Seni tekrar içeri alalım ve her gün böyle normal olalım."

Elimi boynunun kenarına dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Kulağa cennet gibi geliyor, bebeğim." Burnumu onunkine sürüyorum. "Yaşayacak bir yer bulacağız, sadece ikimiz ve seni yıllardır yapmam gerektiği gibi her gün becereceğim."

"Ben de bana tatlı, sevgi dolu sözler vereceğini düşünüyordum," diye mırıldanıyor.

"Oh Prenses, bendenizin her gün birden fazla orgazm olmasından daha tatlı ne olabilir?"

"Tamam, evet. Sanırım haklı olabilirsin."

"Geleceğimiz burada başlıyor, Scarlett. Birlikte istediğimiz her şeyi yapabilir ve olabiliriz."

Başını yaralı olmayan omzuma doğru eğiyor ve titreyen bir nefes çekiyor.

"Letty?" Yanlış bir şey söylediğimi düşünerek endişeyle soruyorum.

Başını çekip bana bakmadan önce kendine bir saniye veriyor. Gözleri, kırpmaya çalıştığı akmamış yaşlarla dolu.

"Sabırsızlanıyorum, Kane. Bunu istiyorum, seni istiyorum." "Siktir, seni seviyorum Scarlett Hunter."

Ona bu sözleri her söylediğimde yüzündeki çelişkili ifadeyi görmeden önce dudaklarım onunkileri buluyor. Hissettiğini biliyorum, bana her baktığında gözlerinde görüyorum, her dokunuşunda hissediyorum ama nedense sözcükleri kendine saklıyor. Bu konuda iyi olmak ve ona ihtiyacı olan zamanı vermek istiyorum. Yıllar boyunca ona attığım onca pislikten sonra anlıyorum ama bencil bir pislik olduğum için bunları duymaya ihtiyacım var. Onun her yönden gerçekten benim olduğunu bilmem gerek.

İki elimi tutup beni kabine götürmeden önce uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz ve orada her yerimi dikkatlice yıkıyor ve yaramı ıslatmamaya çok dikkat ediyor. Mükemmel bir hemşire, ta ki dizlerinin üzerine çöküp sikime bir kez daha ekstra ilgi gösterene kadar, o zaman yine benim pis küçük fahişem oluyor ve bunu dünyalara değişmem.

LETTY

"H Bodrumunda işkence odası var, Kane. Bunun delilik olduğunu düşünmediğini söyle bana." Arabayla uzaklaşırken neredeyse ciyaklıyordum o gün Reid'in evinden.

Pencereden dışarı baktığımda arabamın Reid'in garaj yolunda durduğunu gördüğümde bir şeyler gördüğümü sandım, ama Kane'le birlikteyken, onu eğlendirirken, diğer Harris'lerin arabamı benim için bırakmaya gelmelerini kaçırmışız gibi görünüyordu.

Devasa kapılardan geçip yola çıktığımızda Kane'in göz ucuyla omuz silktiğini görüyorum. "Evet, garip. Ama bu Reid. Her türlü boku yer," diyor, sanki evinde tenis kortu falan olduğunu yeni keşfetmişim gibi, insanlara gerçek anlamda işkence ettiği bir yer değil, muhtemelen ölümüne, ama bunu doğrulamamanın daha iyi olacağını düşündüm.

"Aşağıda başka kim var?"

Kane kıkırdar. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Hepsi dolu ya da hepsi boş olabilir-"

"Alana'yı saymazsak," diye araya giriyorum.

"Evet, onun dışında. O Reid'in Hawk işi. Ne kadar az bilirim o kadar iyi." Bana karşı tamamen dürüst olmadığını hissederek ona bakıyorum ama boş vermeye karar veriyorum. Gerçekten bilmek istemiyorum. Artık var olduğunu ve Alana'yı orada evcil bir hayvan gibi tuttuğunu bilmem yeterince kötü.

Geçen hafta sonu stadyumun dışında ellerini erkeğime doladığı andan itibaren ondan hoşlanmamış olabilirim ama yine de böyle bir hayatı kimseye dilemem. Kendime sadece bunu hak ettiğini söyleyebilir ve Reid'in ona karşı tam bir canavar olmamasını umabilirim.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, Kane uzanıyor ve ben arabayı sürerken kalçamı sıkıyor. "Ben olsam Alana için endişelenmezdim bebeğim. İçimden bir ses orada geçirdiği zamanın tadını çıkardığını söylüyor."

"Sen nesen-hayır," diyerek sözümü kesiyorum. "Bilmek istemiyorum. Onun bir bodrumu olduğunu bile unutacağım."

"Muhtemelen en iyisi bu. Bizi bir daha rahatsız etmeyecek."

"Sence senden gerçekten hoşlanıyor muydu?" Bu soruyu neden sorduğuma dair hiçbir fikrim yok, aslında cevabı bilmek istediğimden değil ama ağzım benimle birlikte kaçıyor.

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım bizim fikrimizi sevdi ama sanırım onun hayatı bizim takdir edebileceğimizden daha karmaşık. Artık bunun ortasında olmadığım için mutluyum."

"Aynı."

"Çocukları özleyeceğim tabii ki. Çocukluğumuzdan beri arkadaşım oldular ama hayat... Creek'le ilgili her şeyle işim bitti."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum, onun düzgün bir şekilde açılmasını dinlemeyi seviyorum. Dün öğleden sonra uyandığından beri ondaki farkı görmek çok kolay. Uğraştığı her şey yüzünden ne kadar stresli olduğunu gerçekten takdir ettiğimi sanmıyorum. Şimdi ona baktığımda, morluklar ve şişlikler

bir yana, tamamen farklı bir adam gibi görünüyor.

"Aynı," diye itiraf ediyorum birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra.

"Babam dışında tabii ki."

"Reid bunun üzerinde çalışıyor." "Ne?"

"Ona biraz zaman verin ve bana detayları sormayın çünkü bilmiyorum ama o da babanızı serbest bırakmaya çalışıyor."

"Neden?" Gözlerim Kane ile önümdeki yol arasında gidip gelirken soruyorum.

"Çünkü bu senin için önemli, bu yüzden benim için de önemli. Ondan ne yapabileceğini görmesini istedim."

"Kane," diye iç geçiriyorum, parmaklarımı kucığımda onunkilerle birleştiriyorum.

"Ailen bunu hak ediyor, Let. İkisi de inanılmaz insanlar." "Böyle düşünmene sevindim," diye fısıldıyorum gülerek.

"Seni onlar yaptı, bu da onları benim kitabımda oldukça harika yapıyor." Gülüyorum. "Sen bir aptalsın."

"Bayılıyorsun."

"Evet. Evet, istiyorum." Az önce ne söylediğimi fark ettiğimde nefesim

kesiliyor ama tepki vermiyor ya da en azından vermemeye çalışıyor ama eli kısa bir süreliğine benimkini sıkıyor.

Bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu sabah banyoda ona söylemek istedim ama zamanı gelmedi. O ölebilecekken ve aramızdaki sözü düzgün bir şekilde mühürleyemeyecekken bu sözleri söylemek istemiyorum. Sözlerin iyileşene kadar birkaç hafta bekleyebileceğini ve sonra bunu doğru şekilde kutlayabileceğimizi düşündüm.

Rosewood'a doğru ilerlerken, "Bu hafta izin almak zorunda değilsin, biliyorsun," diyor. "Sınıfa gitmek istersen ben iyiyim."

"Hayır. Öğretmenlerime e-posta gönderdim ve en azından bu hafta için her şeyi uzaktan yapacağımı söyledim."

"Benim yüzümden geride kalmanı istemiyorum," diye uyarıyor.

"Yapmayacağım. Ayrıca, bunu benimle birlikte yapabilirsin, böylece tekrar içeri girdiğinde eşyaların hazır olur."

"Eğer, ne zaman değil, izin ver," diye hatırlatıyor bana.

"Bu olacak, Kane. İnançlı ol."

Reid mutfağında kırdığım tabakları temizlememe yardım ederken bana Kane'in bursuyla MKÜ'deki bazı yolsuzlukları örtbas etmek için bazı bağlantılarıyla konuştuğunu söyledi. Daha fazla yolsuzluğu örtbas etmeye çalışması konusunda ne hissedeceğimi tam olarak bilemiyorum ama ona teşekkür ettim ve annemin her şeyi kontrol altına aldığını söyledim.

Tek yapmamız gereken bunun doğru olduğunu ummak ve geri dönüp kaldığı yerden devam edebileceğine dair telefonun gelmesini beklemek. Gerçi ikimiz de biliyoruz ki yarın geri dönmesine izin verilse bile sezonu bitmiş olacak. İyi olduğunu iddia edebilir ama az önce can havliyle dövüldü ve vuruldu. Şu anda olması gereken son yer, ne kadar çok isterse istesin sahada olmak.

"Deniyorum ama gerçekçi olmam lazım. Bir B planına ihtiyacım var." "Bir yolunu bulacağız, Kane."

Evin önüne geldiğimizde garaj yolu boştu ama Kyle'ın bizi beklediğini zaten biliyorduk. Kane ona iyi olacağımızı söyledi ama sanırım kardeşinin iyi olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Arabayı durdurduğum anda ön kapı açılıyor ve Kyle koşarak dışarı çıkıyor, şüphelerimi doğruluyor. Anlıyorum, Zayn ya da Harley'nin Kane'in yaşadıklarını yaşadığını bilseydim ben de aynı şeyi yapardım.

"O nasıl?" Kyle arabadan iner inmez soruyor.

"O iyi, Kyle. Gerçekten iyi. Bir hafta dinlendikten sonra eskisi kadar iyi olacak."

"Vurulduğuna inanamıyorum," diyor, elini yüzünde gezdirirken, kaşlarını çatarak boşluğa bakıyor.

"Hepsi benim suçum," diye mırıldanıyor. "Eğer o gece hiç yakalanmasaydım."

"Hayır, Kyle. Öyle değil. Kane o geceden çok önce Victor'la ilişkiye girmişti."

"Biliyorum ama o zamandan beri yaptığı her şey benim yüzümdendi." "O seni seviyor, Ky. Senin için her şeyi yapar."

"Biliyorum," diyor, elini saçlarına sokup uzunlarını çekiyor, bu hareket ağabeyininkine o kadar benziyor ki, Kane'in meraklı bakışlarının sırtımı yaktığını hissetmeme rağmen göğsüm ağrıyor.

Kendi başına dışarı çıkabilecek kapasiteye sahip, bu yüzden henüz hareket etmemiş olması, Kyle'ın benimle bu ana ihtiyacı olduğunu düşündüğü ve bize ihtiyacı olan alanı verdiği anlamına geliyor.

"Artık her şey bitti. Bir anlaşmaya vardılar ve Kane özgür."

"Bu çok iyi. Hem de çok iyi. Ama şimdi ne olacak?"

"Her seferinde bir adım, değil mi?" Destek olmak için uzanıp omzunu sıkıyorum. "Artık ikiniz de ailedensiniz ve biz de kendi ailemize bakıyoruz. Her şey yoluna girecek. Sen sadece mezun olmaya ve gelecek yıl nereye gitmek istediğine odaklanmalısın."

"Maddison," diyor hiç vakit kaybetmeden. Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum, şaşırdığımı söyleyemem.

"Tamam, o zaman ikinizi de oraya götürmeye odaklanalım, olur mu?" Başını sallıyor.

"Hadi, geçersiz olanı dışarı çıkaralım. Kendisine fazladan ilgi gösterilmesine bayılıyor."

"Gerçekten mi?" Kyle burnunu kıvrarak soruyor.

"Hayır, bundan nefret ediyor. Çok eğlenceli. Bay Her Zaman Kontrolde, kontrolü büyük ölçüde kaybetti."

"Güzel. O zaman biraz eğlenelim."

Kyle arabadan inmesine yardım edip onu eve doğru götürürken ben de bagajdan Kane'in çantalarını alıyorum.

Bagajım dolu, Harris'ler sadece arabamı getirmekle kalmadılar, aynı zamanda önce Kane'in evdeki odasını soydular. Devin onlara ne yaptıklarını söylediğinde şaşırılmış görünmüyordu. Taşınmak zorunda kalacağını biliyordu. O evde yaşamak Victor'a bağlı olduğu anlamına geliyordu ve bu bir seçenek değildi. Oradan uzaklaşmak her şeyden uzaklaşmak anlamına geliyordu.

Cesur bir yüz ifadesi takındı ve hiçbir sorun yokmuş gibi hepsine gülümsedi, ancak tüm bunların altında hayat boyu arkadaşlarının olmasının onu incittiğini görebiliyordum.

onu hayatlarından kolayca çıkarabilirler.

Her şey bana ağırlık yaparken, eve doğru ilerledim ve hepsini ön kapının hemen içine bıraktım.

"Kahve?" Kyle mutfaktaki yerinden bana soruyor.

"Lütfen. Beyaz bir şeker." Başını sallar ve onları yapmaya koyulur.

Çantaları oldukları yerde bırakarak, başını ellerinin arasına almış kanepenin kenarında oturan Kane'e doğru yürüyorum.

"Hey, her şey yolunda mı? Daha fazla hapa ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim." Bana bakıyor ve gözlerindeki karanlığı görünce soluğumu tutamıyorum. "Neyin var?"

"I..." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Ben sadece..." Ayağa kalkmadan önce bir süre arkamdan bakıyor. "Ben uzanacağım. Sadece ihtiyacım var..." Koridordan yatak odasına doğru gözden kaybolmadan önce bir kez daha susuyor. Kapının kapanma sesi evin içinde yankılanıyor ve ben şaşkın bir nefes alıyorum.

Her şey iyiydi. Hatta harikaydı. Az önce ne oldu öyle?

"Tamam, o zaman onunkini yapmayacağım," diye mırıldandı Kyle kahve makinesinden.

"Bilmiyorum... kahretsin. İyi olduğunu sanıyordum," diye itiraf ediyorum ve kendimi kanepeye geri atıyorum.

"Öyle, Let," diyor Kyle, kupamı sehpanın üzerine bırakıp karşımdaki sandalyeye oturarak.

"Herkes yardım etmek, her şeyi düzeltmek istiyor. Dışarıda söylediğiniz gibi kontrol onda olsun ama o değil. Şu anda ne işi, ne üniversitesi, ne de başka bir şeyi var. Çıldırmaq üzere."

Sözleri yerine otururken Kyle'a bakıyorum.

"Evet, haklısın. Kahretsin, bundan nefret ediyorum. Keşke bunu düzeltebilsem ve onu üniversiteye geri alabilsem."

"Olacak."

"Umarım öyledir," diyorum ve kahvemi almak için öne doğru eğiliyorum. İçilemeyecek kadar sıcak, bu yüzden fincana sarılıyorum ve üstünden bir hava akımı üflüyorum.

"Har'la birlikte annenizin evinde kalıyorum, böylece biraz yalnız kalabilirsiniz."

"Hayır, Ky. Benim yüzümden taşınmana gerek yok."

"İstemediğimi biliyorum ama bence iyileşene kadar ikiniz biraz yalnız kalmalısınız. Orada olmamın bir sakıncası yok. Annen oldukça harika biri."

Ona gülümsüyorum, hem bu kadar iyi anlaştıkları için memnunum hem de kendi anne babasını bu kadar genç yaşta kaybettiği için üzgünüm.

"Birkaç gün sonra akşam yemeğine gel, olur mu? Bu hafta derslerim yok, böylece bir şeyler pişirebilirim."

"Elbette. Ne zaman olacağını sana haber veririm. Takım ve tezahürat yüzünden ikimiz için de işler biraz çılgınca."

"İyi bir yemeğe ihtiyacın olması için bir neden daha."

"Şimdiden dört gözle bekliyorum."

Kane dinlenirken ya da surat asarken, hangisi olduğundan emin değilim, Kyle anneme gitmek için mazeret bildirmeden önce Rosewood ve lise son sınıf hayatı hakkında sohbet ediyoruz.

Kane'le yaşadığı onca şeyden sonra buna ihtiyacı olduğunu hissederek özür dilemeden önce onu kucaklamak için kendime çekiyorum.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?" diyor birkaç saniye kucaklamamı kabul ettikten sonra biraz garip bir şekilde.

"Tamamdır."

Kane'in yatak odasının kapısından beni izlediğini görmek için eve geri dönmekten önce ona el sallıyorum.

"Avcı cazibeni şimdi de Kyle üzerinde mi kullanıyorsun?" diye soruyor sırtarak. "İkimiz de bize karşı bir zaafın olduğunu biliyoruz." "Bu, Scarlett Hunter, çok ama çok doğru."

"İyi misin?" Ona tereddütle sordum.

"Evet, iyi olacağım." Bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. Birlikte kanepeye uzandık. "Buraya geri dönmek bana şu anda nasıl başa çıkacağımı bilmediğim her şeyi hatırlatıyor. Buranın kirası, bir iş, üniversite. Her şeyden emin olamamaktan nefret ediyorum."

"Her seferinde bir sorun," diyorum ona. "Ne kadar paranız var ve burayı gerçekçi olarak ne kadar süre tutabilirsiniz?"

"Muhtemelen birkaç ay, ama elimde hiçbir şey kalmazdı."

"Pekâlâ, yaşam düzenlemelerine bakmamız gerekiyor. Kyle bana gelecek yıl üniversiteye gitmek istediğini söyledi, bu yüzden buraya yakında ihtiyaç kalmayacak. Belki onlar üniversiteye başlamadan önce birkaç ay annem ve Harley ile birlikte yaşayabilir. Sen üniversitede olsan da olmasan da MKU yakınlarında kendi evimizi tutabiliriz, ben de ödemeye yardımcı olacak bir iş bulabilirim."

Yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor.

"Üniversite ve iş konusuna gelince, bekleyip neler olacağını göreceğiz. Henüz bir şey duymadınız mı?"

Başını sallar. "Gelişmeleri öğrenmek için annemi arayacağım."

Uzanarak kolunu belime doluyor ve beni kendisine yaklaşıyor. "Seni seviyorum. Scarlett Hunter."

"Hmmm," diye mırıldanıyorum öpücüğüne doğru. Bunu söylemek zorunda kalmamam için bana bir çıkış yolu mu sunuyor yoksa bu noktada bunu duymaktan gerçekten korkuyor mu hiçbir fikrim yok.

"Kim o?" Kane ertesi gece kanepeye kıvrılmış, görünüşe göre benim iyiliğim için koyduğu hastalıklı tatlı bir filmi izlerken inliyor. Dürüst olmak gerekirse bunun sadece beni kanepede hissetmek için bir bahane olduğunu düşünüyorum çünkü ikimiz de aslında televizyona hiç dikkat etmiyoruz.

"Hiçbir fikrim yok. Harley bu gece meşgul olduklarını söyledi."

Kendimi Kane'den kurtararak kıyafetlerimi düzelttim ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı çekip açtığımda iki ziyaretçimizin sabırsızlıkla diğer tarafta beklediğini görünce "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Hâlâ hayattasın," diye ciyaklıyor Ella, içeri girip kollarını bana doluyor.

"El, dün seninle konuştum."

"Biliyorum, biliyorum. Hasta nasıl?" diye sorarak kendini içeri davet ediyor. "Vay canına, Legend. Dürüst olmak gerekirse, daha iyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sizi kim içeri aldı?" Daha sakın olan diğer konuğumuza dönmeden önce ikisine de başımı sallıyorum.

Kollarına atlamadan önce gülümseyerek "Lee," diyorum.

"Hey, Cupcake. Nasıl gidiyor?"

"Bu... iyi. Evet."

"Emin misin?"

"Evet. Sadece birkaç gün garip geçti. Burada ne işin var?"

"Seni özledik. Ziyarete geliriz diye düşündük. Ayrıca kek de getirdik" diyor, ayaklarının dibinde göremediğim çantasını kaldırarak.

"Madem bunu söyledin, içeri gel."

Leon'un arkasından kapıyı kapattığımda Elle hâlâ Kane'le konuşuyordu.

"Gelip kahve yapmama yardım eder misin?" Kane'in yüzünün aldığı hal karşısında şok içinde nefesini tuttuktan sonra soruyorum.

"Öylece atlamadı, değil mi?" Kek torbasını kenara koyduktan sonra Leon bana fısıldıyor.

Yavaş bir nefes veriyorum ve gözlerimi tezgahdan çekip onunkilerle buluşturuyorum. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"Evet, düşündüğüm gibi. Onunla üniversite arasında neler oluyor? Geri dönecek, değil mi? Ona ihtiyacımız var."

"Dürüst olmak gerekirse şu anda hiçbir fikrim yok. Bursunun geri verilmesi için çalışıyoruz ama bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini kim bilebilir. Ama olsa bile yakın zamanda oynamayacak. Vuruldu, Lee."

İtirafım karşısında Leon'un gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Omzundan, temiz bir atış. Ama yine de. Sahaya çıkmaya hazır olması zaman alacak."

"Lanet olsun, Let."

"Ne düşündüğünü biliyorum ama cidden Lee. Tüm bunlar onun olduğu kadar benim de hayatımın bir parçası."

"Eski hayatın," diye dikkat çekiyor.

"Sadece annem mucizevi bir şekilde bizi kurtardığı için. Eğer kurtarmasaydı..." İçimden bir ürperti geçiyor. "Bizim ikinci bir şansımız var Lee. Kane'in de bir tane alma zamanı geldi."

"Seninle tartışmıyorum Let. Tamamen katılıyorum. Keşke yardım edebilseydim." "Sanırım şu anda yapabileceğimiz her şeyi yaptık, sadece

alınması gereken kararlar var. Luc nasıl?"

"Sefil bir orospu çocuğu olmanın dışında mı demek istiyorsun?"

"Ne var ne yok?" Şaka yapıyorum ama boşa düşüyor çünkü ikimiz de Luca'nın genelde mutsuz olmadığını biliyoruz.

"O iyi olacak. Cumartesi günü zorlu bir deplasman maçımız var, babam kışının üstünde..."

"Kane'le birlikteyim," diye ekliyorum.

"Evet, o da var. Bu da geçecek. Eğer sen onun için önemli olsaydın, şimdiye kadar çoktan birlikte olurdunuz. Şu anda her şey altüst olurken onun sadece tanıdık bir şeye tutunmaya ihtiyacı var."

"Bana ve babana kızgın olduğunu anlıyorum ama-"

"Babam onun seçmelere erken katılmasını istiyor."

"Oh. İstemiyor mu?"

"Hayır, önce üniversiteyi bitirmek ve diplomasını almak istiyor. Babamızla aynı kariyeri istiyor olabilir ama gözünü sadece futbola dikip babamızın yaptığı hataları yapmak istemiyor."

"Anlaşılabilir."

"Bunu halledecektir. Ayrıca, bu sezon yıldız uzun alıcımız olmadan berbat geçerse, draft gerçekten bir seçenek olmayacak."

"Sezon daha yeni başladı, olumlu düşünmene sevindim," diye mırıldanıyorum ve kahve makinesinin altına bir fincan itip başlat düğmesine basıyorum.

"Bu sezon bir şeyler ters gidiyor ve onsuz daha da kötü." "Bunu ona söyleme, şu anda zaten yeterince mücadele ediyor," diyorum.
Lee.

"Her şey yolunda. Tek yapabileceğimiz elimizden gelenin en iyisini yapmak, değil mi?"

"Tabii ki öyle. Al bakalım." Diğerlerine başlamadan önce kahvesini uzatıyorum.

Sonunda Kane ve Ella'ya katılıyoruz, Kane'in çok hoşuna gidiyor çünkü Ella hala onunla uzun zamandır kayıp en iyi arkadaşlarmış gibi konuşuyor.

Kahvesini uzattığımda bana "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, ancak bunun çok istediği kahve olduğunu bir an bile düşünmüyorum.

"Demek Ella kaçırdığın her şeyi sana anlattı."

"Elbette öyle," diyor Ella ışınlanarak. "Yurt sensiz aynı değil, Let.
Ne zaman dönüyorsun?"

Ella ve Kane'in arasına bakıyorum ve endişeyle yutkunuyorum. "Aslında-"

"Değilsin, değil mi?"

Başımı üzüntüyle sallıyorum, çünkü üzgünüm. Yurdumuzu ve çocukları seviyorum ama ait olduğum yer burası değil. "Üzgünüm, El. Kendimize ait bir yer ararken şimdilik burada Kane'le kalacağım ve gidip geleceğim."

Bana gülümsüyor ve gözleriyle buluşmasa da anladığını biliyorum.

O.

"Yeterince adil. Seni özleyeceğiz."

"Ben de sizi özleyeceğim çocuklar. Hepiniz ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydiniz.
dönem başında."

"Önümüzdeki hafta sınıfa geri döneceğim, böylece tekrar takılabiliriz ve daha yakın bir yer bulduğumuzda parti yapabiliriz."

"Tabii ki evet," diyor ve kupasını alkollü bir içecekmiş gibi kaldırıyor. "Ve artık ikiniz resmisiniz, sen" -Kane'e bir bakış atıyor- "ona kötü şeyler yapmak için onu arkadaşlarından uzaklaştırmak zorunda kalmayacaksın."

Leon'un yüzünde bir sırıtma belirirken "Ella," diye uyarıyorum.

"Ne? Hepimiz bunu düşünüyoruz," diye mırıldanıyor ve bir yudum almak için kupasını kaldırıyor.

"Peki nasıl oluyor da ikiniz burada birliktesiniz?" Kapıyı açtığımdan

beri kafamı kurcalayan soruyu soruyorum.

"Oh, psikoloji dersinden sonra kütüphanede ona rastladım, seninle konuşup konuşmadığını sordum, bir şey diğerine yol açtı ve işte buradayız."

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor Kane kendi kendine, Leon'un homurdanması da bir şey ifade ediyorsa yeterince sessiz olmasa da.

Sonunda birkaç saat kaldılar. Dördümüz için paket siparişi verdik ve yedikten sonra Maddison'a geri döndüler.

"Çok tatlı bir çift oldular, sence de öyle değil mi?" Mutfağı temizlerken Kane'e sordum.

"Hayır, birbirlerinden hoşlanmıyorlar." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, yani Ella'nın gözlerinde yıldızlar var. O bir forma avcısı-"

"Hey," diye tısladım, arkadaşım için mücadele etme ihtiyacı hissediyordum.

"Sadece daha klas, daha az belirgin bir tane diyecektim. O bir Clara değil." "Ugh, ondan nefret ediyorum."

"Kıskandığını biliyordum, Prenses."

"Evet, şey... benim olanı istiyor."

Lavaboda yanıma gelip kollarını belime doladığında sıcaklığı sırtıma yayılıyor.

"Sahiplenici olmana bayılıyorum."

"Geri döndüğünüzde ve tüm forma takipçileri sizden bir parça alabileceklerini düşündüklerinde buna alışmanız gerekebilir."

"Sizden başka kimse benden bir parça alamaz, Prenses."

"Kane," diye uyarıyorum boynunu kığıma bastırduğında. "İyileşene kadar olmaz."

"İyiyim Let," diye yalan söylüyor. "Artık neredeyse hiç acımıyor."

"Elbette." Kollarında dönüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Vurulalı iki gün oldu, Kane. Böyle bir şey olmayacak."

Başını eğiyor ve boynuma öpücükler konduruyor. "Bütün işi yine sen yapabilirsin. Ben parmağımı bile kıpırdatmam."

"Bir parmak bile mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Söz veriyorum." Boynumun hassas derisini ağzına alıyor ve nazıkçe ısıyor. "Hadi bebeğim. Bunu benim kadar çok istediğini biliyorum. Şu anda benim için ıslandığını biliyorum."

Başparmağıyla meme uçlarımdan birini okşarken dudaklarımdan bir nefes geçiyor ve içimden geçip merkezime yerleşen bir ısı dalgası gönderiyor.

"Eğer canın yanarsa bana söylersin ve dururuz," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Evet, tabii," diye şaka yapıyor.

"Çok ciddiym, Kane. Senin dinleniyor olman gerekiyor."

"Dinleneceğim, sadece seni sikimin üzerinde zıplarken izleyeceğim."

"Lanet olsun, çekilmezsin."

"Evet, tamamen seninim." Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve beni yatak odasına doğru çekiyor. "Burası üzerinde çalışmaya başlamalıyız, taşınmadan önce her yüzeyi en az bir kez becermeliyiz."

"Kane," diye azarlıyorum.

"Ne? Eminim biz Maddison'dayken Kyle ve Harley de aynı şeyi yapıyorlardır."

"Yapma... sadece yapma. Bahsettiğin kişi benim küçük kız kardeşim." "Evet, ve küçük kardeşim," diyor gururla.

"Oh lütfen."

Odasına girer girmez bana dönüyor ve beni duvara yapııştırıyor ama ben daha itiraz edemeden dudaklarını dudaklarıma yapııştırıyor ve sağlam koluyla bacağıma beline dolayarak sert boyunun göbeğimi sıyırmasını sağlıyor.

"Kane," diye inliyorum.

"Soyun. Şimdi."

Kocaman bir geri adım atıyor, kapüşonunun fermuarını açıp odanın diğer ucuna fırlattıktan sonra eşofmanını çıkarıp yatağa uzanıyor, sertleşmiş siki hazırda bekliyor ve bakışlarını üzerinde tutuyor.

"Senin için hazırım, Prenses. En kötüsünü yap."

Karşı koyamayarak, göz açıp kapayıncaya kadar kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa tırmandım, hemen kalçalarının üzerine oturdum, böylece siki hassas merkezimi okşadı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," diye inliyor ben yavaşça üzerine doğru kayarken.

Her hareketimi yavaş ve düşünerek yapıyorum, onu incitmemeye dikkat ediyorum. Neredeyse kontrolü bırakma sözünü bile tutuyor ve en sonuna kadar kalçalarımı morluklar bırakacak kadar kuvvetle kavradığında ve serbest kalırken terk edilmiş bir şekilde içime doğru ittiğinde değil.

İşimiz biter bitmez kendimi onun yanına katlıyorum ve yorganı ikimizin üzerine çekiyorum.

"Seni seviyorum Prenses," diye fısıldıyor kulağıma.

Ben de seni seviyorum, diyorum içimden, hala kelimeleri dökmek için doğru zamanı bekliyorum.

LETTY

A Planladığım gibi, Pazartesi günü derslere geri döndüm. İçten içe annemin her şeyi halledeceğini, Kane'in bursunu geri alacağını ve tekrar birlikte olabileceğimizi umuyordum. Fakat öyle olmadı.

Annem işlerin doğru yönde ilerlediğini ve her şeyin incelenmesi için sabırlı olmamız gerektiğini düşünüyor. Kane dün benimle birlikte Maddison'a gelerek bir finans yetkilisi, reklam müdürü ve koçla görüştü. Hepsi her şeyin yolunda gideceğini, onun için seçenekler olduğunu söylediler ama henüz bir cevap alamadık. Geçen her günle birlikte, bunun onun üzerinde baskı yarattığını görebiliyorum. Bu noktada sadece bir cevap istiyor, böylece en azından hangi yöne giderse gitsin plan yapmaya başlayabilir. Belirsizlik onu yavaş yavaş öldürüyor.

Bu sabahki sosyoloji dersimden sonra eve erken dönmeyi umuyordum ama bazı ödevlerimde hala o kadar gerideyim ki, Kane'e öğleden sonrayı kütüphanede geçireceğimi ve evde olduğumda dikkatimi dağıtma konusunda uzman olduğunu bilerek yetismeye çalışacağımı söyledim.

Sessizce çalışırken kendimi Brax ve West ile aynı masada buluyorum. Arada bir bana baktıklarını hissediyorum. Herkesin Kane'le olan bu durum hakkında soruları olduğunu biliyorum ve onları yarı gerçeklerle geçiştirmek gittikçe zorlaşıyor ama bu şekilde olmak zorunda. Victor'la olan bu saçmalığa başka kimsenin karışmasına izin veremeyiz.

Tüm bu olanların tek iyi yanı, sözüne sadık kalarak Kane'den uzak durmuş olması. Cep telefonu sessizdi ve iletişime geçen tek Harris'ler kardeşlerdi.

"Bu akşam partiye gelmeyeceğine emin misin, seni özledik," diyor Brax, yavru köpek suratı takınarak.

"Ben de sizi özledim çocuklar ve tekrar partilere döneceğim, söz veriyorum." Nefesini dışarı üflüyor.

"Yapma bunu, beni suçlu hissettiriyorsun."

"Yani gelecek misin?" diye soruyor, gözleri parlıyor.

West onun omzuna vurarak, "Onu rahat bırak, dostum," diyor. "Kane ile planları olduğunu söyledi zaten. Biraz rahat bırak. Geri döneceğini söyledi ve dönecek."

Kane'in bu gece bizim için ne hazırladığını merak ettiğimde karnımda kelebekler uçuşmaya başlarken, ona gülümsüyorum, verdiği bilgiler için minnettarım.

Dersi bitirdiğimde cep telefonumda ondan gelen bir mesaj vardı, planları olduğu için geç kalmayacağıma dair söz vermemi istiyordu.

Durabileceğim bir noktaya gelir gelmez toparlanıyorum ve bütün gün yalnız olan Kane'in yanına dönmek için sabırsızlanan çocuklara veda ediyorum. Brax bir kez daha beni bu gece geri gelmeye ikna etmeye çalışıyor ama ben bir kez daha onu geri çeviriyorum.

Her birine sarılıp kütüphaneden çıkıyorum ve heyecandan neredeyse arabama atlayacağım.

Rosewood'a doğru kısa bir yolculuğa çıkarken Billie Eilish'i bangır bangır çalıyorum. Yemin ederim tüm hafta boyunca olduğundan daha uzun sürüyor ama bu gecenin neler getirebileceğine dair heyecan ve beklenti beni ele geçiriyor.

Kane'in evinin önündeki caddeye çıktığımda, zorlukla kontrol edebildiğim heyecanımdan ellerim titriyor.

Bir an eve bakıyorum, neden bütün perdelerin kapalı olduğunu merak ediyorum. O burada, arabası garaj yolunda duruyor.

Victor ya da yandaşlarının gelme ihtimalini düşünürken kalbim güm güm atıyor, ama sonra perdenin seğirdiğini ve Kane'in yüzünün pencerede kısa bir süre görüldüğünü fark ediyorum.

Arabama giderken beni ne zaman bekleyeceğini bilmesi için ona mesaj attım ve görünüşe göre o da benim kadar sabırsız.

Çabucak çantamı kapıp arabadan atladım ve neredeyse eve koşacaktım.

Ulaşabildiğim anda kapı kolunu çeviriyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. Ne oluyor lan?

Yumruğumu kıvrarak kapıyı çalıyorum, kafam her zamankinden daha karışık.

Kapı açılmadan önce ayak sesleri bana doğru geliyor ve Kane karşımda duruyor.

Victor'la yaşadığı çileden bu yana hiç olmadığı kadar iyi görünüyor. Saçları yeni yıkanmış ve o günden beri görmediğim bir şekilde şekillendirilmiş ve kapüşonlu bir tişört ve eşofmandan başka bir şey giymiş; tam olarak şık bir düğme ve kargo pantolon.

"Vay canına, bu gece ateşli bir randevunuz mu var Bay Efsane?"

"Evet, sadece kız arkadaşımı bekliyorum."

Sanki birini arıyormuşum gibi omzumun üzerinden bakıyorum. "Gideyim mi?" Sırıtarak soruyorum.

"Hiç şansın yok." Uzanıp sıcak parmaklarını ön koluma doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Bütün gün seni bekledim, hiçbir yere gitmiyorsun Prenses."

Ne yaptığını görmek için eve bakmaya fırsatım olmuyor, onun yerine ayak parmaklarıma kadar hissettiğim, dizlerimi titreten bir öpücükle dikkatimi dağıtıyor.

"Seni özledim bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Ben de seni özledim."

"Randevun için hazır mısın?"

"Hazırım."

"Güzel."

"Ne halt ediyorsun sen?" Beni döndürüp elini gözlerimin üzerine bastırdığında soruyorum.

"Bu bir sürpriz."

"Tamam," diye nefes alıyorum ve beni eve götürmesine izin veriyorum.

Çantamı elimden alıyor ve vücudunun uzunluğunu sırtıma bastırmadan önce bir yere koyuyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, ben de başımla onaylıyorum.

Ellerini yavaşça yüzümden çekiyor ve görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırpiyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, etrafımda titreyen mumlara ve her yere asılmış peri ışıklarına bakıyorum. Masa iki kişilik ve ortada bir şişe şampanya soğumaya bırakılmış. "Kane, bu inanılmaz," diyorum, ona doğru dönüyorum ve gözlerinde bu evin dışında hiç kimsenin deneyimlemediği bir kırılganlık bulduğumda gülümsüyorum.

"Beğendin mi?"

"Ne? Bunu nasıl sorarsın? Bu inanılmaz."

"Her şey için teşekkür etmek istedim ama nereden başlayacağımı bile bilemedim."

"Bu mükemmel. Ve bana teşekkür edecek hiçbir şeyin yok." "Letty," diye iç geçirdi. "Sana teşekkür edecek her şeyim var."

Gözlerimin arkasını yakan yaşlarla ona bakıyorum.

"Ayrıca, kutlama yapıyoruz."

"Oh?" Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, çünkü üniversite konusunda bana gerçekten iyi haberler vermek üzere olabilir.

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir saniye boyunca ekrana dokunuyor, sonra da telefonunu çeviriyor.

Gözlerim ekranın üzerinde uçuşuyor, önümdekini tam olarak okuyamıyorum ama neye baktığımı anlamama yetecek kadar kelime kaydediyorum.

"Geri geliyorsun!" Ciyaklıyorum. "Geri dönüyorsun," diye tekrarlıyorum, okuduğum şeye inanamıyorum. "Aman Tanrım," diye bağıriyorum, kollarımı omuzlarına atıyorum, ona sıkıca sarılıyorum, daha önce gözlerimi yakan yaşlar şimdi yanaklarımdan özgürce akıyor.

Kollarını bana dolayarak başını boynumun kıvrımına sıkıştırıyor, kendi nefesi de duygularla titriyor.

Sonunda beni serbest bıraktığında ve gözlerinin içine baktığımda, kendi dökülmemiş gözyaşlarının görüntüsü içimi parçalıyor.

"Kane," diye nefes alıyorum, yanaklarını ellerimin arasına alarak. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Sözlerimi kabul ederken boğazının arkasından bir inilti yükseliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, sesi derin ve sert. "Bu sözleri söylemeni duymak için can atıyordum ama şimdi söyledin... siktir, Letty. Yapamam... yapamam... kahretsın." Gözyaşlarından biri nihayet düşüyor ve başparmağımla yakalıyorum. "Seni çok seviyorum ve hayatımın geri kalanını geçmişi telafi ederek ve benim için ne kadar önemli olduğunu sana kanıtlayarak geçireceğime söz veriyorum."

"Biliyorum, Kane. Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok."

"Siktir," diye tıslıyor, elini boynumun sevdiği tarafına doluyor ve dudaklarıma uzanabilmek için başımı mükemmel pozisyona getiriyor.

Öpücüğü ilk başta yumuşak, nazik ve duygu dolu ama sadece birkaç dakika içinde hararetle bir hal alıyor.

"Sana ihtiyacım var bebeğim. Yeterince bekledim. Bir saniye daha bekleyemem."

"Tamam," diye iç geçiriyorum dudaklarına karşı ve hemen beni yatak odasına doğru geri götürmeye başlıyor.

"İşte burası, Letty. Hayatlarımızın başladığı yer burası."

EPİLOG

Letty
On hafta sonra

Tertesi Pazartesi sabahı Kane ve ben birlikte MKÜ'ye geri döndük ve neredeyse hiçbir şey olmamış gibi Amerikan edebiyatı dersimize girdik.

Tüm gözler Kane'e çevrilmişti, sadece aniden ortadan kaybolduğu için değil, aynı zamanda yüzünde hala solmakta olan morluklar yüzünden. Neredeyse normale dönmüştü ama sol tarafında önümüzdeki haftalarda ve aylarda üzerinde gerçekten çalışması gerekecek bariz bir zayıflık vardı.

O gün öğleden sonra takım doktoru ve koçla bir toplantı yaptı ve resmi olarak takıma geri dönmüş olmasına rağmen, iyileşmeye ve güçlenmeye devam ederken en az dört hafta boyunca yedek kalacağını öğrendi.

Kane, dört haftadan çok önce hazır olduğunu onlara göstermeye kararlıydı, ancak Koç kararından dönmedi ve sezonun sondan bir önceki maçına kadar sahaya dönmesine izin verilmedi ve ne yazık ki o zamana kadar Panthers için sezon sona ermişti. Kane'in yokluğu ve Luca'nın sürekli düşen ruh haliyle, kazandıklarından daha fazla maç kaybettiler.

Oynadıkları her maçta, her bir oyuncuda hayal kırıklığı ve gerginlik olduğu açıkça görülüyordu. Ama sanırım bu işler böyle yürüyor, çünkü

Geçen yıl sonuna kadar gitmiş olmaları, bunu arka arkaya yapabilecekleri anlamına gelmiyor.

Başarısızlıkları nedeniyle, Luca'nın kaderini belirlemeye yardımcı oldu, böylece askere gitmeden önce üniversiteyi bitirebildi, eminim babasını çok kızdırdı. Onunla bu konuda konuşmadım ama Leon'dan biliyorum ki hayatının en azından bir alanında kendi yolunu çizdiği için memnun.

Luca ve ben kısaca konuştuk. Ancak hızla tükenen sezonuna odaklandığı için aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için herhangi bir çaba sarf etmedi, ancak haftalar geçtikçe sınıfta bana daha fazla dikkat ettiğini fark ettim ve arkadaşlığımızı yeniden keşfedebileceğimiz zamanın gelip gelmediğini ve umarım Kane'in benim için o olduğunu kabul edip etmeyeceğini merak etmeden edemiyorum.

"Tamam, ne düşünüyorsun?" Yüzünde eğlenen bir ifadeyle kanepede oturduğu yere dönüp ona bakarak soruyorum. "Ne?" Surat asıyorum.

Kıkırdıyor, koltuktan kalkıyor ve bana doğru geliyor.

İki hafta önce yeni dairemize taşındık. Her iki arabamızı da içlerine sığdırabileceğimiz kadar eşyayla doldurduk ve anahtarları elimize aldıktan yaklaşık otuz dakika sonra taşındık. Hiç mobilyamız yoktu ama umurumuzda da değildi. Bu resmi olarak birlikte ilk evimizdi ve yerleşmek için hiç vakit kaybetmiyorduk.

Kyle ve Harley anahtarları geri verip annemin yanına taşınmadan önce Rosewood'daki evde birlikte birkaç hafta geçirdiler. Bir kez bile şikâyet etmediler ve bunu anlayışla karşıladıklarını biliyorum ama aynı zamanda haftalarca yalnız kaldıktan sonra tesellilerini kaybetmenin onları ne kadar sinirlendirdiğini de tahmin edebiliyorum. Ama sadece birkaç ayları var ve üniversiteye gidecekler, planları işe yararsa umarım burada olurlar.

"Bugün Noel Arifesi," diyor gülümseyerek.

"Biliyorum, bu yüzden-" Süslemesini yeni bitirdiğim küçük ağacımıza doğru elimle işaret ediyorum.

"Sabah ilk iş annene gidiyoruz."

"Biliyorum ama birlikte geçireceğimiz ilk Noel'in özel olmasını istedim," diyorum gözlerimi Kane'in eğlenen gözlerinden ayırıp parıldayan ağacımıza dikerek.

Aslında ağaca ya da süslere para harcamama gerek yoktu ama sadece bir geceyi annemlerde geçireceğiz ve kampüse çok da uzak olmayan bir kafedeki yeni işim sayesinde tatilin geri kalanını burada geçireceğiz. Maddi yardıma ihtiyacım olduğu ve Kane'in birikimlerine ve bursuna güvenmek zorunda olmadığımız için olabildiğince çok vardiyada çalışıyorum.

"Olacak, bebeğim. Birlikteyiz." Eli boynuma dolanıyor ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Tüm vücudum ona doğru sarkıyor.

"Burada bekle," diye talimat veriyor, kocaman bir adım geri çekiliyor ve dokunuşunu üzerimden çekiyor.

"Ama-" Somurtuyorum.

"Buna degecek, söz veriyorum." Oturma odasından aceleyle çıktı ve ben ağacın yanında garip bir şekilde durup ne yapacağını görmek için bekledim.

Yıllar boyunca aramızdaki şeyler zaman zaman cehennem gibi olmuş olabilir ama şu anda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kane... Kane her şeyim. Tüm o öfke ve kızgınlığın altında saklandığını keşfettiğim adam inanılmazdan başka bir şey değil.

Sonunda, hayatında yaşadığı kayıpları gerçekten kabullenmeye başlıyor ve gerçekten yoluna devam etmeyi ve geleceğe bakmayı başarıyor.

Victor artık çok geride kaldı, ancak Harris kardeşler hala hayatımızın büyük bir parçası, tıpkı eski oda arkadaşlarım gibi.

Şu anda ikimiz de en iyi hayatlarımızı yaşıyoruz ve bizi nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyorum.

"Vay canına," diyorum, elinde paketlenmiş büyük bir kutuyla oturma odasına girdiğinde gözlerimi kocaman açarak. "Bu da ne?"

"Hediyen."

"Kane," diye uyarıyorum. Bu yıl hediye alışverişi yapmamaya, parayı dairenin hâlâ eksik olan eşyalarına yatırmaya karar vermiştik.

Annem yatak gibi bazı hayati mobilyalar konusunda bize yardımcı oldu ama hâlâ ihtiyacımız olan pek çok şey var.

"Biliyorum, biliyorum. Bekleyecektim ama yapamadım."

"Bunun için başın çok büyük belada." Gerçek şu ki, ben de ona bir şey aldım, gerçi sadece küçük ve her şeyden çok duygusal bir şey, ama yine de. Kendi kurallarımı çiğneyen ben olmak istiyorum, onun böyle bir niyeti yoktu.

Kutuyu sehpanın üzerine koyarak, "Gel otur," dedi. "Tamam."

Bana ne getirdiğini keşfetmeye fazlasıyla hazır bir şekilde oraya koşuyorum.

Ele geçirilmiş bir kadın gibi kâğıdı yırtıyorum ve ilk kutunun kapağını çekiyorum.

"Ha?" Başka bir paketlenmiş kutu bulduğumda soruyorum. Kane kıkırdıyor ama devam etmem için ısrar ediyor.

O kutuyu açıyorum, sonra bir tane daha buluyorum, bir tane daha, bir tane daha. "Bu hediye ne kadar küçük?" Bir

kutu daha açarak soruyorum.

"Oldukça küçük. Seni boyutuyla etkilemek istedim." Kaşlarını oynatıyor.

"Hiçbir şeyin büyüklüğünden şikâyetim yok, Efsane."

"Bildiğim iyi oldu," diye mırıldanıyor ve ben son kutu olduğunu tahmin ettiğim şeyi açarken nefesi kesiliyor.

Küçük siyah kadife bir mücevher kutusu bulmak için ambalajı çekiyorum.

Bu kutunun içinde ne olabileceğine dair fikirler zihnimi doldururken kalbim güm güm atıyor ve ellerim titriyor.

"Kane?" Kanepenin kenarından kayarak tek dizinin üzerine çöktüğünde fısıldıyorum. "Aman Tanrım," diye soluyorum, kutuyu benden alıp açarken elimle ağzımı kapatıyorum.

Yüzük neredeyse gözlerimi yuvalarından fırlatacak, farklı, güzel ve her şey var ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum çünkü Kane'e bakmam gerekiyor.

Bana bakarken gözleri parlıyor.

"Letty, uzun zaman olmadığını biliyorum. Ama bildiğin zaman, bilirsin, değil mi? Sana sekiz yaşındayken aşık olduğumdan eminim, sadece bunun ne anlama geldiği ya da bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Beni korkuttun, heyecanlandırdın, büyüledin.

"Geçmişimiz çok kabataslak ama hayatımın geri kalan her gününü sana kendimi affettirmek için harcamak istediğimi daha önce de söylemiştim. Bu benim sözüm, Letty. Benim gerçek sözüm."

"Scarlett Jada Hunter, hayatımızın geri kalanında yanımda duracak mısın, işler zorlaştığında elimi tutacak mısın ve mümkün olan her fırsatta beni bir fahişe gibi becermeye söz verecek misin-"

Gözyaşlarımı zorlukla tutuyor olmama rağmen boğazımdan bir kahkaha pathıyor.

"Gelecekte bir gün, her şeyimizi tamamen yoluna koyduğumuzda benimle evlenir misin?"

"Evet, Kane. Milyon kere evet."

Önünde diz çöküyorum, yanaklarını ellerimin arasına alıyorum ve sanki bu son şansımızmış gibi onu öpüyorum.

Ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve anlaşmayı imzalamaya fazlasıyla hazırдық.

Uzun süre gözlerimin içine bakıyor ve doğrudan ruhuma bakarken kendimi çırılçıplak hissetmeme neden oluyor. Ama bu bağlantıyı bulduğumuzu bilmek ne kadar korkutucu olsa da, bu dünyadaki en heyecan verici duygu.

Elimi kaldırıp yüzüğü yuvasından çıkarırken parmakları benimkilere değiyor.

"Bunu bulmam uzun zamanımı aldı. Sana normal bir şey alamazdım, bu bizim için doğru olmazdı."

Beyaz altın yüzüğü parmağıma geçirirken ona gülüyorum ama gerçekten de aynı fikirdeyim.

Prenses kesim siyah elmas, Noel ağacının ışıklarıyla parıldayan normal elmaslarla çevrilidir.

"Kane, bu mükemmel. Bayıldım." Gözlerimi onunkilere diktim. "Ama seni sevdiğim kadar değil." Kollarımı omuzlarına atıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Beni kollarına alıp yatak odamıza götürmeden önce tam beş dakika izin veriyor ve onunla bir hayatın nasıl olabileceğini bana tam olarak göstereceğine söz vererek beni kararsız bir şekilde yatağın ortasına atıyor.

Üstüme atlayıp ağzıma sahip olurken mutluluktan ciyaklıyorum.

Mutluluk içime işliyor ve hayatımda ilk kez gerçekten yerimi bulduğumu hissediyorum.

Kane ve ben, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi görünmüş olabiliriz. Ama gerçek şu ki, biz sadece olmak için yaratılmışız.

Haftalar önce haklıydı. Ne kadar iyi olabileceğini anlamak için kötüyü deneyimlememiz gerekiyordu. Ve biliyorum ki, önümüzdeki yıllarda bunun değerini çok iyi anlayacağım.

Çünkü bu o.

Resmen bir Efsane tarafından sahiplenildim, sahiplenildim ve mahvoldum. Ve bunu başka türlü hayal edemezdim.

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Luca

Bugün Noel arifesi, Rosewood'da annem ve Lee'nin yanında olmalıydım. Olacağımı söylediğim yerde. Ama kendimi hâlâ Maddison'da, Soyunma Odası'nda buluyorum. Üniversitedeki değil, şehrin karşısındaki seçkin spor barında.

Burası bu şehirde erkeklerin gerçekten saklanabildiği tek yer. Sadece üyelere özel katı bir politika var ve bu sayede tüm kameramanlar kaldırımda soğukta bırakılıyor, böylece hepimiz yüzümüzde bir kamera olmadan üzüntülerimizde boğulup en çılgın fantezilerimize dalabiliyoruz.

Lee ve ben sadece birkaç hafta önce 21 yaşına girdik, ancak sahibi sayesinde ikimiz de yıllardır buraya geliyoruz. Babamız sayesinde.

Onu düşününce ağzıma acı bir tat doluyor.

Panthers bu yıl play-off'lara kalamadığından beri konuşmadık.

Kızgın, anlıyorum. Geçen yılki başarıdan sonra çok öfkeliyim. Bu sezon bırakın top atmayı, top tutmayı bile unutmuş gibiydik.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve kirli sakalla kaplı çenemi ovuyorum. En son ne zaman tıraş olduğumu hatırlamıyorum, dürüst olmak gerekirse en son ne zaman bu kadar önemsemişimi de hatırlamıyorum. Etrafımdaki her şey dağılıyor ve yaptığım her hareket durumu daha da kötüleştiriyor.

Oturduğum deri koltuğun üzerine kayıyorum ve barmene bir tane daha almasını işaret ediyorum, barmen bana bakıyor ve kehribar rengi sıvıdan kalanları boğazımdan aşağı döküp bardağı tekrar masaya çarpıyor.

Başımı arkaya yaslayarak alkolün karnımı ısıtmasına izin veriyorum ve bir garsonun küçücük bir şort ve belinin ince kıvrımlarını ortaya çıkaran bir bluzla etrafta dolaşıp boşları toplamasını izliyorum. Bacakları gök yüksekliğindeki topuklularla buluşmadan önce sonsuza kadar devam ediyor gibi görünüyor.

Gözlerimi bir kez daha kışının üzerinden yumuşak pembe saçlarına doğru sürüklerken, sikim kıvrımlarına tepki vermeye başladığında kendimi yeniden ayarlıyorum.

Onun hareketlerini takip ediyorum, babam için çalışan bir personel hakkında fikir sahibi olmamaya çalışıyorum, sevgili imparatorluğunun personeli üzerinde herhangi bir katkısı olduğundan değil.

Masadan masaya dolaşıyor, gülümsüyor ve ona bakan her erkekle flört ediyor. Bu onun işi, bunu anlıyorum, ama henüz yüzüne bir an bile bakmamış olmama rağmen, sadece gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum.

Sonunda bara geri dönüyor ve ben de barmenin viskimi ona uzatıp masama doğru başını sallamasını izliyorum.

Tepsiyi omzunun üzerinde tutarak arkasını döndü ve bana doğru yürüdü.

Yüzüne, o çok iyi hatırladığım gümüş gözlerine bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kime içki vereceğini fark ettiği anda adımları titriyor ve tepsisi elinden kayarak içkimin yere düşmesine neden oluyor.

"L-Luca?"

Öne doğru oturarak bir süre gözlerini tutuyorum, gözlerindeki korku karşısında dudaklarımın kenarından hınzır bir gülümseme geçiyor.

Bakışlarımı kaçırarak gözlerimi vücudunun üzerinde gezdiriyor, önden görünüşünü inceliyorum. Viskiyle beslenen beynimin etrafında fikirler dönmeye başladıkça sikim daha da kabarıyor.

"Gitmem gerek." Koşmasına izin vereceğimden bile emin değilmiş gibi tereddütlü bir adım atıyor.

"İşte böyle, küçük kız. Kaç," diye hırladım.

Geri çekilmeye devam ederken sinirli bir şekilde yutkunuyor.

"Peyton," diye sesleniyorum, neredeyse duyma mesafesinin dışına çıktığında. Tüm vücudu donuyor. "Bu sefer kaçamayacaksın."

Göz açıp kapayıncaya kadar gitti ve bu gecenin tersine dönmüş olabileceği hissini bana bıraktı.

Barmene bir kez daha bakıyorum ve iki parmağımı kaldırıyorum. Görünüşe göre bir süre daha buralarda takılacağım çünkü Peyton buradan yalnız ayrılmayacak.

Mutlu Noeller, Luca. Yeni oyuncağın geldi.

Luca'nın hikâyesi *The Vengeance You Crave* 24 Haziran'da yayımlanıyor.

[ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ VERİN](#)

TEŞEKKÜRLER

Evet... bu kadar. Vay canına, bu gerçekten çılgın bir yolculuk oldu demekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Kane'in hikayesini aylardır planlıyordum, Rosewood'da Hunter and Fury'de görünmeye başlamadan önce uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı. Sonunda onu özgür bırakmanın ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam.

Bu üçlemeyi yaşadım ve nefes aldım ve şu anda, yazmayı bitireli yaklaşık bir ay oldu ve dostum, onları özlüyorum.

Dizlerime kadar MKU #4'e batmış olabilirim ama Kane Legend her zaman kalbimde çok özel bir yere sahip olacak. Hepinizin onun kırık ve karanlık yönlerini kabul ettiğinizi görmek beni çok mutlu ediyor çünkü tüm bunların altında o oldukça inanılmaz.

Rosewood Lisesi'nin MKÜ'ye taşınmasını her zaman planlamıştım, Maddison Kings Üniversitesi'nden ilk bahsettiğimde bunun için planlarım vardı, ancak daha fazlasını deneyimlemek için sabırsızlandığım tüm diğer dünyaların ortaya çıkacağını hiç beklemiyordum. Birincisi, Reid Harris denen psikopattan çok daha fazlasına ihtiyacım var. Umarım bu konuda benimle aynı fikirdesinizdir.

Tüm bunlar için teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki, eğer bunu yapmaya çalışırsam birini unutacağımı biliyorum. Alfa okuyucularıma, beta okuyucularıma, inanılmaz asistanım Sam'e, tüm tanıtımlar için Candi'ye, çılgın kapak resimleri ve bu seriyi hayata geçirmeme yardım eden Eric'e ve inanılmaz çekimleri için Armando'ya. Kitabı paylaşmama yardımcı olan ve yorumlarını gönderen tüm blog yazarlarına, bookstagrammer'lara ve booktoker'lara.

Ama en çok size teşekkür etmek istiyorum. Bunu siz olmadan yapamazdım ve buraya kadar gelmiş olmanız ve bu projede yer almanız benim için çok şey ifade ediyor.

benimle yolculuk ettiniz. Teşekkür ederim. Bana ve çılgın karakterlerime bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. SİZİ SEVİYORUM!!!!

Şimdi sırada kimin olduğunu biliyorsunuz. Şimdiden esas adamımız Luca Dunn, QB1 hakkında bilmediğim çok şey keşfettim ve önümüzdeki aylarda size Luca ve Peyton'ın hikayesini sunacağım için çok heyecanlıyım.

Bir dahaki sefere kadar,

Tracy

xo

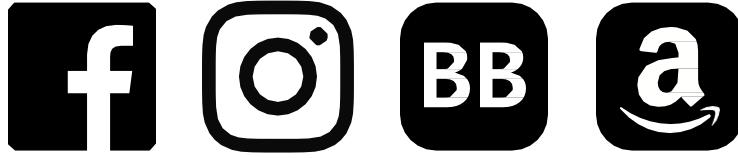
YAZAR HAKKINDA

Tracy Lorraine yeni yetişkin ve ağdaş romantizm yazarıdır. Otuz yaşına yeni basmış olan Tracy, İngiltere'nin şirin bir Cotswold köyünde kocası, kız bebeği ve sevimli ama biraz da çılgın köpeğiyle birlikte yaşamaktadır. Kafası her zaman Kindle'ında olan bir kitapkolik olan Tracy, hayalini kurduğu bir hikâye fikrini denemeye karar verdi ve o zamandan beri arkasına bakmadı.

Yeni sürümler ve tekliflerden ilk siz haberdar olun. Haber bültenime [buradan](#) kaydolun.

Neler yaptığımı bilmek ve üzerinde çalıştığım şeylerin tanıtımlarını ve parçacıklarını görmek istiyorsanız, Facebook grubumda olmanız gerekir. [Tracy'nin Melekleri](#)'ne buradan katılın.

Tracy'nin kitaplarını şu adresten takip edebilirsiniz
www.tracylorraine.com

AYRICA TRACY LORRAINE TARAFINDAN

Falling Serisi

[Ryan'a Aşık Olmak: Birinci Bölüm](#) #1

[Ryan'a Aşık Olmak: İkinci Bölüm](#) #2

[Jax'e Aşık Olmak](#) #3

[Falling for Daniel](#) (Bir Falling Serisi Romanı)

[Falling for Ruben](#) #4

[Fin'e Aşık Olmak](#) #5

[Lucas'a Aşık Olmak](#) #6

[Caleb'a Aşık Olmak](#) #7

[Declan'a Aşık Olmak](#) #8

[Liam'a Aşık Olmak](#) #9

Yasak Serisi

[Yasak Olana Aşık Olmak](#) #1

[Yasağı Kaybetmek](#) #2

[Yasak İçin Savaşmak](#) #3

[Craving Redemption](#) #4

[Demanding Redemption](#) #5

[Günaha Girmekten Kaçınma](#) #6

[Günah Peşinde](#) #7

Asi Mürekkep Serisi

[Senden Nefret Ediyorum](#) #1

[Seni Kandırmak](#) #2

[Defy You](#) #3

[Play You](#) #4

[Mürekkeplenmiş](#) (Bir Asi Mürekkep/Driven Crossover)

Gül Ağacı Yüksek Seri

[Diken](#) #1

[Paine](#) #2

[Vahşi #3](#)

[Fierce #4](#)

[Avcı #5](#)

Faze (#6 Prequel)

[Fury #6](#)

[Efsane #7](#)

Maddison Kings Üniversite Serisi

TMYM: Prequel

TRYS #1

TDYW #2

[TBYS #3](#)

TVYC #4

TDYD #5

Harap Serisi

[Mahvolmuş Planlar #1](#)

[Yalanlarla Mahvolmuş #2](#)

[Yıkılmış Vaatler #3](#)

Asla Unutma Serisi

[Onu Asla Unutma #1](#)

[Bizi Asla Unutma #2](#)

[Her Yerde ve Hiçbir Yerde #3](#)

Chasing Serisi

[Logan'ın Peşinde](#)

Kokteyl Kızları

[His Manhattan](#)

[Her Kensington](#)

Angel Devlin ile birlikte yazılmıştır

Ateşli Baba Serisi

[Sıcak Baba Sosu #1](#)

Bebek Baba Kurtarma #2

Baba İkilemi #3

Bekar Baba Baştan Çıkarma #4

Ateşli Baba Paketi #5

B.A.D. A.Ş. Seri

Eziyet #1

Sürüş #2

Yem #3

BOYNUZ

GÖZ ATIN

BİRİNCİ BÖLÜM

Amalie

"Burada geçireceğiniz zamandan gerçekten keyif alacağınızı düşünüyorum," diyor Müdür Hartmann. Neşeli görünmeye çalışıyor ama buruşuk, yorgun gözlerinden sempati sızıyor.

Bu benim hayatımın bir parçası olmamalıydı. Londra'da üniversiteye başlamam gerekirken, burada, adı ve annemin yıllar önce gittiği gerçeği dışında hakkında hiçbir fikrim olmayan bir Amerikan lisesinde üçüncü sınıfımın başındayım. Annemle babamı düşündüğümde boğazıma bir yumru tırmanıyor.

"Her şeyin farklı olacağını ve geriye gittiğinizi hissedebileceğinizi biliyorum, ancak sizi temin ederim ki yapılacak en doğru şey bu. Bu sana uyum sağlanan ve mezun olduktan sonra ne yapmak istediğin konusunda ciddi bir şekilde düşünmen için gereken zamanı verecektir."

Alışmak için zaman. Ailem olmadan yaşamayı öğrenmek ve Amerika'da yeni bir hayata başlamak için Pasifik'in öbür ucuna gönderilmek için hiçbir zamanın yeterli olacağından emin değilim.

"Eminim harika olacak." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirerek müdürün elinden zaman çizelgesini alıyorum ve ona bakıyorum. Zaten midemde uçuşan kelebekler, müdürün yontulmuş formika masasının üzerine kusacakmışım gibi patlıyor.

Matematik, İngiliz edebiyatı, biyoloji, beden eğitimi, beni anında rahatlatan bir şey görene kadar ellerim titriyor, sanat ve film çalışmaları. En azından bir konuda kendi yolumu buldum.

"Size etrafı gezdirmesi için birini ayarladım. Chelsea amigo takımının kaptanı, okul hakkında bilmediği şey bilinmeye değmez. Bir şeye ihtiyacın olursa Amalie, kapım her zaman açık."

Ona başımı sallayarak sandalyemden kalkıyorum, tam o sırada hafif bir kapı sesi duyuluyor ve neşeli bir esmer odaya giriyor. Amerikan liseleri hakkındaki bilgim akşamları saatlerce izlediğim filmlerden geliyor ve kaptan stereotipine tam olarak uyuyor.

"Bir şey mi istemiştiniz Bay Hartmann?" diye öyle tatlı söylüyor ki dişlerim bile titriyor.

"Chelsea, bu Amalie. Bu onun üçüncü sınıfa başladığı ilk gün. Ona etrafı gezdirebileceğine inanıyorum. İşte programının bir kopyası."

"Olmuş bilin efendim."

"Amalie'ye emin ellerde olduğuna dair güvence verdim."

Hayal görüyorum demek istiyorum ama o kocaman çikolata gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki ışık biraz azalıyor.

"Yolu göster." Sesim her türlü coşkudan yoksun ve gözlerinin kısılmasına bakılırsa bunu fark ettiğini sanmıyorum.

Adımlarımda biraz daha az zıplayarak onu odadan çıkarken takip ediyorum. Koridora çıktığımızda gözlerini bana çeviriyor. Kalın kahverengi saçları, iri gözleri ve dolgun dudaklarıyla gerçekten çok güzel. Benden kısa ama 1.80 boyunda, gözlerimin içine bakabilecek başka genç kız bulmakta zorlanırsınız.

Bana bakabilmesi için başını eğerek gülümsememe karşı koyuyorum. "Bunu çabuk halledelim. Bugün son sınıfın ilk günü ve yapmam gereken bir sürü şey var."

Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve ben de ona yetişmek için acele ediyorum. "Kafeterya, kütüphane." Eliyle işaret ediyor, sonra da elindeki zaman çizelgeme bakıyor. "Görünüşe göre dolabın şurada." Eliyle bize doğru bakan öğrencilerle dolu koridoru işaret ediyor ve ardından farklı derslerimin olduğu yönü gösteriyor.

"Tamam, bu kadar yeter. İyi günler." Gülümsemesi benimkinin sabahtan beri olduğundan daha zayıftı, ki bu gerçekten bir şey söylüyor. Yürümeye başladı ama son anda bana döndü. "Ah, unutmuşum. Şuradaki." Dışarıdaki büyük bir insan grubunu işaret ederken parmağını takip ediyorum

açık çift kapıda bir grup masanın etrafında oturuyorlardı. "Bu benim grubum. Oraya sığmayacağınız konusunda sizi şimdiden uyarmalıyım."

Uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, ama gerçekten söylemeye gerek yoktu. Amigo kızlarla arkadaş olmak gibi bir niyetim yok, bu tür şeyler pek bana göre değil. Kameramın arkasına saklanıp arka plana geçmekten çok daha mutluyum.

Chelsea fırlayıp gidiyor ve ben de gözlerimin onu grubuna doğru takip etmesine engel olamıyorum. Buradan grubun onun takımı ve futbol takımından oluştuğunu görebiliyorum. Yanlarından geçerken diğer öğrencilerin gözlerindeki özlemi de görebiliyorum. Ya onlar gibi olmak istiyorlar ya da onların aptal küçük çetesinin bir parçası olmak istiyorlar.

Tanrım, burası beklediğimden daha da basmakalıpmış.

Ne yazık ki günün ilk dersi Chelsea'nin az önce gittiği yönde. Kapıdan çıkarken çantamı omzumda daha yukarı çekiyor ve elimdeki birkaç kitabı göğsümde daha sıkı tutuyorum.

Farkındalıkla derim karıncalandığında binadan dışarı iki adım bile atmamıştım. Kendime başımı aşağıda tutmamı söylüyorum. Onların eğlencesi olmak gibi bir niyetim yok ama gözlerim bana meydan okuyor ve Chelsea beni işaret edip gülerken kendimi yukarı bakarken buluyorum. Kasabaya ani gelişimin bir sır olmadığını biliyordum. Annemin mirası hala güçlü, bu yüzden haberi duyduklarında bunun sıcak bir dedikodu olduğuna eminim.

Isı yanaklarımdan boynuma doğru yayılıyor. Uzaklara bakacakken bir çift mavi göz dikkatimi çekiyor. Diğerleri sanki oynayacak yeni bir evcil hayvanları varmış gibi meraklı bakarken, onunkiler lanetli ve öfkeli. Bakışlarımız duruyor, tehditkâr bir şekilde başını sallamadan önce beni bir konuda uyarmaya çalışıyormuş gibi gözleri kısılıyor.

Hareketlerinden dolayı kafam karışmış bir halde gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve gitmem gerektiğini düşündüğüm yere doğru dönüyorum.

Bir şeye ya da birine çarpmadan önce en fazla üç adım atabiliyorum.

"Kahretsin, özür dilerim. İyi misin?" diye soruyor derin bir ses. Karşımdaki adamın nazik yeşil gözlerine baktığımda neredeyse rahatlayarak iç geçiriyorum. Bana ters ters bakmayacak birini bulup bulamayacağımı merak etmeye başlamıştım. Yeni kız olduğumu biliyorum ama kahretsin. Her hafta yeni çocuklarla karşılaşılıyor olmalı, ben o kadar da sıra dışı olamam.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim."

"Sen yeni İngiliz kızsın. Emily, değil mi?"

"Ben Amalie, ve evet... bu benim."

"Ailen için çok üzgünüm. Annem seninkilerle arkadaş olduğunu söylemişti." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bugün, kaybettiğim her şeyin sürekli hatırlatılması olmadan da yeterince zor. "Kahretsin, özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Sorun yok," diye yalan söyledim.

"İlk dersin ne?"

Ders programımı uzatırken gözlerini hızla üzerinde gezdiriyor. "İngiliz Edebiyatı, ben de o tarafa gidiyorum. Seninle yürüyebilir miyim?"

"Evet." Hevesim karşısında gülümsemesi büyüyor ve bugün ilk kez benim gülümsemem de neredeyse içten oluyor.

"Ben Shane, bu arada." Ona bakıp gülümsüyorum, neyse ki koridor herhangi bir sohbete devam edemeyeceğimiz kadar gürültülü.

Tatlı bir adama benziyor ama başım dönüyor ve şu anda ciddi bir konuşma yapma düşüncesi bile yorucu.

Öğrencilerin bakışları her hareketimi takip ediyor. Shane'in yanında yürürken beni fark edenlerin sayısı arttıkça tüylerim diken diken oluyor. Bazıları bana gülümsüyor ama çoğu sadece başını sallayarak beni arkadaşlarına işaret ediyor. Bazıları ise düpedüz kaba davranıyor ve sanki uykusundan uyandırılmış bir hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi beni fiziksel olarak işaret ediyor.

Gerçekte, ben sadece yeni bir yere başlayan ve kalabalığa karışmak isteyen on sekiz yaşında bir kızım. Olduğum kişiyle -daha doğrusu ailemin olduğu kişiyle- bunun o kadar da kolay olmayacağını biliyorum ama en azından normal olmaya çalışmak için bir şansım olsun istiyorum. Gerçi ailemi kaybettiğim gün bunu da kaybetmiş olabileceğimden korkuyorum.

"Bu sensin." Shane'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve etrafımdaki herkesten kaçmak için başımı kaldırdığımda kapıyı açık tuttuğunu görüyorum.

Neyse ki sınıfın sadece yarısı dolu, ama yine de her bir göz bana dönüyor.

Onların ilgisini görmezden gelerek başımı eğiyorum ve odanın arka tarafında boş bir masa buluyorum.

Yerleştikten sonra yukarı bakma riskini göze alıyorum. Shane'in hâlâ kapıda durduğunu ve içeri giren öğrencileri onu geçmeye zorladığını görünce nefesim kesiliyor. Başını sallıyor. Bunun onun iyi olup olmadığını sorma şekli olduğunu biliyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum ve birkaç saniye sonra gitmek için dönüyor.

THORN ve ROSEWOOD serisinin geri kalanı artık YAYINDA.

[OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN İNDİRİN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.